

ORAL ROBERTS

Ö N É L E T R A J Z

1952

1. fejezet

Az út legutolsó mérőföldje

Az út végét tizenhét esztendőskoromban értem el. Hebegő, dadogó nyelvvel, az étellel szemben. Kétségbeesett csatát vívtam és vesztettem.

Tizenhat éves voltam, amikor elszöktem hazulról. Azt hittem, ha elmegyek minden jóra fordul. Alig egy év múlva mindennek vége lett.

Mialatt a *Dél-Oklahoma* nevű csapat kosárlabdatorájának utolsó mérkőzésén játszottam, összeestem és úgy szedtek fel a pályáról. Vér ömlött a számból, és minden lélegzetvételnél köhögés jött rám. Csapatkapitányom Mr. Hermann Hamilton kocsija hátsó ülésére fektetett. „Hazamész, Oral!” - mondta.

Adába (Oklahoma) érkezve Hamilton kopogott az ajtón, Papa jött nyitni.

- „Oral Roberts szülei itt laknak?” - kérdezte.

- „Igen. Valami baj van?” - kérdezett vissza apám.

- „Roberts tiszteletes, a fia az utolsó mérkőzését játszotta. Elhoztam a kocsimon. Kérem, segítsen bevinni a házba.”

Papára néztem, és azt mondtam: „Papa, megjártam az út legutolsó mérőföldjét.”

Százhatvanhárom napig feküdtem ágyhoz kötve. Ezerszer elátkoztam a napot, amelyen születtem. Idősebb nővérem Velma, tizenkilenc éves korában halt meg tüdőgyulladásban. Epilepsziás volt. Most az ördög rám csapott le, apám legifjabb gyermekére.

Nem tudom, az ember honnan vette azt, hogy a betegség is áldás, hogy ez is az Isten egyik ajándéka az emberiség számára. Mialatt a tuberkulózissal vívódtam, Isten legnyomorultabb teremtménye voltam. Köhögtem, vért köptem, hánykolódtam az ágyon éjjel-nappal. Képtelen voltam egyfolytában többet aludni egy-két óránál. Előfordult, hogy negyvennyolc órán át nem hunytam le a szememet. Az eledel elvesztette számomra az ízét, csont és bőr voltam. Súlyom 80 kg-ról 60-ra esett. Hat láb és egy hüvelyk magas voltam (185 cm) és 60 kg-ra fogytam le. Barátaim nem ismertek meg többé. Ha látogatóim érkeztek, alig mertek rám nézni. Diétás kosztot éltem. Tejet kaptam, meg nyers tojást. Hetekig éltem ezen, de eljött az idő, amikor már ezt sem tudtam magamhoz venni.

Egyik nap apám az ágyamhoz lépett és lenézett rám. Álla reszketett. Amióta az orvos itt járt és újból megvizsgált, tudtam, hogy apám tisztában van a sorsommal. „Papa, mit mondott az orvos?” - kérdeztem. „Fiam, meggyógyulsz.” - felelte. Átfutott rajtam a keserűség. Abból, ahogyan mondta, tudtam, hogy nem gyógyulok meg.

- Ha meggyógyulok, akkor miért sírsz?

- Ó fiam, te meggyógyulsz!

- Papa, valami nincs rendben. Te egészen ki vagy borulva. Papa, mondd meg nekem az igazat.

- Fiam, ne izgasd magad, ismét rád jön a köhögés. Feküdj vissza!

- Papa! Meg kell mondanod, hogy mi ez a szörnyű fájdalom a tüdőmben! Miért köpök állandóan vért és köhögök folytonosan?

Ha millió évig élnék, akkor sem felejténém el a válaszát:

- Oral, neked mindkét tüdődben tuberkulózisod van.

Vaden bátyámat hazaiávták, megérkezett. Rohant a kapuhoz és be a házba. Hallottam, amint mondta: „Papa, hol van ő?” A következő pillanatban már zokogva borult az ágyamra! „Istenem, rakd inkább rám a tbc-t. Én mindig erősebb voltam Oralnál. Uram sújts vele inkább engem!”

Eltoltam magamtól Vadent és mondtam neki, hogy álljon fel. Anyám és Jewel nővérem jött a szobába és láttam, hogy sírnak. Az ablakpárkányra néztem, ahol apám az orvosságomat tartotta. Kinyújtottam a karomat, megfogtam és odaadtam neki.

- Itt van Papa, vidd el.

- Mit akarsz vele, fiam?

- Papa, ha valaki tbc-t kap, az nem gyógyul meg többé. Ez az orvosság most nem segít rajtam, ha pedig meghalok, akkor meghalok.

- Fiam, ezt az orvosságot szedned kell.

- Nem szedem.

Most anyám lépett az ágyamhoz és megfogta a kezemet. Felnéztem rá. Emlékeztem, hogy az ő apja is igen fiatalon halt meg és azt suttogták, hogy tuberkulózis ölte meg.

- Mama, a te Papád milyen betegségben halt meg?

Ő a fejét rázta.

- Azt akarom, hogy mondd meg. Ne tarts bolondnak, tudni szeretném.

- Oral, ő tuberkulózisban halt meg - mondta ki végre.

- Mama, nem mondtad egyszer, hogy egyik nővéred is ugyanabban a bajban halt meg?

- Igen, egyik nővérem is tuberkulózisban pusztult el - felelte.

- Tehát a te családoból származik ez a baj? - kérdeztem.

Bólintott.

Úgy tűnt, mintha az egész világ recsegve omlana a fejemre. A nap lassan lebukott az égről, ahogy álmaim, reményeim végével kerültem szembe. Sötét kétségbeesés szállt a lelkemre és sírva fakadtam. Falnak fordulva zokogtam tovább. Kínlódva jajgattam. Apám megpróbált visszafordítani az ágyon, de nem hagytam magam. Addig sírtam, amíg egyetlen könnyem sem maradt. Szemem száraz, ajkam kemény és cserepes lett. Egy rokonunk volt éppen akkor nálunk és mikor sírásomat és jajgatásomat hallotta, megfordult és azt mondta: „Ezt nem bírom ki.” - és elszaladt a házból.

Minden ambícióm, ami valaha is volt, most semmivé vált, összeomlott. Elveszett és nyomorult lettem.

Néhány nap múlva a halált éreztem minden tagomban. Nem akartam élni, kívántam a halált. Kívántam, mert nem akartam a még hátralévő egész életemben tbc-s lenni. Az erre következő napokon pedig alkalmam nyílt az embereknek némely furcsa gondolatmenetét megismerni Istenről, vallásról, betegségről. Majdnem minden látogatóm tudott egy gyógyszert, egy filozófiát, bölcsességet. Emlékszem, hogy egy nap a város egyik vezető lelkipásztora jött el hozzám, néhány percre megállt, majd ágyamhoz lépett.

„Fiam, légy türelmes, ezzel a bajjal türelmesnek kell lenni.” Majd néhány szóban imát mondott, kérve Istent, hogy tegyen türelmessé. Azután elment. Nem azért imádkozott Istenhez, hogy gyógyítson meg, még csak azt a reményt sem adta, hogy esetleg valami csoda megmenthetne. Nem beszélt a hit hatalmáról. Nem bátorított fel arra, hogy higgyek. Itt hagyott rövid imádságával, amelyben Istent arra kérte, hogy tegyen türelmessé megpróbáltatásaim elviselésére. Emlékszem, milyen keserűség fogott el. Mit segít a türelem a tuberkulózison? Ha megmaradtam volna

türelemnél a tuberkulózisommal, akkor ma vagy szanatóriumban volnék, vagy a sírban. Mert a tbc türelemmel nem gyógyítható. Némely hívő látogatóm azt mondta, hogy az Úr ezt a szörnyű betegséget valamilyen okból hozta rám. Egyik vasárnap ilyen emberekkel volt tele a házunk. Szokás szerint az én esetemet tárgyalták. Abban mindnyájan megegyeztek, hogy ezt a betegséget Isten adta nekem. Erre az egyik felszólalt, és azt mondta, hogyha valakinek erős hite lenne és imádkozna értem, akkor az Úr meggyógyíthatna engem. Egy másik így felelt: De honnan tudhatjuk, hogy az Úr akarata szerint lenne-e a gyógyulás?

Megindult a vita, hogy vajon Isten akarja-e, hogy meggyógyuljak vagy sem. És nekem ott kellett feküdnöm és mindezt végighallgatnom. Tulajdonképpen minden vasárnap keresztül kellett esnem ilyesmin. Az emberek megtárgyalták az ügyemet pro kontra. Egyesek azt állították, hogy Isten sújtott le rám.

Mély keserőséggel hallgattam ezt a társalgást. Egyik vasárnap végül is megelégteltem az egészet. Megörjítettek. A szoba tömve volt emberekkel, s a fele azt mondta, hogy meg lehetne engem menteni, a másik fele azt, hogy az Úr akarata ez a megpróbáltatás. Felültem az ágyban és azt mondtam: Papa, én már belefáradtam ebbe. Ezek az emberek azt állítják, hogy Isten mérte rám a tbc-t de ugyanakkor azt is állítják, hogy Isten szeret engem és meg akar menteni. Én ezeket nem hiszem Papa, és nem is akarok róluk többé hallani. Nem akarom, hogy megmentsenek, az emberek pedig menjenek innen és hagyjanak magamra.”

A kegyes emberek néhány jelentős pillantást váltottak egymással, homlokukat összeráncolva suttoztak egyet s mást, majd néhány percen belül valamennyien távoztak. A következő héten ágyamban fekvé, alaposan gondolkodtam a dolgokról. Végül is arra a következtetésre jutottam, hogy ezeknek az embereknek vallása nem adhat szabadítást. Számukra a vallás egyet jelentett az élet egyenlőtlenségeinek csendes elfogadásával. Ahelyett, hogy Istenben való hitre buzdítottak volna, Aki majd megvált engem és meggyógyít szenvedéseimből, türelemre és nyugalomra intettek, mialatt a betegségem egyre inkább megfoszt erőmtől, és végül megöl.

Egymástól teljesen eltérő két dolgot prédikáltak az Istennek hozzám való szeretetéről, meg arról, hogy a betegségem Isten akaratából történt, tehát úgy a betegség, mint a megváltás az Úrtól jön, s mindkettőt szó nélkül el kell fogadnunk.

Szerintük az élet csapásaiba, mint Isten akaratába, bele kell nyugodnunk és nem pedig az Úrtól várni, hogy ő változtasson a bajokon és megszabadítson tőlük. Ha valaki eléggé vallásos, az kibírja ezt, ha pedig nem, akkor tegyen szert több türelemre és vallásosságra.

Én fellázadtam ez ellen a könyörtelen gondolkodásmód ellen, és így kiáltottam: „Ha Isten így lesújtott rám akkor nem kívánom Őt többé!”

Istennek azonban mindig akad megbízható közvetítője, akit segítségül küldhet ahhoz, aki eltévedt az élet útvesztőjében. A magam esetében az anyám volt ez. Egyik napon bejött a szobámba, leült mellém és beszélgetni kezdett. Elmondta, hogy még mielőtt megszülettem volna, Isten már beszélt neki rólam, hogy én az Ő gyermeke leszek és hogy egész életemen át rajtam lesz az Ő keze.

- De Mama, hiszen az emberek szerint az Isten adta nekem a tuberkulózist.

- A sátán tette fiam, ő szeretné tönkretenni az életedet.

- De hát miért akarja tönkretenni, Mama?

- Fiam! Ha valakit Isten elhív, a sátán azt mindig meg akarja rontani. De ha te a szívedet Jézusnak adod és hiszel az Úrban, Ő téged felemel ebből az ágyból és meggyógyít.

Először történt, hogy arra gondoltam: Isten meggyógyíthatja beteg testemet. Anyám ültette el szívembe az első reménysugarat.

Jewel nővérem látogatott meg a következő héten. Egyenesen az ágyamhoz lépett, és lenézett rám. Elmondta, hogy imádkozott értem és könyörgött Istenhez. Majd könnyekkel a szemében így szólt hirtelen: „Oral, én hiszem, hogy Isten téged meggyógyít.”

Semmit sem válaszoltam, de reménység ébredt szívemben. Még ma is érzem a reménynek azt a buzdító sugarát, amelyet nővéremtől azon a napon kaptam.

Papa, Mama és Jewel megbeszélést tartottak és abban állapodtak meg, hogy Isten meggyógyíthat engem. Hittek benne, hogy Ő meggyógyít. Papa mindjárt a cselekvés terére lépett. Leveleket írt olyan embereknek, akikről tudta, hogy hisznek az Úr gyógyító hatalmában. Egyházaknak, papoknak, keresztény személyeknek. Minden egyes levelében kérte: „Imádkozzatok Oral gyógyulásáért.”

Egyik éjszaka úgy éjfél tájban autó kanyarodott be udvarunkba, és már hallottuk is valakinek a hangját: „Roberts testvér! Roberts testvér! Lindsay szentjei vannak itt!” Az oklahomai Lindsay városából jöttek, az ottani evangéliumi egyháztól. Papa és Mama barátai voltak, még régi időkből. A kocsiból kiszállva a férfiak Papát, a nők a Mamát ölelgették meg. Vidámak voltak, s Istent dicsérték. Megkérdezték: „Hol van Oral?”

„Erre gyertek” - mondta apám.

Mindnyájan körülállták az ágyamat és láthattam jókedvű arcukat. Valamennyinek szinte sugárzott a lénye, valamennyinek a tekintete reménységet ébresztett és valamennyi tudta, hogy miként kell imádkozni.

Sok imát hallottam betegségem hosszú hetei alatt, nem egy lelkész mondott ágyamnál rövid kis imát, de azok nem hagytak nyomot bennem. Sohasem rendítették meg, sohasem érintették, buzdították lelkemet, de ezekben a Lindsay-beli emberekben rejlett valami. Ágyam köré gyűlve, kezeiket felemelve imába kezdtek. Örültem imádságuknak, mert reménnyel, boldogsággal, hittel telve imádkoztak. Akkor nem gyógyultam meg, de most már tudom, hogy meggyógyulhattam volna. Annyira hatottak rám imáik és az öröm, melyet láttam a szemükben csillogni, hogy visszafeküdtem és úgy ittam be az új benyomásokat.

Hajnaltájban mentek el, s én akkor ezt mondtam: „Papa, ha szeretnék vallást, akkor ezeknek a vallását szeretném.”

2. fejezet

Vaden meg én

Öt testvér között Vaden meg én voltunk a legfiatalabbak és mivel csupán két év volt közöttünk, csaknem úgy nőttünk fel, mint az ikrek. Kisfiú korunkban apánk gyakran ment el evangélikus összejöveteleket tartani. Egyik nyáron több hétig távol volt hazulról. Hallgatósága igen csekély támogatásban részesítette, úgyhogy nem tudott anyánknak elég pénzt küldeni élelemre. Sovány tartalékaink hamarosan eltűnedeztek. Egyik este anyánk kijött a kapuba és odaszólította Vadent és engem is. „Fiaim gyertek ide egy percre.” - mondta. Felszaladtunk a kapuhoz, mire ő így szólt: „Fiúk, ma nincs mit ennünk vacsorára.”

Vaden kijelentette, hogy Papának haza kellene jönnie az evangélikus összejöveteleiről és gondunkat kellene viselnie. Én viszont arra gondoltam, hogy milyen nagyszerű dolog lehet a Papának prédikálnia. És így az ő pártjára álltam. Végül Mama így döntött: „Fiúk, egyelőre látogatóba megyünk ma este.” Elindultunk tehát, hogy meglátogassuk az öreg Campbell testvért, egy többgyermekes özvegyet. Akkor érkeztünk oda, mikor éppen vacsorához ültek.

- Ó testvér, éppen jókor érkeztek, hogy velünk vacsorázzatok!” - mondta az asszony. De Mama túlságosan büszke volt, s ezt felelte: „Ó, mi nem vagyunk éhesek!” Jó, hogy nem kérdezte meg Vadent vagy engem, mert mi nem ezt feleltük volna.

Kilenc óra tájban Mama hazatérésre indított, mire Campbell testvér azt ajánlotta, hogy előbb imádkozzunk. Mikor belekezdtek, már tudtam, hogy mi következik. Mama sugárzó boldogsággal dicsérte az Urat, hozzánk való jóságáért. Ekkor Vaden a bordámba bökte a könyökét, és azt súgta: „Hozzám ugyan nem volt valami jóságos.” Visszasúgtam neki, hogy okosabban teszi, ha hallgat. Hazafelé menet így szólt: „Mondd, Mama, miért imádkoztál így? Nagyon jól tudod, hogy Isten nem túl jó hozzánk, hiszen nincs mit ennünk. Papa elment evangélikusra és te még azt sem engedted meg, hogy Campbell testvérnél együnk valamit ma este.” Vadenhez fordultam, s ezt mondtam: „Most már tartsd a nyelvedet Vaden, Isten gondunkat viseli, légy csendben és majd meglátod, hogy mit cselekszik az Úr!”

Nem voltam hívő lélek, de a legkisebb kételyem sem volt abban, hogy Isten vigyáz ránk. Szívemből jöttek ezek a szavak.

Hazaérkezve, Vaden előreszaladt fel a bejárathoz, hogy kinyissa a kaput.

- Mama, valami van az ajtó mögött. Nem bírom kinyitni.

Felrohantam én is, hogy segítsek neki, és együttesen benyomtuk az ajtót, majd világosságot gyújtottunk, s s megnéztük, hogy mi volt az ajtó mögött. A legnagyobb élelmiszercsomag, amit valaha is láttam! A Mama örömrivalgásban tört ki, és megköszönte az Úrnak, hogy ilyen jó hozzánk. Azután így szólt:

- Fiúk! Fogjátok meg ezt az élelmiszeres ládát és rakjátok fel a konyhaasztalra!

Megtettük. Vaden és én nem győztük kihuzigálni a finom ennivalókat. Vaden lenyúlt a láda sarkába és egy óriási falusi sonkát emelt ki onnan. Diadalmasan mutatta fel nekünk, hogy hadd lássuk jól. Én egy zsák írburgonyát és egy zsák lisztet bányásztam ki. Hamarosan megtelt az asztal. Mama egyetlen pillantással végigmérte, majd levett a szegről egy kötényt és maga elé kötötte. Éles kést vett ki a fiókból és kezdte a sonkát szeletelni, a krumplit hámozni és a kenyeret készíteni. Éjfél tájban csak ennyit mondott:

- Gyertek fiúk, elkészült!

Az asztalon nagy tál házi sonka, egy tál forró kétszersült és egy tál ír burgonya állott. Evés közben a sonka majd elolvadt a számban, a kétszersültek gyorsan tünedeztek és én még a falatozás kellős közepén mondtam Vadennek:

- Nézz ide Vaden. Ugye megmondtam, hogy Isten gondoskodik rólunk?

Mire ő nevetve válaszolta:

- Bizony, de még mennyire!

3. fejezet

A fiú, akiben senki sem hitt

Mama és Papa minden este házi istentiszteletet tartottak. Minket, gyermekeket is bevontak és sohasem felejtették el, hogy nevünket az Úr előtt megemlítsék. Papa körülbelül így imádkozott: „És most drága Urunk áldd meg Elmert, áldd meg Vadent és áldd meg Oralt. Órizd meg őket a sátán hatalmától és tartsd kezdet életükön!

Mama imádsága ilyesféle volt: „Drága Jézusom, én felajánlottam neked ezeket a gyermekeket, amikor megszülettek, az oltárra helyeztem és szolgálatodra áldoztam őket. Áldd meg Elmert, Jewelt, Vadent és Oralt, és csinálj belőlük olyan férfiakat és asszonyokat, akik felrázzák a világot!”

Ha véletlenül kihagyták a nevemet, felálltam és így szóltam: „Papa, nem mondtad a nevemet Jézusnak.” Vagy ha Mama tévedett, őt is figyelmeztettem! „Mama, kifelejtetted a nevemet.” Erre ők visszatérdeltek és felsorolták az én nevemet is. És mintha jóvá akarták volna tenni a hibát, még egy kicsit külön is imádkoztak értem, megmondva az Úrnak, hogy mit szeretnének kérni Tőle a számomra.

Engem mindig villamos ütésként ért, és valósággal végigbizsergetett, ha ima közben meghallottam a nevemet. Papa és Mama hittek abban, hogy gyermekeik valamilyen különös jelentőséggel bírnak Isten előtt, és azt akarták, hogy Ő tartsa rajtunk a kezét, örködjön felettünk és hogy egy napon az Ő segítségével áldássá váljunk a világ számára. Mire már elég nagy voltam arra, hogy megértsem, furcsa történetet mondott el nekem:

- „Oral, még a szívem alatt hordoztalak, amikor az Úr megmondta nekem, hogy te az Övé vagy. Azt mondta, hogy a kezét rajtad tartja, még mielőtt a világra jössz, és később is, amíg csak élsz. Fiam, te Isten tulajdona vagy! Az Övé vagy!”

Egy napon Papa kijelentést kapott a jövőmmel kapcsolatban. Úgy emlékszem a szavaira ma is, mintha csak tegnap mondta volna. Szemembe nézett és így szólt:

- „Oral, te valamikor prédikátor leszel. Isten azoknak az időknek legnagyobb hallgatóságát adja neked. Olyan hatalmasak lesznek ezek az összejövetelek, hogy mások készítik elő az odavezető utadat. Neked csak prédikálnod kell és megtartanod az Istentiszteletet a tömeg számára.”

Emlékszem, hogy ezt kérdeztem erre:

- Papa, de hát miről beszélsz te tulajdonképpen?

- Fiam, rólad beszélek. Isten keze rajtad nyugszik, és tudom, hogy ezek a dolgok valóra válnak, majd meglátod!

- De Papa, én még csak beszélni sem tudok. Hebegek és dadogok, annyira, hogy még iskolába sem szeretek járni és most te ilyesmiket mondasz.

- Fiam, jegyezd meg a szavaimat, minden úgy történik majd veled.

Az emberek, ha minket gyermekeket megnéztek, gyakran mondogatták: „Ez az egyik, ez még egyszer sokra viszi.” Vaden bátyám mindig remek egyéniség volt és az emberek szerették. Kedvence volt az egész rokonságnak, de nekem is ő volt a kedvencem. Én Vadennek pontosan az ellentéte voltam. Gyenge testalkatú, dadogó beszédű, és senki sem vágyott velem együtt lenni. Ha Vaden meg én valami kis zúrbe keveredtünk, mindig Vaden volt az, aki beszédével kimentett bennünket. Ha Papától vagy Mamától kérni szerettem volna valamit, mindig Vaden kérte helyettem. Ha társaságban voltunk, mindenki csak Vadenhez beszélt. Ha szólni próbáltam valamit, csak

nevettek rajtam, és csúfoltak. Tudom, hogy hebegésem nevetséges volt számukra, számomra viszont egyáltalán nem. Nagyon sok ízben elszaladtam, hogy elbújjak a ház mögé, ahol nem találnak rám. Ha Vaden erőteljes alakját láttam, ha beszédét hallgattam, ha elbűvölő személyiségét figyeltem, szerettem volna felkiáltani: „Olyan szeretnék lenni, amilyen Vaden!”

Vaden mindig kiállt értem, és sohasem nevetett rajtam. Nem az ő hibája volt, hogy az emberek nem törődtek velem.

Egy vasárnap néhány vendég jött hozzánk és rajtam szórakoztak. Folyton hallani akarták, hogy miként dadogok. Mivel nem szüntek meg engem gyötörni, hátraszöktem és elbújtam a ház hátsó bejárata mögé. Mikor láttam, hogy senki sem keres már, kiálltam a bejárati lépcső szélére, és kezemet a kabátom hátsó zsebébe mélyesztve, átnéztem a távoli dombok felé, találgatva, hogy vajon lesz-e belőlem egyszer még valaki? És látom-e valaha, hogy mi is van odaát, a dombok másik oldalán?

Volt olyan eset, hogy Vadennek meg nekem ki kellett maradnunk az iskolából az első hat hétre, hogy gyapotot szedhessünk. Az így keresett pénzből vettük meg az iskolába járáshoz szükséges ruháinkat. Egész eddigi életünkben rövid nadrágot viseltünk, és ábrándozva gondoltunk az első hosszú nadrág gyönyörűségére.

Most, hogy volt elég pénzünk, már kora reggel felkeltünk és bementünk a városba, hogy megvegyük az első hosszú nadrágunkat. Meg is cselekedtük, és ha élt még két büszke kisfiú a világon, azok mi voltunk. Először vidéki kis faházunkba mentünk, ott átöltöztünk új ruháinkba, majd kivonultunk az elülső udvarba, s ott járkáltunk fel és alá, abban reménykedve, hogy arra jön valaki és meglát bennünket.

Hamarosan megérkezett a nagybátyánk és a leányai közül is kettő vele jött. Felvonultunk előttük, mutogatva hosszú nadrágunkat. Elragadtatással nézegették Vaden s azt mondták, hogy olyan szép ruhát mint az övé, soha életükben nem láttak. Mivel engem észre sem vettek, tüntetőleg közel mentem hozzájuk, hogy végre meglássanak. Egyetlen pillantással végigmértek, és nevetésben törtek ki. Az egyik leány azt mondta: „Ez aztán a legfurcsább figura, akit valaha is láttam.” A másik meg így szólt: „Oral, hol a rövid nadrágod?” - és majd meghaltak a nevetéstől.

Néhány nap múlva Vadennek születésnapja volt. A leányok eljöttek hozzánk, hogy meghívják Vaden magukhoz, mert sütöttek neki születésnap tortát és fagyaltot is készítettek a tiszteletére. Engem nem hívtak meg. Majd megszakadt a szívem, de két órával később elhatároztam, hogy elmegyek én is. Felvettem a hosszúnadrágomat és félmérföldnyi gyaloglás után megérkeztem a házuk elé. Leültem a főbejárat lépcsőjére és addig üldögéltem ott, amíg kijöttek és behívtak. Az emberek többször mondogatták Papának:

- Roberts testvér! Vadenből prédikátor lesz.

Papa erre így válaszolt: Vaden derék fiú és egy napon lesz is belőle valami, de Isten keze ezen a kis hebegő, dadogó gyermekén nyugszik.

Ilyenkor magához vont engem, megsimogatta a fejemet és rám mutatott! Ez az a gyermek. Senki sem hitt apámnak. A legidősebb testvére, Willis ezt mondta:

- Ellis, elment az eszed. Hiszen Oral még rendesen beszélni sem tud! - de Papa így felelt:

- Várj csak, Willis, majd meglátod!

E barátságatlan és hitetlen világban hallottam apám hangját: „Várj és meglátod! Isten keze rajta van!”

Ez is egyik oka annak, hogy ma apámnak és anyámnak annyira gondjukat viselem. Mert mellettem álltak megpróbáltatásokkal és mellőzésekkel telt hosszú gyermek éveim keresztül. Betegségem alatt megígértem nekik, hogy ha valamikor felgyógyulnék és Isten megsegítené, ők soha többé nem éheznének, soha többé szükségét nem látnának. Soha sem volt egy rendes kocsijuk, amivel

kényelmesen közlekedhettek volna, soha nem volt rendes otthonuk, ahol kényelmesen lakhattak volna, egészen addig, amíg Isten engem fel nem emelt és segített jól élnem. Ma már van jó kocsijuk, új otthonuk és havonta annyi pénzük, hogy nyugodtan élhetnek belőle. Amíg nekem jól megy a sorsom, addig Papa és Mama is ugyanolyan jó viszonyok között élhetnek majd, mint én.

Ezt az ígéretet akkor tettem, amikor azt hittem, hogy meghalok. És ezt az ígéretet ma is betartom. Azt azonban, ahogyan a rokonságom vélekedett rólam serdülő gyermekkoromban, soha nem tudtam lerázni magamról. Ők nem hittek benne, de nem is szántak rám időt, hogy velem egyáltalán foglalkozzanak. Gyötörték és bosszantottak. Talán nem is akartak vele rosszat, de magatartásuk nyomait egész életemen át viselni fogom.

Hatalmas „katedrális” sátorunknak olyan óriási befogadóképessége volt, hogy rendszerint csak nagyvárosokban rendeztünk benne összejöveleket. Ám most arra vágytam, hogy ezt a sátrat elvigyem abba a városkába, ahol felnőttem: Adába, Oklahomába. Adától 12 mérföldnyire születtem, kinn a környékbeli erdős vidéken s ott is éltem kamaszkoromig. Akkor apám átköltöztetett bennünket Adába, amely Tontosso megyében van, s itt több Roberts nevű család él, mint más nevű.

Elvittem tehát a sátrat Adába és azon a helyen állítottam fel, ahol a tbc-ből felgyógyultam... Barátaim azt jóslgatták, hogy Adában sohasem telhet meg a sátor. Ada akkoriban csak 15.000 lakossal bírt, és így senki sem bízott abban, hogy ez az óriási méretű sátor megtelhet. Mégis égető vágy hajtott ide. És Isten már az első éjszakán kiárasztotta az emberekre Szent Szellemét, küldve őket hozzám mindenfelől.

Megtelt a sátor és ezrek állottak köröskörül. Még sohasem fordult elő a város történetében ekkora tömeg-összejövetel. Földieim még a megye legtávolabbi részeiből is összesereglettek. Ismertek még mint gyermeket, most hallották rólam, hogy az evangéliumot prédikálom, és hogy nagy tömegeket gyűjtök egybe. De ilyen nagy hallgatóságra még se számítottam. Sokaknak állni kellett. Ezen okulva, az összejövetel többi estéjén a Robertsek már délben megjelentek, hogy jó helyet kapjanak és ott várakoztak az esti fél nyolckor kezdődő Istentiszteletre. Prédikációim lenyűgözően hatottak rájuk.

Willis nagybátyám is, aki egykor azt mondta apámnak, hogy sohasem prédikálhatok, mert hiszen még beszélni sem tudok, eljött egy összejövetelre, s mivel nem kapott ülőhelyet, végigállta az Istentiszteletet. Az első estén a „Negyedik férfi”-ről beszéltem és Isten valóban áthatotta szavaimat. Két órán át megállás nélkül prédikáltam, és a hallgatóság az Úr hatalmának igézete alá került. Willis bácsi sohasem járt valami sűrűn templomba, de most ott állt a sátor hátsó sarkában az emberek között és minden szavamat szomjasan itta. Még azt is elfelejtette, hogy hol van. Elragadtatásában még a száját is nyitva felejtette. Az Istentisztelet után még mindig ott állt egyhelyben. Még gyűrűzött a tömeg a sátor körül, amikor Papa rátalált Willis bácsira, aki úgy állt ott, arcát kezeibe temetve, s a szeméből patakzottak a könnyei. „Mi baj Willis?” kérdezte Papa tőle. Willis bácsi feltekintett és látva Papát, így szólt:

- Ellis, ezen csodálkozom, hogy ez vajon ugyanaz a hebegő kisfiú-e, akiről én azt mondtam, hogy sohasem prédikálhat?...”

- És most mi a véleményed róla? - kérdezte apám.

- Ellis, ez a legnagyobb dolog, amit valaha is tapasztaltam. Minden tulajdonomat, mindent, amim csak van ezen a világon, odaadnám azért, ha olyan lelkem lehetne, mint amilyen az övé.

Mikor vidékről a városba költöztünk, és én a városi iskolába kezdtem járni, tanulóársaim rám sütötték, hogy dadogok. Szünet és tízórai szünet alatt körém gyűltek és csúfoltak. Minden seregben van egy vezéregyéniség, és ezt itt Brumleynek hívták. Egy fejjel magasabb és három évvel idősebb volt nálam. Nevetett rajtam, gúnyt űzött belőlem, hátba vágott és mindenáron beszédre akart bírni. Többnyire sarkon fordultam és elmenekültem előle. Egyik napon hazafelé menet utánam rohantak és ordítva kergettek végig az egész úton. Házunkhoz érve végigvágódtam a kapunk lépcsőjén.

Mama meghallotta és elém sietett, hogy felsegítsen. Mikor a fiúk meglátták őt, elszaladtak. Mama ekkor így szólt hozzám:

- Oral, ne törődj velük, ne is figyelj rájuk. Egyszer majd minden megváltozik. Te majd nem dadogsz már, és meglátod, hogy ezek a fiúk akkor milyen másmilyenek neveznek.

Azt mondtam anyámnak:

- Ezzel a Brumleyvel egyszer még elbánok, akármilyen legyen belőlem.

Hogy hogyan fogom ezt véghezvinni, arról fogalmam sem volt, de hogy megteszem, abban biztos voltam.

1950 augusztusában elvittük a nagy sátrort Oklahoma Citybe. A sátrort amelyben 7000 ülőhely volt, Oklahoma állam vásártelületén állítottuk fel. Egész Oklahomából odajöttek az emberek és a sátor zsúfolásig megtelt. Egyike volt ez a legnépszerűbb Istentiszteleteimnek. A város polgármestere kijelentette, hogy ilyen hatalmas vallásos összejövetel még nem volt Oklahomában. A táborozás második felében már két órával az Istentisztelet előtt minden helyet elfoglaltak, és fél nyolckor hatalmas tömeg állta körül a sátrort. A záró összejövetelen 20.000 ember vett részt, és több mint 5000 ember tért meg ezen a táborozáson. Egyik este, amikor a sátor sarkában álltam és vártam, hogy megkezdjem a prédikációm, egy vaskos, nagytermetű fickó lépett hozzám, a vállamra ütött és megkérdezte tőlem: „Oral, tudod-e ki vagyok?” Ránéztem, és láttam, hogy az a bizonyos hetvenkedő volt, azoknak a vezére, akik annyit gyötörtek és csúfoltak iskolásfiú koromban. Majdnem kicsúszott a számon, hogy 'hát elfelejthetlek-e valaha?' De ehelyett azt mondtam:

- Te a Brumley fiú vagy, mit csinálsz itt?

- Oral, - válaszolta - hallottam, hogy itt vagy, gondoltam megnézem, hogy mi történik itt, de ami itt történt, te fiú, én még ehhez hasonlót sohasem láttam!

- Nagy lelki adományokat kaptam - szóltam - azóta, mióta az Úr megtérített és meggyógyított, s beszélni is tudok.

- Nem tudtam - folytatta - több estén itt voltam, és engedj meg, hogy megmondjam: soha még így prédikálni nem hallottam senkit. Brumley még tovább is akart volna velem beszélni, de prédikálásra hívtak, s így otthagytam őt.

Beszédemet bevégezve felszólítottam a bűnösöket, hogy lépjenek előre és adják át a szívüket Jézus Krisztusnak. Négy-ötszázan jelentkeztek megtérésre. Mikor kezüket felemelték, hogy utánam mondják a bűnösök imáját, végignéztem a soraikon. Közöttük ott állt a Brumley fiú is. Könnyek folytak végig az arcán, amikor ezt mondta: „Isten légy irgalmas hozzám, bűnöshöz.” (Lk. 18,13)

Elbántam tehát vele... Igen. Igaz, hogy másként, mint azt valaha gondoltam.

4. fejezet

Elszököm hazulról

Tizenhatéves koromban megszöktem hazulról. Apám megfogott, és azt mondta:

- Oral, Oklahoma összes rendőré a nyomodba uszítom!
- Csak csináld, Papa, de ahányszor visszahozol, én annyiszor szököm el újra.

Azután látta, hogy mindenképen el akarok menni - és elengedett. A holmikat csomagoltam, mikor Mama bejött hozzám.

- Oral, - mondta - te elmehetsz tőlünk, de az imádságainkból nem távozhatsz soha. Szeretnék valamire emlékeztetni. Ha te távol leszel is, mi mindennap megemlítjük nevedet imáinkban az Úr előtt, és nem szűnünk meg addig könyörögni, amíg az Úr haza nem hoz téged.

Már türelmetlenül vártam az elmenetelt és így nem igen figyeltem arra, amit nekem mondanak. Nem gondoltam a bánatra, szívfájdalomra, amelyet okozok. Hebegtem és dadogtam, az iskolában mindenki nevetett és gúnyolódott rajtam, folyton megaláztatásokban volt részem. Sehová sem léphettem, ahol ki ne kacagtak volna. Úgy gondoltam, hogy a legjobb, ha elszököm. Mindent itt hagyok és kezdem előlről. Azt képzeltem, hogy ha elmegyek Papától és Mamától és az ismerős környezetből, akkor egy csapásra megváltozik minden. Egy évig voltam távol, de nem szabadultam meg semmitől sem. Mert valójában a hebegő nyelvemtől, satnya testemtől, zátonyra futott életemtől, benső vívódásaimtól, gyötrő félelmeimtől úzve futottam el. De megfutamodásom után láttam, hogy mindezek velem jöttek, s hogy magamról őket lerázni nem tudom. Riporter munkát kaptam egy újságnál, de a fizetésemből nem tudtam megélni. Egyéb munkát is vállaltam mellette, de még elegendő élelemre sem futotta. Sokszor maradtam éhesen és sokszor nem volt rendes helyem az alvásra. Rossz társaságba keveredtem, és éjszakánként két - három óránál többet nem aludtam. A város főiskoláját is látogattam, és beléptem a kosárlabdacsapatba. Gyakran olyan gyöngye fizikai állapotban játszottam, hogy még állni is alig volt erőm. Egy éjszaka kellős közepén felriadtam, magas láz, köhögés gyötört és vért köptem. Hazatérésre nem gondoltam. Valamilyen örültség ragadott meg, és sodort magával egy vad és fergeteges körforgásban. Egyre mélyebben zuhantam a bűnbe. Egy este az állami kosárlabdaturán összeestem és elterültem. Valaki felsegített, a fiókos szekrényhez cipelt és segített utcai ruhámba átöltözni. Csapatkapitányom odajött és így szólt: „Hazamész, fiam.” Berakott a kocsijába és elvitt Adába. Megérkezve kiségített a kocsiból, bevitt a házba és ezt mondta: „Roberts tiszteletes, hazahoztam a fiát!” Papa és Mama egyetlen pillantást vetettek rám és sírva fakadtak. Halálosan beteg voltam. Lehúzták a ruháimat és én keresztülestem az ágyon. Megjártam az út utolsó mérföldjét. Úgy éreztem, hogy valaki késsel vagdossa darabokra a tüdőmet. Nem bírtam lélegezni. ha köhögtem, szám mindkét sarkából vér folyt. Néhány nap múlva reggeli ébredéskor a párnám és az ágyam véres volt. Még a fal is tele volt vérfoltokkal. Vért hánytam az éjszaka. Papa újra tapétázta a hálószoba falát és hívott három orvost, akik nagy körültekintéssel megvizsgálták a véretem, köpetemet, tüdőmet. A diagnózis tuberkulózis volt. Azt tanácsolták Papának, hogy küldjön az Oklahoma államban lévő Talihina-beli tüdőszanatóriumba. Az én világomnak befellegzett.

Mindenkor becsvágyó voltam és kemény munkás. F fiatal fiú létemre igen magas célokat tűztem ki magam elé. Ügyész akartam lenni és államunk kormányzója. Azt csak Isten tudja, hogy elértem volna-e valaha ezeket a célokat, mert sohasem került sor álmaim megvalósítására. Egyik nap Mama így szólt:

„Fiam, imádkozzál, meg kell térned!”

Nem akartam megtérni, nem akartam imádkozni, nem akartam, hogy zaklassanak. ugyanebben az időben Papa és Mama az oklahomai Stratfordba költöztek, 19 mérföldre Adától. Papát a stratfordi egyházhoz hívták meg lelkipásztornak. Valamivel javult az állapotom, úgy hogy képes voltam egyfolytában néhány órát ágyon kívül is tölteni. Ez azonban nem tartott sokáig, másodszor is összeestem és most már 5 hónapig nyomtam az ágyat. Ez alatt a 163 nap alatt egyetlen jó percem sem volt. Köhögtem, vért hánytam, gyötrődtem. Állapotom egyre rosszabbodott. Papa tele volt aggodalommal. Fel és le járkált imádkozva és Istent szólítva. Mindenkinek, aki tudott imádkozni, levelet írt. Többen közülük, mint a „Lindsay-beli szentek”, eljöttek hozzám, hogy imádkozzanak értem. Semmi sem hozott rám szabadulást és én tovább haldokoltam. Egyik ima-összejövetele estén Papa bejött hozzám a hálószobába és így szólt:

- Oral, én ma este nem megyek el az ima-összejövetelekre. Megkértem valakit, hogy vegye át a szolgálatomat.

- Miért, mi a baj, Papa?

- Fiam, ma egész éjszaka az ágyad mellett térdelve imádkozom. Addig nem kelek fel térdeimről, amíg te meg nem térsz és át nem adod a szívedet Istennek!

Odahívta Mamát és az ápolónőt és imába kezdtek. Néhány perc múlva Mama és az ápolónő bevégezték imájukat, felkeltek és leültek. De Papa csak akkor kezdett igazán bele. Egyszerre csak rajtakaptam magamat, hogy figyelem apám imádságát, majd úgy éreztem, hogy valami hirtelen átfut rajtam. Papa arcába néztem és azt hiszem, hogy látomást láttam, mert Jézus arcát pillantottam meg az ő arcában. Azelőtt nem akartam megtérni, nem akartam Jézust. Amit mondtak Róla, hatás nélkül ment el a fülem mellett, de most, hogy az Ő arcát láttam apám vonásaiban, - sírva fakadtam. Nem tehettem semmit, a szívem darabokra tört és kértem Istent, hogy mentse meg a lelkemet.

Mialatt megtérésemért imádkoztam, elmúlt éveim peregtek le előttem. Otthonról való távollétem alatt elvittem néhány jogi könyvet, amelyek egy bíró tulajdonát képezték. A főiskolán jogot kezdtem tanulni, és mivel hozzáférhettem a bíró könyveihez, kiválasztottam néhányat és magammal vittem. Nem akartam ellopni a könyveket és nem is gondoltam arra, hogy tulajdonképpen lopást követek el. De most, hogy meg akartam térni, fenyegetően láttam a könyveket magam előtt és ígéretet tettem az Úrnak, hogy ha megment engem és megszabadít ettől az ágytól, úgy visszaviszem a könyveket. Megmondtam az Úrnak, hogy ha engem megvált, akármilyen kevés maradjon is az életemből, én azt Neki szentelem. Így szóltam: „Jézus! Nekem semmim sincs, amit felajánlhatnék. Egészségem tönkre ment, testem roncs. Semmim sem maradt, de ha Te megváltasz, amim van, Neked adom!”

Ekkor történt, hogy fizikailag is éreztem az Ő jelenlétét. Megérintette a lábamat, majd az egész valómat. Arcom világítani kezdett, láttam a fény visszaverődését és kiáltottam Papának: „Nézd a fényt az arcomon!” Pehelykönnyűnek éreztem magam és boldogságomban szerettem volna hangosan kiáltozni. Isten ereje hatalmas erővel ragadott meg, felkeltett az ágyból és én az ágy előtt állva találtam magamat, felemelt karokkal dicsőítve Istent, és egyre azt mondva: „Megtértem! Megtértem! Megtértem!”

Harmincöt cent megváltoztatja az életemet

Megtérésem nagy változásokat hozott számomra. Életem azonnal jóra fordult, dolgom kedvező irányt vettek. Néhány hét múlva Adában egy evangélista állította fel a sátrát, Stratfordtól 19 mérföldnyire, ahol laktunk is ebben az időben. Legidősebb bátyám, Elmer, Adában élt és kiment meghallgatni ezt a prédikátort. Elámult azon, amit ott látott, mert ennek az embernek a hite sok gyógyítási csodát vitt véghez. Egész Ada megmozdult. Szerke Oklahomából hozták hozzá a betegeket, hogy imádkozzanak értük. Elmer bűnös lélek volt, de egész életében hitt a hit gyógyító erejében, mert Papa és Mama megtanították rá. Gyermekkorából tudott is ilyen esetekről, de mióta felnőtt, már nem. Egyik este a sátorból hazamenet így szólt a feleségéhez:

- Orié, mennyi pénzed van még a fizetésig?

- Csak 35 centünk van, Elmer.

- Add ide, kölcsönzök egy kocsit, holnap Stratfordba megyek velem és elhozom Oralat. Ha ide tudom őt hozni a sátorba, George Mencey testvér imádkozhat érte és hiszem, hogy akkor az Úr meggyógyítja őt.

Másnap magához vette az utolsó harmincöt centet, benzint vett a kölcsön autóba, és eljött értem. Este hallottuk, hogy egy autó ért a ház elé és a következő percben Elmer már a házban is volt. Egyenesen az ágyamhoz jött és így szólt:

- Kelj fel, Oral! Isten meggyógyít!

- Igazán, meggyógyít engem?

- Igen, kelj fel abból az ágyból. Elviszlek Adába a nagy sátorba és ott Mencey testvér imádkozik majd érted.

- De Elmer, én nem tudok felkelni!

- Akkor majd viszlek - felelte.

Mama és Papa ekkor léptek a szobába.

- Mit csinálsz itt, Elmer? - kérdezte Papa.

- Papa, nagy összejövétel van Adában, s a prédikátornak ajándéka van a gyógyításra. Saját szememmel láttam, amikor embereket gyógyított meg. Oralért jöttem. Segítsetek felöltöztetni.

Mama üdvölgzésben tört ki:

- Mindig tudtam, hogy Isten meggyógyítja, és nagyra neveli!

Egyetlen öltözet ruhám volt és az sem illett rám. Legjobb tudásuk szerint felöltöztettek. Papa és Elmer felkapták a matracot, levitték a kocsis hátsó ülésére, engem pedig ráfektettek. Elmer, Papa és Mama előre ültek, majd elindultunk. Menetközben hallottam, amint Elmer Papának és Mamának beszél azokról a gyógyulásokról, amelyeket Adában látott a sátorban. Eszembe sem jutott, hogy kételkedjem abban, amit mond. Mindem szavát elhittem. Szinte magam előtt láttam mindem egyes esetet. Azután Istenre gondoltam, és arra, hogyan gyógyít majd meg. Találgattam, hogy mi lesz belőlem, hova megyek, mihez kezdek további életemben? Öt hónapig ágyban feküdtem, az élet visszavonta tőlem ígéreteit, és én már lemondtam arról, hogy valaha is egészséges leszek. Mialatt a kölcsönzött kocsis hátsó ülésén a matracon feküdtem, Mama, Papa és Elmer pedig előttem ültek, egyszer csak egy hangot hallottam. Nem tudtam, hogy kinek a hangja, de a nevemen szólított! „Oral

Roberts, Oral Roberts!” Megriadtam, mert ilyen hangot még sohasem hallottam, de egy perc és már tudtam, hogy ez az Isten hangja.

Sohasem hallottam még az Ő hangját. Amit Istenről tudtam, azt Papától és Mamától tudtam. Ők többször említették, hogy az Úr rajtam tartja a kezét és hogy különleges munkája van számomra. Azután tisztán, mint ahogy Elmer szavát hallottam, éppen úgy hallottam Istent, amint hozzám szólt: „Meggyógyítlak fiam és te az én gyógyító hatalmamot embertársaidnak adod!”

Egész testemben megremegtem, Istennek hozzám intézett szavait hallva. Majd semmit sem hallottam többé, de végig az Adáig vezető úton csakis arra gondoltam, amit Isten mondott. Már mielőtt hozzám szólt, hittem a gyógyulásomban. De most már tudtam, hogy miért gyógyít meg. Nekem kell az Ő gyógyító hatalmát tovább vinnem embertársaimnak.

Megérkezésünkönkor nagy tömeg volt a sátorban. Engem tolószékre helyeztek, párnákat raktak a hátam mögé és kétoldalt is. Mencey testvér hamarosan prédikálni kezdett. Súlyos termetű ember volt. Egy órán keresztül beszélt. Azóta sem láttam. Igen barátságos volt. Oltár elé szólító felhívást intézett a hallgatósághoz, majd sok embert megérintett. Azután betegekért imádkozott. Mielőtt értem imádkozott volna, odajött hozzám. Mondták neki, hogy egy pap fia van itt, aki tbc-ből szeretne meggyógyulni. Hallott apámról és ezért akart velem beszélni.

- Fiam, az elmúlt estén egy te korodbeli tuberkulózisos fiúért imádkoztam, indián fiú volt, és az Úr azonnal meggyógyította. Nézz fel és higgy! Meggyógyít téged az Úr ma éjjel.

Azt mondtam neki, hogy én hiszem ezt. Tizenegy óra tájban került rám az imádkozás sora. Mama és Papa odatámogattak, valósággal odavittek Mencey testvérhez, mivel annyira gyenge voltam. Mencey testvér rám nézett és azt mondta, hogy ne csüggedjek, hanem higgyek, mialatt ő imádkozik. Én már előzőleg eldöntöttem magamban, hogy miként is történik majd minden. Mikor láttam őt imádkozni a betegekért, ahogy rájuk teszi a kezét, akkor azt mondtam magamban: Hogyha majd rád teszi a kezét és imádkozik, akkor az Úr meggyógyít.

Imádkozásával kapcsolatosan egy dologra pontosan visszaemlékezem. Imádsága igen rövid volt. Értem való imája nem tartott tovább 10 másodpercnél. Ahhoz voltam szokva, hogy az emberek így imádkozzanak: „Ó, Uram, tedd meg ezt, vagy amazt...” Ő nem így imádkozott. Kezét fejemre téve, mintha valami gonosz hatalommal vitázott volna. Mert azt parancsolta az Úr nevében, hogy a tbc hagyja el a testemet. Szavait majdnem szóról-szóra ismételni tudom: „Te átkozott betegség, parancsolom neked a Jézus Krisztus nevében, hogy szállj ki ennek a fiúnak a tüdejéből, engedd el őt, és ereszd útjára!”

Rövid ima volt, de hatalmas erő rejlett benne. Hirtelen ütést éreztem a tüdőmben, majd egész testemben bizseregni kezdtem. Ragyogó fényáradat borított el, és a következő amire emlékszem, az, hogy le és fel rohantam az emelvényen és a kezeimet az égnek emelve, torkom-szakadtából kiabáltam: „Meggyógyultam! Meggyógyultam!”

Sokáig laktunk Adában és így a jelenlevők legnagyobb része jól ismerte szüleimet és rólam is tudták jól, hogy tbc-ben szenvedek. Általában igen rokonszenvesen viselkedtek és nagyon kívánták a ma esti gyógyulásomat. Az Úr hatalma ugyanakkor csapott le a szívükre, mikor az én tüdőmre. Mikor az emelvényen a boldogságtól magamon kívül kezdtem fel és alá szaladgálni, az óriási tömeg talpra ugrott, megindult az oltárhoz vezető utakon, zsebkendőikkel integetve. Némelyek térdre esve, hangosan imádkoztak. Papa később elmondta nekem, hogy gyógyulásom percében ezernél több ember mozdult meg velem együtt, hogy ujjongások közben dicsérje Istent. Gyógyulásom az egész összejövetelt megszakította.

Egyik testvér hozzám lépett és elvezetett a mikrofonhoz, melyet kezembe nyomva így szólt: Fiam, mondd el a népnek, hogy mit tett érted az Úr! Egész életemben dadogtam, s ezért irtóztam a sok embertől. Valósággal megmerevedett a nyelvem közöttük. De most kezemben a mikrofonnal, egyszeriben úgy beszéltem a tömeghez, mintha fél életemet nyilvános emelvényen töltöttem volna. Nyelvem felszabadult, folyékonyan tudtam beszélni. A szavak csak úgy ömlöttek belőlem, amikor

elmondtam, hogy a Názáreti Jézus Krisztus meggyógyította a tüdőmet, hogy már tudok szabadon lélegezni, kínlódás nélkül, köhögés és vérömlés nélkül.

A kölcsönzött kocsi hátsó ülésére tett matracon fekve hoztak ide, és hazafelé már felülve tettem meg az utat, vidáman, az út minden egyes mérföldjénél újra meg újra felülve. Elmer bátyám harmincöt centet fektetett be az én nyomorúságos életembe és egyetlen éjszaka meghozta a kamatot: teljes gyógyulásomat.

A következő napokban elég gyenge voltam, de mindig hálás leszek Mamának az akkor adott tanácsaiért. Tbc-m azonnal eltűnt, s később, mikor az adai Sugg Klinikán megröntgenezték a tüdőmet, dr. Mores tökéletesen hibátlannak találta. „Fiam, felejtse el, hogy valaha is tbc-s voltál. Olyan egészséges a tüdőd, mint a makk.” - mondta.

Mégsem értettem, hogy miért vagyok még olyan gyenge, miért nem kapok erőt azonnal? Mama azt mondta: „Sokáig nyomtad az ágyat, fiam. Az Úr meggyógyított, de azért egy kis időbe telik, amíg teljes erőre kapsz. Kezdj egy kicsit dolgozni és tornász minden nap. Minden nap többet és többet, s meglátod, hamarosan visszanyered az erődöt.

Két hónapon belül már eléggé erősnek éreztem magamat ahhoz, hogy elkezdjem a Szentírást prédikálni és hogy segédkezzem az evangélizációs összejöveteleken. A greenwilli *Holiness Bible College* Oklahomába látogatott ezen a nyáron, hogy néhány összejövetelt tartson. Közülük az egyik, Razmond Corvin, apám egyik evangélizációs összejövetelén, az Oklahoma Centerben tért meg, de azután innen elkerült, hogy máshol tanuljon. Most visszajött és magával hozta két barátját. Simpson Meritet és Albert Bartfieldet. Mikor hallottak a megtérésemről és felgyógyulásomról, hívtak, hogy prédikáljak velük a nyáron. Két részre oszlottunk, s engem Simpson Merit testvérhez helyeztek.

Adától keletre négy mérföldnyire van a Kozér Iskola. Odamentünk, hogy ott tartsuk meg első összejövetelünket. Egyik este Simpson meg én kimentünk az erdőbe. Ott imádkoztunk, és Istennek Szent Szelleme megszállt engem. Simpson felnézett rám, mert éppen térdelt és így szólt: „Oral, te ma este tartod első beszédedet!” Én túlságosan boldog voltam ahhoz, hogy zavarni hagyjam magam és gyorsan igennel válaszoltam. Bibliánk velünk volt és elkezdtem benne lapozni, olyan gyorsan, ahogyan csak bírtam. Igeszöveget kerestem estére. A Márk ev. 4. fejezetében találtam egyet: Jézus történetét, amint a bárkában alszik a vihar alatt, amíg a tanítványok ijedeznek. Jézus felkel és azt mondja: „Hallgass, némulj el!” (39) És a tenger elcsendesült.

Azt mondtam Simpsonnak, hogy ha ő visszamegy a házba, én megpróbálok előkészülni a prédikációhoz. Elkezdtem beszélni a fákhöz. Amikor a fákat néztem, azok sorban eltűntek előlem és embereket láttam. Egy órát álltam az erdőben, közben ide-oda jártam, kezemet felemelve szóltam az emberekhez, mondván, hogy ha Jézust hívják, Ő lecsendesíti majd életük viharait, ekként szólva: „Hallgass, némulj el!”

Miután a fákon begyakoroltam magam, úgy éreztem, hogy az embereknek is tudok majd prédikálni ma este.

Így is történt. Húsz percig prédikáltam, és két személy lépett elém, hogy átadja szívét Jézus Krisztusnak. Ők voltak ennek az összejövetelnek az első megtértjei. Két héten keresztül vezettük Simpsonnal az összejöveteleket az iskola épületében. Néha a padlón aludtunk, de megtettünk mindent, amit csak tudtunk és úgy éreztük, hogy az Úr akaratát cselekedtük. A második hét végén egyik idős testvérünk felállt és azt mondta: „Úgy gondolom, hogy némi adományt kellene juttatnunk a fiatal prédikátorok részére.”

Felkérte a jelenlevőket, hogy ha van egy kevés nélkülözhető aprópénzük, tegyék bele a körbenyújtott gyűjtőtálba. Mikor ez megtörtént, az öreg testvér a gyűjtés egész eredményét nekünk adta. Simpson megszámlolta a pénzt, és elfelezte velem. Pontosan 83 cent volt.

Az ifjú prédikátor

Felgyógyulásom után két hónappal már elkezdtem prédikálni, de Isten gyógyító hatalma csak 12 évvel később lépett az életembe. Sokan kérdezték már tőlem, hogy miért várok olyan sokáig erre, hogy gyógyító szolgálataimat megindítsam. A válasz nagyon egyszerű. Isten kegyelme nélkül nem tudtam beteget gyógyítani. Elég őszinte vagyok, hogy megmondjam: nem volt meg hozzá a hatalmam. A 12 év alatt állandóan vágyakoztam az isteni erőre, de nem volt senki, aki megmutassa, hogy miként járjak el, én pedig nem mertem más prédikátorok útjáról letérni. Az ő szabványaik szerint prédikáltam, és szolgálataimat az egyházam által előírt szabályokhoz igazítottam.

Általánosságban beszéltem arról, hogy Isten meg tudja gyógyítani a betegeket, mint ahogy engem is kigyógyított tuberkulózisomból. Nem igen hallottunk gyógyulási bizonyítékokról, néhány idősebb hívőt kivéve, akik még ma is áldották az Urat azért, amit értük évekkel korábban cselekedett. Rendkívül boldogtalan voltam a 12 év alatt és szívemet rengeteg kérdés gyötörte. Az Úr felszólított, hogy vigyem át az Ő gyógyító erejét embertársaimra és bennem ebben az időben semmiféle energiaforrás nem támadt. Felekezetemben senkit sem izgatott az, hogy az Úr gyógyító hatalmát az emberi társadalom számára közvetíthessem. Tudták, hogy hogyan prédikálják vallási tantételeinket, de a szenvedésektől való megszabadítás látomászerű szikrája hiányzott belőlük. Egész lelkem kiáltott ezért a megszabadítási erőért. A hozzám közelálló emberekben is kerestem ezt, de nem találtam meg az ő szívükben, sem pedig a magaméban. Elmentem egyházunk néhány vezetőjéhez, és közöltem velük lelkiállapotomat. Elmondtam nekik, hogy hiszek egy nagy megújulásban, amelyet Isten még az idők befejezése előtt kibocsát a világra. Az egyház egy része szerint a megújulás napjai már lejártak, és szerintük senki se várjon többé nagyszabású megújulásra.

Egy napon Papa meglátogatott abban a templomban, ahol ekkor lelkipásztorkodtam. Kértem őt, hogy vigyünk ki székeket az épület háta mögé, üljünk le és beszéljünk egy kicsit. Két széket odatámasztva leültünk egymás mellé. Megkérdeztem:

- Papa, a mi prédikátoraink miért nem gyógyítják meg a betegeket úgy, ahogy ezt a Biblia-korabeli elődeink tették?
- Ezt nem tudom, fiam.
- Nem gondolod Papa, hogy napjainkban ugyanaz a küldetésünk van a betegek gyógyítását illetően, mint amelyet akkoriban bízott a tanítványaira az Úr?
- De igen, hiszem, hogy ugyanúgy kellene cselekednünk, mint ahogyan egykor ők cselekedtek.
- Hiszed Papa, hogy eljövetele előtt az Úr Jézus ránk bocsát még egy olyan hatalmas megújulást, mint amilyenben a korai keresztény egyházak részesültek?
- Oral, én 30 éve hiszek egy Jézus eljövetele előtti nagy világmegújulásban. Most jobban hiszek benne, mint valaha. Hiszem, hogy Isten felemeli az emberiséget, ad neki hatalmat arra, hogy feltámassza a halottakat, látóvá tegye a vak szemeket, s hogy kiűzze a démonokat. És ha mindez megtörtént, hiszem, hogy akkor Jézus eljön közénk.

Ezután ha Papa meglátogatott engem, vagy én mentem el hozzá, mindig a nagy világ-megújulásról beszélgettünk, amelyben hittünk mind a ketten, hogy egy napon szétterjed a földön. Papa minden alkalommal megemlítette, hogy hite szerint én azért születtem, mert Isten arra hívott el, hogy én is részese legyek ennek a megújulásnak. Mondta, hogy még megérem azt a napot, melyen az én nemzedékemnek a legnagyobb összejövetelét tartom és hogy Isten engem még nagyon is felhasznál arra, hogy segítsék az embereknek megtérni az Úrhoz.

Nem mondhatom azt, hogy ez alatt a 12 év alatt teljesen a hiányában voltam néhány csodálatos élménynek. Akadtak kivételes gyógyulási esetek. Mindezek rendszerint a részemről való előzetes készülődés, vagy meggondolás nélkül történtek, mintha csak hirtelen pattantak volna elő. Mialatt a *Pentecostal Holiness Church* - ben (Pünkösdi Szentség Egyház), a georgiai Toceo-ban lelkipásztorkodtam, egyik diakónusunkat, Clyde Lawson-t, baleset érte. Bill Lee testvér éppen nálam volt, amikor a hívást kaptam. Ő is eljött velem. Mire odaértünk, Clyde a földön feküdt és kezével a jobb lábát szorongatta. Egy súlyos motor zuhant a lábára és összezúzta a lábujját, csak úgy ömlött belőle a vér. Clyde ordított a fájdalomtól. Szólni nem tudott, csak a lábára tekintve jelezte, hogy imádkozzunk érte. Látva, amint szorongatja a lábát, hirtelen igen mély részvét fogott el. Minden gondolkodás nélkül letérdeltem és kezemmel megérintettem a cipője hegyét. Néhány szavas komoly ima után felegyenesedtem. Abban a pillanatban Clyde fájdalmas kiáltásai megszűntek. Megpróbálta mozgatni az ujjait a cipőben, és bírta. A fájdalmak elmúltak. Felugrott a lábával, dobbantott egyet és megkérdezte:

- Roberts testvér, mit tett velem?

- Clyde, én semmit sem tettem - válaszoltam.

- De igen, tett. Nincs többé fájdalmam, meggyógyult a lábam!

Elálmélkodtam, és amíg őt figyeltem, ő lehajolt, lehúzta a cipőjét és megmutatta a lábát. Teljesen ép volt. Tagadhatatlan, hogy csoda történt. Hazafelé Bill Lee ezt kérdezte:

- Roberts testvér, magában mindig megvan ez az adomány?

- Bár lenne, Bill - feleltem.

- Mert ha mindig meglenne, akkor megújulást hozhatna erre a világra.

Sokat gondolkoztam ezen, amit Bill mondott. Ha mindig megvolna ez a fajta hatalmam, megújulást hozhatnék a világnak. Bill Leenek igaza volt. Ha az Úr embereket megszabadító ereje rászáll egy bizonyos emberre, akkor ez az ember megújulást hozhat az egész emberiségnek.

Nem sokkal ezután elhagytam Toceo-t és visszatértem Oklahomába, ahol ismét a Shawnes-beli Baptista Egyetemre kerültem. Rákövetkező évben az oklahomai Enid-be neveztek ki lelkésznek, ahol viszont a Philips Egyetemet látogattam. Enidben történt, hogy Isten másodszor szólt hozzám.

A világ legjóságosabb embereiből toborzódtak össze az enidi gyülekezet tagjai. Úgy szerettek, mint a saját fiukat. Tizenegy hónapon keresztül csodálatos szolgálatot teljesíthettem közöttük. Ennek az időnek a leforgása alatt ötvenre tehető azoknak a száma, akik újonnan csatlakoztak a gyülekezethez, és úgy látszott, hogy ez a szolgálat életem legnagyobb szolgálata. Ezidőben érintett meg ismét az Úr hangja, ugyanúgy, ahogy 12 évvel korábban hallottam. Akkor éppen felálltam, hogy prédikáljak a templomban, amikor meghallottam az Ő hangját: „Fiam, meggyógyítalak és te közvetíted az én gyógyító hatalmamot embertársaidnak.”

Most pedig ültem a tanteremben és ismét hallottam: „Fiam, meggyógyítalak és te közvetíted az én gyógyító hatalmamot embertársaidnak.”

Amikor néhány egyházi emberrel kimentem „vadászni és halászni”, ugyanezt hallottam. Bibliámat tanulmányoztam, hogy prédikációra készüljek, s ismét ez a szózat ütötte meg a fületem. Most már egy pillanatra sem tudtam magamat kivonni az Ő hatása alól. 12 éve vártam az Isten kegyelmére, Enidben többet kaptam belőle, mint valaha azelőtt. Ennek eredményeként, ha bűnösök jöttek a templomba, közülük sokan kérték a megtérésüket, a tagok létszámában igen egészséges növekedés állt be. Mégis egy dolgot nem tudtam elérni. Nagyobb tömegeket vonzani. A vasárnapi iskolába 175-200 fő járt, vasárnap esténként 150-200 ember. Imaestéken 40-50-en voltak. Nem kaptam elég erőt Istentől és a tagok száma csak nem növekedett. Hét közben gyakran felhajtottam a templomhoz, elnéztem a szép épületeket és így fohászkodtam: Uram, vajon miért nem bírom

szolgálatommal betölteni ezt a templomot. És mindig, amikor ezt mondtam, újra a fülembe csengett az Ő hangja: „Fiam, meggyógyítlak és te közvetíted az én gyógyító hatalmamot embertársaidnak.”

Megvilágosodott előttem a tény: Én prédikálok, és Isten szavát nem tudom követő jelekkel bizonyítani. Rádöbbsentem arra, hogy az ősi egyházakban az igehirdetők beszédét igenis „követő jelek” támogatták. Ezen jelek egyike a betegek gyógyítása volt. Az én szolgálatom alatt viszont nem gyógyultak meg a betegek, mert egyrészt nem fektettem rá elegendő hangsúlyt, másrészt nem kaptam meg hozzá a szükséges kegyelmet. Eszembe jutottak a Szentírásból Márk evangélista szavai: „*azok pedig elmentek (és) mindenütt hirdették az örömhírt (az evangéliumot), az Úr pedig együtt munkálkodott velük (velük volt munkájukban) és Igét követő [a beszédet a nyomában járó] csodajelekkkel erősítette meg.*” (Mk 16,20)

Emlékeztem az ősi egyház apostolainak imádságára, miután a templom Ékes kapujánál kolduló sánta embert meggyógyítottak: „*Most hát, Uram, tekints fenyegetéseikre és adj rabszolgáidnak arra lehetőséget, hogy teljes szabadsággal szólhassák igédet, mialatt te kezedet kinyújtod, hogy gyógyulások, hogy Fiadnak, Jézusnak szent nevének keresztül jelek és csodák történjenek. Miután könyörögtek, megmozdult a hely, ahová összegyűltek, megteltek valamennyien Szent Szellemmel és nagy szabadsággal szólták Isten beszédét.*” (Csel. 4,29-31)

Arra is emlékeztem, amikor a Szentírás azt mondja: „*István pedig kegyelemmel és hatalommal (Isteni erővel) telten nagy csodákat és jeleket vitt véghez a nép között.*” (Csel. 6,8)

És amikor azt mondja: „*Fülöp Szamária városába ment alá és azoknak hirdette a Krisztust. A tömeg egy indulattal figyelt azokra a dolgokra, melyeket Fülöp mondott, hallgatták szavát és szemlélték a jeleket, melyeket tett. Sokakból, akikben tisztátalan szellemek voltak, azok hangos kiáltással mentek ki, sok szélütött és sánta meggyógyult. Úgyhogy nagy öröm támadt abban a városban.*” (Csel. 8,5-8)

Megkaptam a választ kérdéseimre. Isten ereje hiányzott az életemből. Ha volt is valami bennem Isten erejéből és valami az Ő kegyelméből, de nem volt bennem meg a bibliai idők apostolainak nagy hite és nagy bátorsága.

Az elégedetlenség Istenhez kergetett engem

Ezekben az időkben történt velem, hogy Enidben súlyos elégedetlenség fogott el. Úgy találtam, hogy templomba járni éppen csak magáért a templombajlásért, a legostobább dolog, amit az ember tehet. Ha Isten kegyelme nem árad a nép fölé, ha az Ő személye nincs jelen, nincs ami az ember lelkét érdekelhetné. Ilyen alkalmakkor gyakorta kívántam, hogy bár volnék valahol egészen máshol.

Gyülekeztem meghallgatta prédikációimat. Amikor a bibliai idők nagy csodatételeiről beszéltem nekik és arról, hogy mennyire szomjazom hasonló erők után, szép figyelmesen hallgatták, majd felkeltek és hazamentek. Sokkal inkább érdekelte őket búzatermésük, munkájuk, apró-cseprő dolgaik, életük kis problémái, mint az, hogy isteni erők után kutassanak. Az egyházhoz hűséggel viseltettek, megfizették adóikat, eljöttek az Istentiszteletekre, és jóra való emberek voltak, rendes életet éltek. Szerettem őket és ők is engem. De hát ez volt egész vallási életük. És nekem nem volt elég hatalmam ahhoz, hogy hitüket újjá változtassam. Hogy hinni tudjanak Istennek MAI erejében úgy, ahogy az ősi egyház hitt Őbenne akkoron.

Ha nem is szállott rám Istennek ereje, hogy betegeket gyógyíthassak, kétségbeesetten szomjaztam Utána, Istent kerestem éjjel és nappal. Megdöbentem attól, hogy híveimből mennyire hiányzik a jelek és csodák iránti vágyakozás. Egyszerűen nem törődtek azzal, hogy a betegek meggyógyulnak-e, vagy sem, vagy hogy a démonok kiűzetnek-e? Nem lánogoltak Istenért, de nem voltak ellene sem. Lelkészsük nem tudott jeleket és csodákat felmutatni, hogy megszabadítsa őket, de ők megelégedtek velem, úgy, ahogy voltam.

Ha én magam meg nem változom, valószínű, hogy a templomukban maradok a következő 10 vagy 20 évre is. Ameddig látogattam őket, temettem halottaikat, eskettem az élőket, templomukban beszéltem, mindenben rendelkezésükre álltam, és jó keresztény életet éltem, teljesen meg voltak velem elégedve. Fizetésemet heti 55 dollárra emelték, - ez a legnagyobb fizetés, melyet lelkész valaha is kapott.

De én nem voltam elégedett. Nyomorultul boldogtalan voltam. Isten szava fülemben csengett és minden, amit magam előtt láttam, nem volt egyéb, mint az a látomásszerű elképzelés, amit Isten gyermekei cselekedtek az ősi egyházban. Mikor elfoglaltam a szószéket, hogy prédikáljak, úgy ahogy azt híveim elvárták tőlem, úgy éreztem magamat, akár egy elítélt.

Lelkileg már elérkeztem ahhoz a ponthoz, hogy érezzem: Nincs jogom prédikálni addig, amíg Isten meg nem erősíti az Ő szavát a „követő jelekkel”. Az a tudat, hogy nem vagyok olyan, mint az ősi egyház igehirdetői, lesújtott. A Bibliát olvasva összehasonlítottam az ő szolgálataikat az én egyházaméival. Ez pedig meggyőzött arról, hogy egészen rossz úton járok és egy napon felelősséggel terheltlen állok majd Isten színe előtt, mert nem volt bennem az Ő ereje, hogy híveimet felszabadíthassam.

Híveim körében akadtak olyanok, akik nem tartották szükségesnek azt, hogy mi a mostani időkben betegeket gyógyítsunk. Olyanok is akadtak, akik szerint Isten küldte a betegségeket egyesekre. Mások úgy vélekedtek, hogy Isten nem is akarja, hogy minden beteg meggyógyuljon. Mások pedig úgy hitték, hogy ha Isten akarja, úgyis meggyógyulnak. Sohasem jutott eszükbe, hogy a személyes hit döntő szerepet játszhat testi tagjaik gyógyulásában. Istenre vártak - Isten pedig rájuk. Így sohasem történt semmi. Mégis, ezekben az időkben is állandóan éreztem valami gondviselészerű rendeltetést. Kezem ügyében volt a csodás erő. Éreztem, bár átítatódtam és megteltem lelki vívódásokkal, de mégis megsejtettem, hogy az isteni erő belép az életembe. És hogy általa felszabadíthatom az emberiséget. Nem könnyű dolog ellentmondások, vívódások, megoldatlan

kérdések közepette élni. Az egyetlen mód, hogy kivonjam magamat Isten felszólító hangjának hatása alól, az volt, hogy belemerültem a munkába.

Elláttam a templomunk lelkészi teendőjét, egyetemre jártam, hetenként egyszer az Oklahoma City Southeastern College -ben tanítottam. Tizennyolc órát dolgoztam naponta és így sem erőmből, sem időmből nem futotta további gondolkodásra. Ilyenmódon sikerült egy kevéske békét teremteni a lelkemben. Ennek ellenére, ha magamba térve gondolkodni kezdtem, összehasonlítva saját életemet az ősi igehirdetőkével, ismét felettem lobogott a kárhozat. Fel és alá futkosva, kezemet égre emelve könyörögtem: Uram, mindent megtennék, ha megadnád a hatalmat. Ha Te megajándékozol kegyelmeddel, és felszabadítom az emberiséget, úgy prédikálok, hogy jelek kövessék a szolgálatomat!

Mintha csak körbe-körbe keringtem volna. Szomjaztam Istent, de nem tudtam elérni Őt. Olyan szerencsétlen voltam, hogy a munkába kellett menekülnöm a gondolataim elől. Azután egy napon csodálatos dolog történt velem.

Rájöttem, hogy ezt az én nagy problémámat sohasem oldhatom meg azáltal, hogy a saját fejemet töröm rajta, vagy, hogy más emberekkel beszélek róla. Elhatároztam, hogy belekezek Jézus Krisztus és az Ő apostolai életének személyes és bensőséges tanulmányozásába. Visszatérve a négy evangéliumra és a Cselekedetek könyvére, innen első kézből tanulmányozom az életüket. Ma már elmondhatom: ha nem tértem volna vissza a 4 evangéliumra és a Cselekedetek könyvére, Jézusról és az apostolokról való tudomásaink eredeti forrására, sohasem láttam volna meg a Biblia felszabadító világosságát, nem kaptam volna meg ennek a szolgálatnak a megértését, amelyet Isten kívánt tőlem.

Sokszor végigolvastam már a Bibliát, az Újtestamentumot legalább vagy százszor, de most úgy kezdtem bele a négy evangélium és a Cselekedetek olvasásába, mintha ezelőtt sohasem olvastam volna őket.

Többnyire térden állva végeztem tanulmányaimat. Bementem a szobámba, magamra zártam az ajtót, azután ágyam elé térdelve kivettem magam elé a Bibliát és úgy kezdtem meg olvasását. Akkor hagytam csak abba, amikor térdeim már annyira elmerevedtek, hogy alig bírtam felállni. De mialatt olvastam, szívem imádsággal telt meg, és egészen csodálatos dolgok történtek velem. Amíg így olvastam, és imádkoztam, Jézusról azt a benyomást szereztem, hogy erőteljes, részvétteljes és tettekész ember volt. Minden bonyolultság nélküli, egyszerű ember. Azért jött, hogy levegye a népről azokat a terheket, amelyeket a sátán rakott rá. Felfedeztem, hogy nem életet megrövidítő, hanem életmentő szándékkal jött. Az emberiség négy ellensége ellen jött megküzdeni. Ez a négy ellenség a bűn, a démonok, a betegség és a félelem.

Ő az emberek embere volt. Erős testben, erős lélekben, erős gondolataiban: szeretettel és gyengédséggel teljes.

Gyógyító volt és csodatevő. Idejének kétharmadát betegek gyógyításával töltötte. A betegségekre úgy tekintett, mint gonosz hatalomra és az Ő saját hatalmával küzdött ellene. Ezeket olvastam most ki a Szentírásból. Amit Ő cselekedett, azt kívánta tanítványaitól is. Ugyanezt a hitet és részvétet várta el a szenvedő emberiség megszabadítására, mint amilyen az Ővé volt. Hatalmát és erejét rájuk ruházta és ők tovább folytatták munkáját. Ördögöket űzve ki, betegeket gyógyítva, evangéliumot hirdetve, népeket térítve meg. 70 embert rendelt erre a tisztségre. S egy általános megbízást adott azok számára, akik hisznek az Ő nevében, hogy kezüket a betegekre rátéve azok meggyógyuljanak, és hogy az Ő nevében való hitükön keresztül képesek legyenek a démonok kiűzésére is. Ami Jézus személye körül leginkább megragadta képzeletemet, az Ő hatalma volt és hogy Ő ezt a hatalmát miként használta fel.

Tanítványaiban is megvolt ez a hatalom és ők ezt a hatalmat a népek lelki, szellemi és testi felszabadítására fordították. Megvilágosodott bennem az a tudat, hogy a mai egyházak túlságosan elvonatkoztatva tüntetik fel Jézus Krisztus életét. Elvették tőle az Ő hatalmas, betegségek és a

démonok feletti fizikai, valóságos erejét. Csak egyik oldalát mutatják a népeknek, a szellemit. Nem fektetnek elég hangsúlyt a betegek gyógyításának szolgálatára. Emlékszem, hogy mennyire kívántam, bár élhettem volna Vele egyidőben, beszélhettem volna Vele, hogy tegyen vállamra a kezét és bizzon meg a betegek gyógyításával. Hittem, hogy fizikai közellétét érezve, az Ő dicsőségére bármilyen csodára képes lettem volna.

Azután az egyik napon kijelentést kaptam Istentől. János evangéliumát olvastam, ahol Jézus így szól: *„Ha majd elmegyek... nem hagylak titeket árvául. Én kérem az Atyát és más Vigasztalót ad majd nektek, hogy veletek maradjon mindörökké, az igazságnak a Szellemét”* (Jn. 14,3.18.16.17.) Ez annyit jelent, hogy amíg Jézus a tanítványokkal volt, Ő volt vigaszuk, támaszuk. Azért tudtak betegeket gyógyítani, mert fizikailag is mellettük volt. Ő azonban tudta, hogy testben nem maradhat továbbra is velük. Ezt Ő soha nem tervezte így, mert ha az emberek hite nem az Ő testi jelenléte körül épül fel, akkor igen kevesen válnak képessé az Ő erejével cselekedni. Azt mondta, hogy „másik Vigasztalót” küld nekik, tehát egy Vele egyenrangút az Istenségben. Ez a másik vigasztaló a Szent Szellem, az Istenség Harmadik Személye, aki majd UGYANAZT jelenti számunkra, mint amit Jézus Krisztus fizikai jelenléte jelentett. Ha velük van a Szent Szellem, az annyi, mintha az Úr testileg is együtt volna velük. Feltámadása után Jézus megparancsolta nekik, hogy ne menjenek el Jeruzsálemből, hanem várják meg az Atya ígését... És felmentek a felső szobába. (Csel.1,4.12) Engedelmeskedtek. És pünkösd napján megteltek Szent Szellemmel, új nyelveken kezdtek beszélni, amelyeknek kiejtését a Szellem sugalmazta nekik. A Szent Szellem megjelenése életükben annyi volt, mint Jézus fizikai jelenléte. Amíg a hús-vér Jézussal jártak, igen bátrak voltak. Most, pünkösd napján, Szent Szellemmel az életükben, ugyanolyan bátrakká váltak. Szétszéledtek Jeruzsálem utcáin, prédikálva és bizonyosságot téve; és pünkösd napjától kezdve térítették és gyógyították az embereket. A Szent Szellem erejével bensejükben sok jelet és csodát cselekedtek az Úr Jézus nevében.

Tizenkét évvel ezelőtt én is megkereszteltettem Szent Szellemmel, de akkor nem fogtam fel teljes jelentőségét annak a pünkösdi eseménynek. Most az Úr megértette velem, hogy a Szent Szellem keresztsége ugyanazt jelenti a szívemben, mint Jézus személyes jelenléte. Nem kell visszatérnem a bibliai időkbe, Jézus személyes körébe azért, hogy betegeket gyógyíthassak, mert megkaptam a Szent Szellem-keresztséget, és ez annyi, mint Krisztus személyes jelenléte. Így tehát a Szent Szellem dicsőséges jelenléte képessé tehet engem a betegek gyógyítására és a démonok kiűzésére. Mindezt egyszeriben világosan láttam. Azt kérdeztem magamtól: mire is vártam eddig? Hiszen a hatalom már megvolt bennem. Jézus azt mondta a tanítványainak: „Amikor a Szent Szellem eljön rátok, erőt kaptok.” (Csel. 1,8) És megkapták ezt a hatalmat. Ugyanez a hatalom bennem is megvolt 12 év óta már, és én nem tudtam róla.

Most már Jézust magát tanulmányoztam. Mit mondott, merre járt, mit csinált és hogyan viselkedett az emberekkel szemben. Azután ismét nekiestem a Cselekedetek könyvének, amely nem más, mint az ősi egyház működésének története. A Cselekedetek könyve Istennek erő-tárháza. Olvasása közben szinte hallottam a szentgépezet moráját. S rájöttem, hogy tulajdonképpen nincsen befejezése. Vajon miért? Mert mai napig sem fejeződött be. A Cselekedetek könyvét vérükkel, hitükkel, munkájukkal, még továbbra is írják Isten szentjei.

A Cselekedetek könyvében még a következő dolgokat fedeztem fel. Az ősi egyház vezetői, Péter és János, betegeket gyógyító hatalommal voltak felruházva. Péter árnyéka rávetődött a jeruzsálemi betegre, amitől az meggyógyult. Az ősi egyház némely diakónusa is bírt csodatevő erővel, úgymint István és Fülöp.

Pál olyan gyógyító hatalommal rendelkezett, hogy egyedül testén viselt kendője, meg kötője is gyógyulást hozott a betegekre, vagy démoni megszállottakra.

A gyógyítási csodák nem ritkaság, hanem általánosság számba mentek az ősi egyház igehirdetésének szolgálatában.

A 4 evangélium és a Cselekedetek könyvének tanulmányozása arra készítetett, hogy egyházi felekezetekkel hasonlítsam össze őket. Lesújtott az ijesztő ellentét. Úgy találtam, hogy a hivatalos egyházi világ egyre távolodik a jelektől és a csodáktól, és egyre közeledik a materiális valláshoz, rítusokhoz, szertartásokhoz, külső formaságokhoz.

Láttam, hogy az ősi egyházban közönséges gyakorlat volt a beteggyógyítás, az ördögűzés és a prédikáción keresztül a jelek és csodák elvárása. Láttam, hogy a mi hivatalos egyházi világunkban ilyesfajta gyakorlatról, várákozásról szó sincsen. Láttam, hogy az egyetlen dolog, amely a mai egyházunknak újraéledést hozna: a pünkösdi megismétlése. Jelek és csodák újraéledése, Isten hatalmának reánk zúduló látogatása a Szent Szellem szerteömlésén keresztül.

Amikor megláttam ezeket az igazságokat, kinyílt a szemem. Lelkem szabadon szárnyalt. Elhatároztam, hogy mindaddig nem hirdetem az igét, amíg jelek és csodák nem kísérik a szolgálatomat. Ha nem tudok Jézushoz és az Ő tanítványaihoz hasonlóvá válni, akkor nem állok fel többé szószéken, mint holmi hivatalos visszhang. Vágytam cselekedni valamit egyházmért, híveimért, de nem láttam ennek lehetőségét, ha olyan szerettem volna lenni, mint a Megváltó és az Ő apostolai.

Egyházunk egyes vezetői nyugtalanságomat állhatatlanságnak vélték és egész egyszerűen azt mondták, hogy maradjak nyugton és legyek megelégedve. Milyen balgák voltak! Vajon őket soha nem égették lobogó gondolataik? Sohasem hallották Isten hangját fülükbe csengeni, vagy az elveszettek és szenvedő emberiség kísérteties sírását szívükben jajdulni? Úgy, mint én? És éppen ez a nyughatatlanság, ez a kielégületlenség hajszolt egyre tovább, hogy végre feleletet találjak az emberi szenvedés kérdéseire, hogy megkapjam Istentől a hatalmat a betegek gyógyítására, démonok kiűzésére és hogy tehessek valamit embertársaimért.

Életem legnagyobb felfedezése

Egyik reggel, amikor nagy sietségben voltam, hogy az egyetemen korai órát megtartsam, olyasmit tapasztaltam, ami jobb lett volna, ha már régesrég megtörtént volna velem.

Állandóan és elmélyüléssel tanulmányoztam az Evangéliumot és a Cselekedetek könyvét, ám a reggeli áhítatomkor felnyitva a Bibliát, csak úgy találokra olvastam belőle egy-egy szakaszt. Most alig jutott időm néhány vers olvasására, nehogy lekéssem a buszt. Felkapva tehát Bibliámat, a véletlenre bíztam, hogy mit is kapok belőle az napra. János 3. levelére bukkantam. Hogy miért? Nem tudom, de nyilván a gondviselés egyik különleges gondoskodása volt számomra, mert amit akkor reggel abban a kicsiny levélben olvastam, tökéletesen és azonnal megváltoztatta az életemet.

Amikor János 3. levelének 2. verséhez értem, megálltam. A szavak valósággal ugráltak a szemeim előtt. Íme a vers: „Szeretett atyámfia, imádkozom, hogy mindenben jól legyen dolgod és légy jó egészségben, amint a te lelkednek jól van dolga.” Ezek a szavak valósággal ámulatba ejtettek. Alig hittem a szememnek, olyan szépek voltak, de szépségüknél még több is volt bennük. Megrázó erő. Végigolvastam János 3. levelét, hiszen rövid részecske, csupán egyetlen fejezetből áll. Mindig visszatértem a 2. vershez, mert valami szinte visszahúzott hozzá. Legalább hússzor elolvastam, mielőtt abbahagytam és olyan izgalom fogott el, hogy már nem törődtem azzal, hogy eljutok-e az egyetemre, vagy sem. A vers nekem szólt. Tudtam, hogy nekem pontosan azt mondta, amire kétségeim közepette szükségem volt és kiegészítette az isteni erőért való küzdelmemet. Néhány kérdés még feleletre várt bennem, és néhány, a gyógyítószolgálat körüli gondolatom még nem tisztázódott teljesen. Ez a vers bezárta múltam kapuját és kinyitotta azt a másikat, amelyen keresztül a Názáreti Jézus kezét láttam, amint felém int, hogy lépjek be.

Evelyn a konyhában volt, szóltam neki, hogy jöjjön be egy percre a szobába. Észrevette izgatottságomat. Mi történt, Oral? - kérdezte.

Bibliámat átnyújtva kértem, hogy olvassa el János 3. levelének 2. versét. Mikor elolvasta, megkértem, hogy olvassa fel még egyszer, hangosan. És ő felolvasta: „Szeretett Atyámfia, imádkozom, hogy mindenben jól legyen dolgod és légy jó egészségben, amint a te lelkednek jól van dolga.” Miközben olvasta, Isten jelenléte végigment bennem, egész lényemet megremegtette. Nem emlékszem, hogy írott betű valaha is ennyire hatott volna rám. Gondolataimat Evelyn hangja szakította félbe:

- Oral! Ez a vers a Bibliában van?

- Persze. Hiszen most olvastad.

- Ma reggelig nem tudtad, hogy ott van?

- Nem tudtam, - válaszoltam.

- Oral, csak nem akarod azt mondani, hogy te, aki évek óta Bibliát olvasol és az utóbbi öt hónapban még éjjel - nappal is ezt tetted, hogy te nem tudtál erről a versről!

- De ez az igazság. Legalább húszszor elolvastam, és nem vettem észre.

- De hogy volt lehetséges észre nem vened, amikor százszor is elolvastad?

Nem tudtam erre a kérdésre válaszolni, mert az élet egyik nagy titka, hogy az emberek Bibliát olvasnak anélkül, hogy az igazi értelmét felfognák. Ott álltunk és hosszú percekig beszélünk a csodálatos versről. Már kitárult új világok, új horizontok bontakoztak ki előttem és kinyílt a kapu, először életemben. Kértem Evelyn, hogy még egyszer olvassa fel e verset:

„Szeretett Atyámfia, imádkozom, hogy mindenben jól legyen dolgod és légy jó egészségben, amint a te lelkednek jól van dolga.”

- Evelyn, meg tudod magyarázni, hogy mit akar mondani Isten ez által a vers által?

- Igen. Azt hiszem pontosan azt jelenti a vers, amit mond.

- Én is így hiszem - szóltam.

Leültem, és úgy vizsgáltam a vers minden szavát, mintha mikroszkópon keresztül nézném. A vers a „szeretett atyámfia” (kedvesem, szerelmesem : más fordítások) szóval kezdődik. Ezzel a szóval a férfi asszonyát, anyját, gyermekét vagy drága barátját szólítja meg. További tartalma: Isten kívánsága. Mi hát Isten kívánsága? Hogy boldoguljunk, jól menjen a dolgunk és hogy egészségünk éppen úgy gyarapodjon, mint a szellemünk. Igazi boldogulás a szellemből kiindulva száll át a testbe. Mert ha szellemünk, lelkünk erős és egészséges, Isten azt kívánja, hogy testünk is jó erőben legyen Isten kegyelméből és hogy a mindennapi életünkben is jó sorsunk legyen.

Kinyilatkoztatás volt ez számomra.

Hallottam, amint legnagyobb prédikátoraink egyike azt mondta, hogy szegény szeretne lenni, hogy olyan lehessen, mint Jézus. Hallottam számtalan keresztény ember véleményét, amely szerint Isten azért küldött rájuk betegséget, hogy olyanok lehessenek, mint Jézus. Hallottam számtalan keresztény ember véleményét, amely szerint Isten azért küldött rájuk betegséget, hogy még jobb keresztényekké váljanak. Sosem hittem ebben és íme, most Isten Igéje bebizonyította azt, amiben hiszek. Megtaláltam az igazi, Szentírásbeli alapját annak, amit hittem. Azt, hogy Isten az embert boldognak, normálisnak, erősnek, egészségesnek és jósorban élőnek szereti látni. Megláttam, hogy az emberiség lelke, gondolatvilága és teste egyaránt felszabadítható, megváltható.

A következő hét folyamán még három olyan nagyszerű ígét fedeztem fel, amely hozzásegített a gondolkozásomban és hitemben beállott változáshoz. A második ige a Cselekedetek könyvének 10:38 verse volt, ahol Péter azt mondja: „Isten felkente a Názáreti Jézust Szent Szellemmel és hatalommal, és szertejárt, jót cselekedve és meggyógyítva mindenkit, aki az ördög hatalma alatt volt, mert az Isten volt vele.” Ez a vers még jobban felnyitotta a szemeimet. Bebizonyította, hogy Jézus felkenetett Szent Szellemmel. Azt már tudtam, hogy ha valaki megkereszteltetik Szent

Szellemmel, az ugyanannyi, mintha Krisztus saját személyében állna mellette. Itt Péter bebizonyítja, hogy Jézus felkenetett Szent Szellemmel, továbbá azt is bizonyítja, hogy Jézus szertejárt jót cselekedni. Tehát semmit sem tett, ami bántó vagy rossz lett volna. Nem hozott bajt, szenvedést, gyötrelmet, szomorúságot az emberekre. Szertejárt azért, hogy jót tegyen. A vers elmondja, hogy mi volt az a jó, amit cselekedett. Gyógyította azokat, akik az ördög hatalmába kerültek. A betegek gyógyítása tehát jó cselekedet volt. Én pedig kezdtem látni, hogy Isten jóságos Isten, aki telve van jósággal és ki szertejár jót tenni. És jótettei abból álltak, hogy kigyógyította az embereket az ördögtől rájuk bocsátott betegségekből.

Láttam e versből, hogy miből gyógyította ki Jézus az embereket. „Az ördög sanyargatásából”. Nem olyasvalamiből, amit Isten küldött rájuk. Itt egész világosan be van bizonyítva, hogy az ördög sanyargatásából gyógyította ki őket. A betegség tehát nem Isten adománya, vagy az egek áldása, hanem a gonosz sátán sanyargatása.

Itt aztán teljesen felnyílt a szemem. Úgy gondoltam magamban, hogy ha Isten Oral Roberts-sel van, és ő felkenetett Szent Szellemmel, akkor szertejárhat jót cselekedni, kigyógyítva az ördög hatalmában sínylő betegeket.

A harmadik nagy ige, amit felfedeztem, a Lukács 9:56 volt. „Mert az Ember Fia nem azért jött, hogy elveszítse az emberek életét, hanem, hogy megtartsa.” Jézus és tanítványai Samárián mentek át. A nép hűvösen és magát távol tartva viselkedett az Urat szolgálókkal szemben. A tanítványok így szóltak: „Uram, akard-e, hogy ezt mondjuk: szálljon le tűz az égből és eméssze meg őket? De Ő felénk fordult, megdorgálta őket és azt mondta: nem tudjátok, milyen szellem van bennetek. Mert az Embernek Fia nem azért jött, hogy elveszítse az emberek életét, hanem hogy megtartsa.” Mohón ragadtam meg e vers jelentőségét.

Jézus az embereket nem elpusztítani jött, hanem megmenteni. Ebben az esetben sem akarja, hogy tűz eméssze meg őket, hanem hogy továbbra is éljenek. Tehát meg akarja tartani az életüket.

Miből is áll az emberi élet? A szellem, a gondolatvilág és a test hármasságából. A betegség pusztító hatalom. Az ördög sanyargatása. A Biblia is sok helyen úgy emlegeti, mint csapást, átkot, fogságot, gyötrelmet. Jézus azért jött, hogy az emberek életét megtartsa.

A negyedik felfedezésem a János 10,10 volt, amely, úgy hiszem, a Biblia minden versének a legnagyobbika. Jézus ezt mondta: „*A tolvaj csak azért jön, hogy lopjon, öljön, és pusztítson! Én azért jöttem, hogy életük legyen és bővülködjenek.*” Jézus először kijelenti, hogy az ördög tolvaj, aki azért jött a világba, hogy lopjon, öljön és pusztítson. Az emberiség minden szenvedését és gyötrelmét egyvalakire hárítja: az ördögre. Másrészt világosan kijelenti, hogy Ő miért jött el hozzánk: „*Én azért jöttem, hogy életük legyen, és bővülködjenek.*” Ebből megláthattam, hogy Isten egy jóságos Isten, az ördög pedig egy gonosz ördög. S hogy Istenben nincs semmi rosszindulat, viszont az ördög tökéletesen rossz. Életemben először éreztem, hogy hitem sziklaszilárd alapokon nyugszik. Gondolkodásom egyenesbe került. Istenhez mehetek és olyannak hihetem Őt, amilyen valóságban. Nem gyötörtek többé kínzó kérdések az Ő jóságát, szeretetét, célját illetően. Ha szenvedő embert láttam, nem kérdeztem többé magamtól, hogy vajon Isten akarata-e az ő betegsége, vagy az ördög gonoszsága sújtott le rá. Tudtam, hogy a sátán hatalma alatt kínlódik. Hozzá mehetek és az Úr nevében megparancsolhatom, hogy a gonosz hatalom hagyja el a lelkét, testét, vagy elméjét. Beszélhetek Jézus Krisztus nevében, mert hiszek, és rá tehetem kezemet, hogy megszabaduljon. Tudtam, hogy ezentúl nem kell síró hangon kérve, koldulva imádkoznom, hanem hatalmat kapok az emberiség gyötrelmei felett, mert a Názáreti Jézus Krisztus nevében elűzhetem őket. Remegés járta át a lelkemet, melyet még ma is érzek. Tűz gyulladt ki bennem, amely még most is itt ég a szívemben.

Olyan tudást szereztem Jézus Krisztusról, amely felrázza a világot. Róla való víziómat megerősítette a Szentírás. Ő felken engem, ha Benne így haladok tovább.

Mondanivalóm volt az árnyak völgyében ülők számára, és hittem, hogy ha prédikálok és imádkozom, mindezek felkelnek és talpra állnak majd új reménnyel a szívükben. Ettől az órától kezdve Oral Roberts új emberré változott!

Hogyan értem el kutatásaim csúcspontjára?

Röviddel ezután, hogy János 3. levelének 2. versét felfedeztem, Isten olyan módon kezdett el bennem munkálkodni, amelyet azelőtt soha nem tapasztaltam. Egyik éjszaka a hátsó udvarban, egy körtefa alatt ébredtem fel. Zokogtam és imádkoztam, amikor magamhoz tértem. Soha életemben nem voltam alvajáró és amikor a hátsó udvarban találtam magam, elcsodálkoztam, majd visszamentem az ágyamba. Ettől fogva ilyesmi többször megesett velem és egy éjjel arra ébredtem, hogy a fürdőszoba sarkában térdepelek zokogva, és imádkozva. Magamhoz térve szétnéztem és Evelynt láttam, amint mellettem állt. Vállamat megérintve így szólt:

- Oral, mit csinálsz itt?

Őszintén feleltem azt, hogy:

- Nem tudom.

Erre karon fogott és visszavezetett a hálószobába, ahol mindketten leültünk az ágy szélére.

- Oral, mi van veled? - kérdezte.

Újra azt feleltem, hogy nem tudom.

- De tudod, Oral - mondta ő.

Amikor kimondta, hogy „De tudod, Oral”, mintha valaki világosságot gyújtott volna bennem. Minden tisztává és átlátszóvá vált előttem.

- Igen, Evelyn, tudom mi van velem.

Eddig a pillanatig nem tudtam, de most már tudom. Időm eljött, hogy betegeket gyógyítsak, és nem kaptam meg Istentől az erőt hozzá.

Ezután elmondtam neki valamit, amit nem mondtam el soha emberi lénynek, még anyámnak és apámnak sem. Azt, hogy 12 évvel ezelőtt, amikor elvittek, hogy meggyógyuljak a tbc-ből, az Úr szólt hozzám és ezt mondta: „Meggyógyítlak fiam, és te átveszed gyógyító hatalmamat, hogy segíthess embertársaidon.”

- Oral, én ezt tudtam. Tudtam, hogy ez már régóta forr benned - felelte Evelyn.

- Hogyan, Evelyn? Te tudtad?

- Igen.

- Ki mondta neked? - kérdeztem.

- Senki sem mondta, csak éppen tudtam.

- Evelyn, én nem tudom, hogy mit tegyek.

- Dehogynem tudod, Oral.

- Rendben van. A nap is felkelt. Itt a reggelizés ideje. De addig ne készíts nekem egy falatot sem, amíg én azt nem mondom neked.

Amíg felöltözködtünk, sem ő, sem én nem sejtettük, hogy ez az elhatározás mit jelentett jövő életünkre nézve. A böjt különleges hatással van rám. Már régen nem böjtöltem és nem is tudtam, hogyan kell böjtölni. Visszatekintve most örülök, hogy nem tudtam, mert így csak szívemből

böjtöltem és nem valami tudományos módon. Isten az emberek szívét nézi és aszerint bánik velük, amiként ott látja.

Böjtöléseim ideje alatt mindig annyi időt töltöttem imával, amennyit az evéssel töltöttem volna. Ha elérkezett az étkezési idő, kiszámítottam, hogy hány percig tartana, és ugyanennyi ideig imádkoztam. És ha imádkozási vágyamat kielégítettem még az étkezési idő lejárta előtt, úgy felnyitottam a Bibliámat és a Szentírást tanulmányoztam.

Imádkoztam és a Bibliát olvastam étkezés helyett. Ilyen módon alaposan megnőveltem imádkozó életemet. Ez a tény pedig segítette figyelmemet, életemet Jézus felé fordítani. Tulajdonképpen állandóan Rá gondoltam. Égetett a vágy, hogy Hozzá hasonló lehessek.

Böjtjeimmel kapcsolatban leginkább arra a gyengeségre emlékszem vissza, amelyet nekem ez testileg okozott. Imaidőimben elmondtam az Úrnak, hogy milyen gyenge vagyok és ha Ő nem segít nekem, akkor nem tudom teljesíteni a templomi szolgálatomat. Az időtájt derengett fel bennem, hogy testi gyengeségem pontosan megfelel lelkem gyengeségének. Fizikai gyengeségem szellemi gyengeségemnek hű képe volt. Testem a táplálékot nélkülözte, szellemem pedig Isten erejét és kegyelmét.

Könyörögtem Istennek az Ő erejéért. Úgy a testem, mint a szellemem számára. Olvastam a Szentírásban, hogy Isten ereje leginkább a gyengéket erősíti. (2. Kor. 12,9-10)

Nem volt könnyű így élni. Sokan érdeklődtek, sőt számon kérték tőlem, hogy mivel is töltök annyi időt. Elhatároztam, hogy Istent megtalálom és mindent alárendelek annak ami ehhez hozzá tud segíteni. Hittem, hogy ha az ember lángol azért, hogy valamit megtehessen, akkor eléri, hogy meg is tehesse. Úgy vágytam az Úr hatalmát, mint semmit a világon, és nem engedtem, hogy bárki, vagy bármi visszarettentsen attól, amit teszek.

35 fontot fogytam (kb. 16 kg.) három hónap alatt és fizikailag többnyire gyengén álltam. Mindent megtettem, amit csak tudtam arra nézve, hogy böjtjeim titokban maradjanak, mert hiszem, hogy a böjt igazi érdemét az koronázza meg, ha egyedül az Úr és nem pedig az emberek felé böjtölünk. Ám az embereknek különös tehetségük van kifürkészni a dolgokat, és ha egyesek felfedezték böjtöléseimet, ezek rögtön ki is fejezték megütközésüket. Némelyek tanácsokkal akartak ellátni, de én egy későbbi időszakig félretettem tanácsaikat. Böjtjeim alatt nem óhajtottam, hogy emberi hang üsse meg a fülemet. Azt óhajtottam, hogy az Úr beszéljen hozzám.

Emberek kopogtattak az ajtómon, miközben imádkoztam és a Szentírást tanulmányoztam, de én nem engedtem őket magamhoz. Ők ezt ridegségnek vélték, én pedig úgy éreztem, hogy Istennel való társalgásomat szakítanák meg.

Ezekben az időkben napi négy órát szenteltem imádkozásra és elmélyedt tanulmányozásra. Tulajdonképpen ma is betartom ezt a szabályt. Ha összejövetelt tartok, akkor senki sem jöhet hozzám délután fél háromtól egészen az Istentisztelet kezdetéig. Az este fél nyolckor kezdődik. Ez az egyetlen módja annak, hogy teli szívvel és Istenhez való lángoló küldetéssel állhassak az emberek elé.

A böjt súlyos fizikai gyengeséget okozott. Ez alázatossá tett. Rájöttem, hogy Isten nélkül milyen gyenge vagyok. Térdre esve kértem Őt az Ő erejéért és éppen ebben rejlik a böjt áldása. Nem maga a böjt segít a böjtölőn. Mert ha a böjtölő ember magatartásában nem áll be változás, és a böjtje pusztán testi áldozat, akkor a böjtölése csupán időfecsérlés. Én nagy szellemi erőt nyertem, mert Hozzá fohászkoztam elesettségekben és gyengeségekben.

Az ördög majdnem feltartóztatott

Ha az ember elindul, hogy megtalálja Istent, akitől meg akarja kapni az Ő hatalmát az emberiség felszabadítására, akkor sokfajta erő kezd hatni az életében, jó erők és rossz erők egyaránt.

Miközben Isten után kutattam, egy igehirdető érkezett Enidbe egy hatnapos szolgálatra. A legalkalmasabb időben lépett be az életembe. Nagyszerű érzéke volt az Írás azon részéhez, amely a bibliai megszabadításokat tanítja. Azt prédikálta, hogy Isten felszabadíthatja a szellemet, lelket és testet. Hogy ma miről prédikál, azt nem tudom, de akkor a Biblia szabadítási csodáit hirdette. Prédikációi nagy hatást gyakoroltak rám és különösen az a bátorság, amellyel ráparancsolt a betegségre, hogy hagyja el az emberek testét.

Prédikációi erőteljesen hatottak az igen népes közönségre. Én még sohasem hallottam erről az emberről, de szívem Istent szomjazta, és ezért elmentem a prédikációjára. Megbűvölten figyeltem erőteljes beszédét.

Teljes elégedettséget éreztem, egészen az összejövétel befejezéséig. Akkor a színültig telt házban gyűjtést kezdeményeztek. Kb. egy órahosszat koldultak az emberektől pénzéért, és az a mód, ahogyan ezt tették, valósággal szíven ütött. Nyilvános árveréshez hasonlított. Sem őt, sem mást nem ítélek el ezért, hogy így vagy úgy hajtják be az adományokat, de az ilyesmi ellenkezik az én felfogásommal. Hogy egyáltalán megemlítem, ennek egyedüli oka a rám tett megrázó hatása, amely csaknem feltartóztatott engem abban, hogy megkezdjem a gyógyító szolgálatomat.

Miután a gyűjtés megindult, vele egyidőben Isten Szent Szelleme is ezer mérföldre távozott a helyiségből. A prédikátor felállt és mindaddig, amíg az adományok be nem folytak, tovább prédikált. Én pedig igen bánatosan hagytam el a termet. Úgy éreztem, mintha a pénzt egyszintre helyezték volna az igehirdetéssel.

Majd felbukkant az ördög, és szólt hozzám. Azt mondta: „Lám, ezért akarsz te a gyógyító szolgálat útjára lépni. Jó üzlet... és te szeretnél benne lenni.”

Hazaérkezve szobámba mentem, magamra zártam az ajtót, térdre hullottam és imába kezdtem. Egyre ezzel a szörnyű érzéssel vívódtam. Végül is azt mondtam: Uram! Te nem kívánhatsz ilyet tőlem. Nem tehetem, mert bármennyire szívem szent ügye volna is az evangélizációs szabadítás, a legtöbb ember így vélekedne rólam: „Jó üzlet.”

Az Úr kegyelmesen bánt velem és még ima közben lecsillapította háborgó gondolataimat. Mialatt térden állva fohászkodtam Hozzá, az ötlött eszembe, hogy Ő nyilván valamilyen okból láttatta meg velem ezeket a dolgokat. Nem szabad az én szolgálatomat más szolgálatának mintájára szabnom, sem egy másik embert követnem azzal, hogy leutánozzam az ő módszerét. Az Urat kell követnem, és az Úr majd megmutatja nekem, hogy mikor, mit és hogyan cselekedjem, hogy az dicsőséget hozzon az Ő nevére és az emberek megértésével találkozzék.

Nem én voltam az egyedüli, aki csalódott azon a napon. Egész gyülekezetem erről beszélt. Sokan tartották rajtam a szemüket azon elmélkedve, hogy vajon mit is szándékozom majd tenni. Némelyek csak aggódtak értem, mások pedig ha segíteni nem is tudtak, de beszéltek velem a dolgról.

Néhány nap múlva két barátom sarokba szorított. Az ördög bújt beléjük, hogy onnan támadjon rám. Gyűlölöm elmondani, amit mondtak, de mivel hatással volt rám, úgy gondolom, hogy helye van ebben a történetben. Ezt mondták:

- Ha ez ilyen jó üzlet lesz, szeretnénk mi is benne lenni!

- De fiúk, - kiáltottam fel - honnan jut ilyesmi az eszetekbe?

- Láttuk, hogy szedte be az a fickó az adományokat.

- Az, aki ezt tette, más úton halad, mint én. Ha nekem is ilyesmivel kell összekötnöm a munkámat, inkább el sem kezdem. Tudjátok meg, hogy ez a dolog annyira bántott engem, hogy utána térdem állva kértem Istent, mutassa meg, hogy miként cselekedjem. És Ő felelt nekem. Azt mondta, hogy úgy vezérel engem, hogy az az Ő szavának a dicsőségére váljék.

- Tudjuk, hogy mire készülsz, és mi veled akarunk osztolni - mondták.

Fiúk, ti alaposan tévedtek - válaszoltam.

Nem tudtam őket meggyőzni. Bármit mondtam, nem változtatták meg a véleményüket. Őszinte voltam, de ők nem hittek nekem. Elhatározott szándékkal jöttek hozzám és ettől nem tágitottak. Végül is úgy megbántódtam, hogy sarkon fordultam és kirohantam az épületből. Kocsimba ugrottam és hazafelé indítottam. Ezek az emberek félreértenek engem, és nem értik terveim valódi szellemi rugóit. Nem tudják, hogy már régen, még mielőtt ez a prédikátor a városunkba jött, én már kerestem Istent és Isten is keresett engem. Nem tudják, hogy ez az eset, a prédikátor idejövetele csak arra jó, hogy megmutassa nekem azt, hogy mit kell kerülnöm és mire vigyázzak. Sohasem ötlött fel bennem, hogy az evangéliumot pénzre váltsam; és mikor az összejövetelen ezt tapasztaltam, úgy vettem, mint az Úr figyelmeztetését. Emlékszem, hogy mikor hazafelé hajtottam a kocsival, annyira elfogott a kétségbeesés, hogy sírva fakadtam: Uram! Ne, nem tehetem. Nem vállalhatom magamra. Inkább már most leszámolok az egésszel - mondogattam.

A paplakba érkezve elmondtam Evelynnek, hogy mi történt. Egyenesen a szemembe nézett, és így szólt:

- Oral, ez az ördög műve.

- Hogy érted ezt, Evelyn?

- Az ördög jól tudja, hogy te Isten számára nagy munkát készülsz vállalni, különben nem támadna ellened ilyen sietve - felelte Evelyn. - Hidd el, Oral, hogy egyedül az számít, amit a szíved mélyén érzel. Te be tudod bizonyítani ezeknek az embereknek, hogy tévednek. Érzem, hogy sikerül bebizonyítanod!

Visszatekintve ezekre a napokra, jól emlékszem, hogy milyen szörnyűek voltak. Lesújtottá, csüggedtté váltam. Mostmár, miután túl vagyok mindezen, látom, hogy jó, hogy az a két ember hozzám jött akkor. Ma már boldogan mondhatom, hogy éppen ez a kettő, aki bennem kételkedett, ma ennek a két személynek van hozzám a legnagyobb bizalma a világon.

Eljárva összejöveteleinkre, újra és újra meggyőződhettem arról, hogy egyetlen kívánságom van csupán: elhozni az evangélium szabadító erejét az elveszett és szenvedő emberiségnek. Sokszor, igen sokszor emlegették, hogy milyen nagyszerű is az, hogy összejöveteleink anyagi szükségleteiről milyen kevés szavunk esik az alkalmainkon, és hogy minden hangsúlyt egyedül a szabadító szolgálatra helyezünk.

Az emberek elismerték, és értékelték ezt. És annyira mellettem álltak, hogy miközben Istennek szolgáltam, semmiben sem éreztem hiányt. Ez is bizonyossága annak, amit különben erősen hiszek: hogy aki a legfőbb javának tartja az Evangéliumot, annak az Úr a többi javakat ráadásul adja.

Közben a dolgok sebesen haladtak a csúcspontjuk felé. Ugyanaznap reggel, mikor János 3. levelének 2. versét felfedeztem, megkérdeztem Evelynről:

- Hiszed, hogy Isten ad nekem egy új Buick kocsit?

- Nem hiszem, - felelte.

- De én hiszem. És már készülök is rá - mondtam.

A társalgás ezzel befejeződött. Elmúlt néhány nap, és egyik este, amikor a gyepünket nyírtam, a szomszédom átszólt a kerítésen, hogy szeretne velem beszélni. Meg is kezdte a beszélgetést, majd egy idő múlva megkérdezte:

- Roberts testvér, nem volna nagyon nagy szüksége egy új kocsira?

- De igen, Mr. Gus - feleltem.

- Akkor, fiam, jöjjön be holnap reggel az irodámba. Ott majd beszélünk róla.

Másnap reggel bementem hozzá a városba. A következő szavakkal fogadott:

- Roberts testvér, hallgattam a beszédeit, és én hiszek a maga szolgálatában. Tapasztaltam, hogy a hitet prédikálja. Magának fiam szüksége van arra, hogy a saját hitében is erősödjék. Én csak egy szegény bűnös vagyok, de mondhatom, hogy mindenkinek jót tesz, ha hisz valamiben és az meg is történik. Szeretném hozzásegíteni egy új kocsihoz. Gondolom hogy ez megerősítené hitében.

Felajánlotta, hogy adjam el a kocsimat a legmagasabb áron, és ő vásárol a számomra a saját költségén egy újat. A különbözet aránylag kevés volt. A fizetési feltételek olyan kedvezőek voltak, hogy alig terheltek meg. És így megkaptam az új kocsit. Egyik reggel éppen a kocsimat mostam, amikor odalépett Mr. Gus.

- Szép jószág, mi? - kérdezte.

- Bizony, Mr. Gus, a legszebb kocsim, ami valaha is volt. Nagyon hálás vagyok érte.

- Fiam, ez csak a nagy dolgok kezdete a maga számára, - mondta.

- Remélem.

- Én tudom. Nem sokáig prédikál már maga ilyen kis tábornak!

Megfordultam, ránéztem és éppen belekezdtem a válaszbba, de egy titkos benső hang csendet intett. Ő pedig a szemembe nézve ezt mondta:

- Oral, mondok most valamit, amiről azt gondolom, hogy tudnia kellene. Maga nem sokáig marad Enidben. Óriási tömegek várakoznak magára. Az, amit most elkezdett prédikálni még ad majd nagy dolgokat a világnak - és magának.

- Mr. Gus, mit tud az én prédikációimról? - kérdeztem.

- Többet, mint gondolná. Legutóbb 3 ízben surrantam be a templomába. maga nem látott, de én ott voltam. Figyeltem magát. Itt lakom maga mellett és itt is figyelem magát.

Elámultam. A legérdekesebb része a dolognak az volt, hogy ez az ember nem is volt keresztény. Két hónappal ezután tért meg az egyik összejövetelelünkön.

- Még egyet akarok mondani - folytatta - és azt akarom, hogy amit mondok, el is higgye. Régóta adok el kocsikat és ebből egy csomó pénzt kerestem. Ez azért van így, mert hiszek abban, amit csinállok. Fiam, maga Istenében hisz, de még több mindenben kell hinnie. Igehirdetésében, küldetésében, de persze mindenkifelett a maga Istenében. Egy napon maga teszi majd a legnagyobb dolgokat Istenért, olyanokat, amelyeneket ez az ország még nem tapasztalt.

Sarkon fordult és elment. Egész nap arra gondoltam, amit mondott. Még ma is gondolok rá. Vajon mi készítette őt arra, hogy elmondja ezeket? Mi készítette arra, hogy ismeretséget és barátságot kössön velem és hogy biztasson, bátorítson? Csak az Úr tudja, hogy milyen kevés bátorítást kaptam keresztény emberektől, és ez az ember - „bűnös ember” - látott valamit, amit a többiek nem láttak. És ez elég volt neki ahhoz, hogy eljőjjön hozzám, és ezt meg is mondja nekem. Éppen akkor, amikor szükségem volt rá, hogy halljam.

Mulatságos volt, ahogy gyülekezetem tagjai az új kocsimat fogadták. Egyesek megdöbbsentek, mert imára való választ éreztek benne. Mások nem voltak ilyen nagylelkűek, s azt mondták, hogy

elkapatott leszek tőle, és ha így folytatom, akkor nemsokára abbahagyom az igehirdetést. Emlékszem, hogy egyiküknek azt mondtam:

- Ha Isten annyira megbízik bennem, hogy egy új kocsit ad, akkor te is nyugodtan megbízhatasz bennem.

Prédikációim felkeltették néhány egyetemi professzorom figyelmét. Hogy melyikük és mikor hallgatott meg, azt sohasem tudtam meg. Több egyetemi diákot is láttam megjelenni szolgálataimon. Egyik nap, amikor ki akartam lépni a tanteremből, angol professzorom megállított.

- Mr. Roberts, nagyon megértem, hogy annyira foglalkoztatják a hit erejében rejlő lehetőségek.

Bólintottam, és vártam hogy mi következik.

- Mert engem is érdekelnek - folytatta. - Meglepi, Mr. Roberts, ha azt mondom, hogy a világ még nem fedezte fel a hit teljes hatalmát és hogy én hiszek abban, hogy a hit betegséget tud gyógyítani, háborúkat megszüntetni, emberek aggodalmait eloszlatni?

Mivel nem beszéltem, tovább folytatta.

- Mr. Roberts, magának analitikus észjárása van (lelki életet kutató). Úgy gondolom, hogy helyes nyomon jár. Azt hiszem, itt az ideje, hogy a prédikátorok, a doktrínák mellett még valami egyebet is adjanak az embereknek. Az embereknek vissza kell szerezni a hitüket. Érzem, hogy maga egyike lesz azoknak, akik segíthetnek nekik ebben. Szolgálatait a legmélyebb érdeklődéssel fogom követni.

Mindez néhány rövid hét leforgása alatt történt velem. Istent keresésem és hitet hirdető prédikációim megindították egy sereg ember ébredését. Úgy alacsony sorban élőkét, mint magas polcon állókét.

11. fejezet

Nincs visszaút

Kegyess az Isten, felhőkbe burkolja a jövőt, és kezével eltakarja a holnapot. Ha előre láttam volna, hogy mit rejt az utam, a sok üldöztetést, bírálatot, hamis vádaskodást és egyéb nehézségeket, talán másképpen döntök. De Isten kegyelméből csak egyik napról a másikra láttam előre.

Elérkeztem a „nincs visszaút” pontjára. Mindenáron meg akartam kapni az Isten erőit. Az emberek érzései akár jók, akár rosszak, mindig megmutatkoztak velem szemben. Sohasem tudtak magamra hagyni. Ebből is tudtam, hogy életem egyik csúcspontjának határára léptem.

Úgy határoztam, hogy tisztázom Istennel való ügyemet. E célból bementem az enidi Pentecostal Holiness templomba, amelynek pásztorja voltam. Bezártam az ajtót és Isten elé álltam, beszéltem Hozzá, mint bármilyen emberi lényhez. Az elmúlt hetekben több időt töltöttem színe előtt, mint a családommal. Így szóltam Hozzá: „Uram! Döntöttem! Elérkeztem arra a pontra, ahonnan nincs többé visszaút. Éppen ez az Uram. Hónapokig könyörögtem Hozzá, hogy add a hatalmat. Imádkoztam, hogy a hangodat hallhassam, de Te néma maradtál. 12 évvel ezelőtt azt mondtad, hogy nekem kell tovább adnom a Te gyógyító erődöt embertársaimnak. Kegyelmed nélkül erre képtelen vagyok. A mai nappal befejezem utánad való kutatásaimat. Nem kereslek többé, hanem megtalállak. Idefekszem eléd, erre a padlóra és megkezdem imáimat. Addig pedig nem kelek fel, amíg nem szólsz hozzám!”

Pszichológusok szerint, ha az ember komolyan elhatároz valamit, azt nemigen változtatja meg. Az én elhatározásom mindenesetre szilárd volt. Amikor ezt mondtam Istennek, hogy nem kelek fel a földről, amíg Ő nem nyilatkoztatja ki magát előttem, ezt szó szerint értettem. A székeket oldalt tolva a fal mellé feküdtem arccal a padló felé és imádkozni kezdtem. Imámban nem arról szóltam Istennek, hogy velem szemben hogyan és miként cselekedjék, hanem kértem, könyörögtem Hozzá, hogy nyilatkozzék meg előttem. Egész szívemből imádkoztam.

Amint ott feküdtem, szegény porszemnek éreztem magamat az Ő roppant világegyetemében. És én a Mindenhatóval akartam harcolni. Éreztem, hogy a lelkem, mint a víz, úgy folyik ki Ő előtte. Hogy meddig feküdtem imádkozva a padlón, azt nem tudom. Órára nem néztem, hiszen az egész szívemből, önfeledten imádkoztam. Az idő örökkévalósággá változott én pedig elvesztettem annak a tudatát, hogy ki vagyok és hol vagyok. Lassanként tünedezni kezdett a régi Oral Roberts, és éreztem, amint ellenállhatatlan erők egy másik világba sodornak. Szellememet egy idegen hatalom tartotta fogva és én csak annyit tudtam, hogy imádkozom, de a szavakat megkülönböztetni nem tudtam. Ima közben elveszítettem valahol a fizikai világgal való érintkezésemet és a szellemivel vettem fel a kapcsolatot helyette. Azután már csak arra emlékszem, hogy egyszeriben vége szakadt minden küzdelemnek. Isten van bennem és én Őbenne. Ha valaki akkor ott rám talál, azt hihette volna, hogy halott vagyok. Testem mozdulatlan volt, csak a szívem vert vadul. Azt éreztem, hogy valami eltávozik belőlem, majd azt, hogy valami belém száll. Bár jó pár órát tartott mindez, mégis csupán egyetlen pillanatnak tűnt. Azután beszélt hozzám Isten úgy, mint egy katonai parancsnok. „Állj talpra!” - mondta. Lassan felkeltem. Szemben álltam az ajtóval, de ingadoztam és a falba kellett fogózkodnom. Megint szólt: „Menj, ülj be a kocsiba!” A templom hajójában lefelé menet annyira ingadoztam, hogy meg kellett kapaszkodnom mindkét oldalt az oszlopokba, nehogy elessem. Bebújtam valahogy a kocsim kormánykereke mögé és ott ültem ölbetett kezekkel. Isten így szólt: „Hajts a háztömb körül, és azután fordulj jobbra!” Az ajtót becsuktam, a motort elindítottam, a háztömböt megkerültem és megálltam. Éppen jobbra akartam fordulni, amikor az Úr ismét szólt: „Ettől az órától kezdve az én hatalmammal megerősítve gyógyítod a betegeket és kiűzöd a démonokat!”

Mintha 10.000 voltos villamos áram cikázott volna a testemen keresztül, és egyben ezer fontnyi súly esett volna le a vállamról. Agyamban világosság gyúlt. Hangom vibrált, egész testemben remegtem és felsóhajtottam. De ez a sóhaj olyan volt, hogy amíg élek, nem felejttem el. Kocsimat egyenesen a paplak elé vezettem. West Hadolph Street 805. A kocsiból kiugorva berohantam a házba. Ezt kiabáltam:

- Evelyn, készíts nekem valami enivalót. Az Úr szólott hozzám!

Ő már tudta, hogy Isten megnyilatkozott nekem, látta az arcomon. Felkiáltott:

- Ó, Oral, Ő beszélt hozzád?

- Igen, kedvesem, Ő beszélt hozzám - mondtam.

Ha egy ember meghallja Isten hívását az igazi harc csak akkor indul meg a számára. Máris nekikezdtem első, nagyszabású gyógyító szolgálatom tervezéséhez. Ugyanakkor azt is terveztem, hogy hetenként 2-3-szor állandó gyógyító szolgálatot tartok a lelkipásztorságom alatt álló templomban. Néhány társam azt ajánlotta, hogy jobb lenne, ha Enidtól távolabb tartanám meg az első tömeges gyógyító szolgálatomat, ahol még nem ismernek. Ez sikeresebb indulást jelenthetne.

Azt feleltem neki:

- Nem, én Enidben tartom meg, ahol mindenki ismer, éppen azért, mert ez a legnehezebb. Ha pedig itt jól végzem a dolgomat, akkor már bárhová elmehetek.

Rendelkezéseimre bocsátottak a városban egy előadótermet, és szolgálatom a következő vasárnapra, du. 2 órára volt meghirdetve. Ismét bőjtbe kezdtem, Istent kérve, könyörögve, hogy álljon mellém. Mindent feltettem erre az egyetlen szolgálatra. A hét napjai egyre fogytak és én kétségbeesésemben szörnyű fogadalmat tettem. Minden ízemben remegek, ha ma visszagondolok erre. Ma már megértem, hogy miért viselkedett néhány barátom olyan különösen, amikor megtudta fogadalmamat. Aggódtak értem. Magam is aggódtam volna, ha el nem érem azt a csúcspontot, ahonnan nincs többé visszaút. Három feltételt szabtam.

Először: Hogy Isten küldjön ezer személyt az összejövetelre.

Másodszor: Hogy az adakozásnál az emberek önként, anélkül, hogy erre ösztönöznék őket, annyit ajánljanak fel, amennyire szükség lesz.

Harmadszor: Hogy olyan mértékben kapjam meg az isteni erőt a betegek gyógyításához, hogy úgy az emberek, mint magam is meggyőződhessünk róla, hogy hivatva vagyok betegeket gyógyítani.

Elmondtam az Úrnak, hogy ha válaszol erre a három feltételemre, akkor azonnal tovább indulok a gyógyítószolgálat útján. Ha nem, akkor búcsút veszek egyházamtól, felszentelési okmányomat visszaadom, megszűnök keresztény lenni és a magánéletben helyezkedem el. Jellemző akkori elszántságomra, hogy bementem a városba egy ruhaáruház tulajdonosához, és megkérdeztem tőle, hogy lesz-e nála a közeljövőben üresedés. Igennel felelt, és én elhatároztam, hogy ha minden rosszra fordul, akkor áruházában vállalom állást, hogy családomat eltarthassam.

Kétségbeejtő fogadalom volt. Senkinek nem kívánok hasonlót. De a fogadalom csupán a saját személyemre tartozott, és alapos ítéletet vontam magamra általa. Szó szerint értelmeztem, és eldöntöttem, hogy szigorúan betartom, tekintet nélkül arra, hogy jó vége lesz-e, vagy rossz.

Eljött a vasárnap és sokan a templomban lévők közül velem együtt bőjtöltek. Voltak olyanok, akik egy falatot sem ettek meg ebédre sem. Mindnyájan együtt ültünk a templomban. Mikor eljött az ideje, hogy az előadóterembe menjünk, néhányadmagammal a kocsimba szálltunk. Nagyon nyugodt voltam, és ezt a velemlévők is észrevették. Túlestem már a rettegési időszakon. Miután felidéztem az ítéletet saját életemre, Isten akaratára bíztam a döntést. A mellékajton keresztül tudtunk bejutni az emelvényre. A felvigyázó nyitotta ki az ajtót. Első kérdésem az volt, hogy:

- Hányan vannak az épületben?

Miközben figyeltem az arcát, tudtam, hogy hamarosan megkapom a választ, az első számú feltételre. A kocka el volt vetve és ezzel minden híd felégetve mögöttem. Élet vagy halál, fennmaradás vagy pusztulás. Most dől el az ítélet, mert első feltételre egy percen belül itt a válasz.

- Ezerkétszáz ember ül már a helyén - hangzott a válasz.

Nem töltötte el diadalérzés a szívemet, hanem bólítottam és beléptem az előadóterembe. Felérve az emelvényre, végignéztem a tömegben, és hirtelen észbe kaptam. Azért jöttek, hogy hallják a prédikációimat és hogy kigyógyuljanak szenvedéseikből. Templomomban legfeljebb 200 embernek prédikáltam. Most saját városomban, itt ahol mindenki ismer, hatszor annyian vannak jelen. De éreztem, hogy erő hatja át a lelkemet.

Mikor ez a szolgálat megkezdődött, felajánlások történtek az előadóterem bérletének és különféle járulékos kiadások fedezésére. Ebből a pénzből semmi sem jutott senki kezébe, még az enyémbé sem. Csupán néhány rövid szó esett: a szükségletek felsorolása, hálaima, majd az adományok összegyűjtése. Miután összeszámolták az eredményt, feljegyezték egy papírszeletre, amelyet átadtak nekem. Az adományok pontos összege 163 dollár és 3 cent volt. A kiadások 160 dollárt tettek ki, így a többlet csak 3 dollár és 3 cent volt.

Belekezdtem a prédikációmba és alig tíz percnyi beszéd után Isten kegyelmének érintése élő húsombá vágott. A fejem búbjától a talpamig remegő testem minden pórusában éreztem Isten erejét. Szellemem világossá és élessé vált. A szavak, mint víztömegek, oly ellenállhatatlanul gördültek ki a számból. Hallottam, amint olyan dolgokat mondok, amelyekről nem is álmodtam volna, hogy ember elmondhatja. Megszállt a prófétái ihlet, prófétálni kezdtem, hogy mit cselekszik majd Isten az utolsó napokban. Hogyan emel majd embereket fel, hatalmat adva nekik arra, hogy világszerte megszabadítsák az emberiséget. Hogyan árasztja szét a Szellem kilenc ajándékát, hogy meggyógyítsa a Menyasszony beteg testét; és hogy Jézus hamarosan eljön. A számból kiömlő szavakat a prófécia szelleme sugallta. Elmondtam hallgatóságomnak, hogy az utolsó világébredés jelek és csodák újjáéledése lesz, fő eseménye pedig az egekből a szenvedő emberiségre leszálló gyógyerők, mindent átfogó hulláma lesz. Prédikációmnak ezt a címet adtam: Ha gyógyulásra van szükséged, ezeket cselekedjed.

A beszéd második felében kezdtem elmondani az embereknek, hogyan lehetnek szabaddá a hitben, mit tegyenek azért, hogy meggyógyuljanak, s ezeket az utasításokat az Úr adta nekem. Beszédem ezen részének kb. a felénél tartottam, amikor Istennek kegyelme annyira megszállott, hogy képtelen voltam egyhelyben állni. Hirtelen leléptem az emelvényről az első padozatra. Ugyanakkor a hallgatóságot mintha valami talpra sodorta volna, felugráltak és szemben álltak velem. Közülük kétháromszázan megindultak, hogy a teremben felém jöjjenek, mintha csak előre megrendezett jelszóra tették volna. Egyetlen szempillantás alatt felmértem, hogy beszédemet nem fejezhetem be, mivel az Úr hatalma megjelent, hogy gyógyítson és nekem azonnal cselekedni kell. A hallgatóság örömjongásban tört ki. Néhányan pedig sírtak, és zokogtak.

Sohasem gondoltam arra, hogy miként is alakul ki a gyógyítási sorrend, de itt már az emberek hosszú sora közeledett felém. Úgy kezdtem el, hogy kezemet egyenként a fejükre tettem és a Názáreti Jézus nevében Istenhez imádkoztam a gyógyulásukért. Arra a német öregasszonyra is rátettem a kezem, akinek 38 éve merev volt az egyik keze. Egyszer csak elkiáltotta magát, hogy ő meggyógyult. Majd felemelte a kezét, ujjait mozgatta ki- és becsukva a kezét, hogy mindenkinek megmutassa: Isten hogy távolította el belőlük a merevséget és adta vissza tökéletes hasznavehetőségét. A tömeg látva a csodát, hitében megerősödött. Egész sereg ember gyógyult meg ezen a napon. Egyre többen álltak be a gyógyítási sorba, és én egészen hat óráig imádkoztam. Amikor minden lezajlott, ott álltam átnedvesedett ruhában, felborzolt hajjal, egész testemben elcsigázva és mégis erősnek éreztem magam, mint egy oroszlán. Lelkemben tüzek lángoltak és azt hiszem, hogy még egyszer annyit, vagy tízszer annyit is bírtam volna még imádkozni.

Zsebemben 25 dollárral

Nem sokkal azután, hogy Isten megnyilatkozott nekem Enidben, úgy éreztem, hogy szolgálatom hamarosan kiszélesedik és valamilyen központi letelepülést igényel majd Amerikában. Így lehetek szolgálatára az emberiségnek.

Lemondásom után helyemre az egyház új lelkészt hívott, és Evelynnel együtt Tulsába mentünk, hogy meglátogassuk azt az embert, aki Enidben elfoglalja a helyemet. A dolgok véletlen összetalálkozásánál fogva, míg ő Tulsából Enidbe készült költözni, addig mi Enidből Tulsába. Bérbeadó házat kerestünk. Akkor még csak két gyermekünk volt: Rebeca Anna és Ronald Dávid. Gyorsan kellett számunkra helyet találnom, mert Oscar Moore, az új lelkész hurcolkodása időhöz kötött volt és kellett, hogy az egyház átadja neki a parókiát. Oscarék hívtak, hogy töltsük velük az estét, miután az egész napot házbérlet keresésével töltöttük. Délután fél ötkor érkeztünk hozzájuk fáradtan és elcsüggedve. Körüljártuk a várost és emberek tucatjának telefonáltunk. Úgy látszott, mintha Tulsában nem lenne bérbeadó ház. Moore testvér azt mondta nekünk, hogy az az ember, akinek eladta a házat, ma este 6-kor jön el hozzá, a szerződést lezárni. Amikor ezt mondta, hogy eladta a házat, valami átfutott rajtam. Az a furcsa érzésem támadt, hogy én most abban a házban ülök, amelyet Isten akarata nekem szánt. Majd így szóltam magamhoz: milyen képtelen gondolat, amikor a házat már eladták másnak!

Vacsora előtt még volt egy kis időnk. Szükségét éreztem, hogy elvonuljak valahová és imádkozzam. A hálószobába mentem, de az nagyon szűk volt, máshová pedig nem mehettem. Erre azt mondtam a többieknek, hogy nemsokára visszajövök.

Beültem a kocsimba és elhajtottam. A városi parknál kiszálltam. Leültem ott egy padra és próbáltam átgondolni a dolgokat, mert a dolgok komolyra fordultak. Házat akartunk bérelni, de egyetlen egy sem volt elérhető. Minden vagyonom az a 25 dollár volt, mely a zsebemben lapult. El kellett hagynom Enidet és a parókiát, és el kellett költöznöm valahová. Úgy éreztem Tulsa az a hely, ahová az Úr akarja, hogy menjek. De nem volt ház, amit kibérelhetnék, ház vételére pedig nem volt pénzem. Soha nem tűnt előttem a világ oly sötétnek, mint akkor este.

Isten szólt hozzám és azt mondta: „Ettől az órától fogva betegeket gyógyítasz és démonokat űzol ki az Én hatalmammal!”

Megtartottam az első nagy gyógyító szolgálatomat és Isten válaszolt kétségbeesett fogadalmamra, háromszor jelezve, hogy velem van. Most pedig itt állok, mint egy szárazra vetett hal. Nem tudtam, hogy kihez fordulhatnék. Mamának és Papának nem volt pénzüik. Testvéreimnek sem. És szívem mélyén tudtam, hogy akkor sem kérnék tőlük, ha lenne. Soha életemben nem éreztem ilyen egyedül magam. Végül is fejemet a kormánykerékre hajtva sírva fakadtam. Azt mondtam: Uram! Ismét az út végére értem. Nem tudom, hogy merre forduljak. Pénzem nincs, otthonom sincs. Pedig úgy éreztem, hogy Te akarsz, hogy Tulsába jöjjenek, de itt minden ajtó becsukódott előttem!

Egyszerre csak az Úr Szelleme belém szállt. Jelenléte egész testemet megremegtette, éppen úgy, mint amikor másodszor szólt hozzám. Ekkor eszembe ötlött jövendő vezérdalunk szövege:

„Ahol a gyógyulás vizei folynak, ó, a bűnbocsánat öröme,
ó, az üdvösség partjai várnak
és égivel rokon földi béke,
ott, hol a gyógyulás vizei folynak.”

Miért is aggódom? Bűneim megbocsáttattak, Üdvözítőm tisztára mosott vérével, enyém az égivel rokon földi béke és Isten az Ő gyógyító erejét mint friss forrásvizet engedi át életemen. Úgy érzem, hogy minden rövidesen jóra fordul. Kocsimmal visszasiettem Moore-ékhoz, pontosan vacsoraidőre.

Eljött a hat óra, de a ház vevője nem jött. Hét óra lett, majd nyolc, és még mindig nem jött. Úgy terveztük, hogy ezen az estén Steve Pringle sátrába megyünk, a nagy evangélikai összejövetelre. Moore testvér azt mondta, hogy ő csak később jön utánunk a sátorba, mert vár még egy kicsit a vevőre.

Ray Bridgeman prédikált és valósággal felkavarta hallgatóit. A szolgálat végén Steve Pringle odajött hozzám, s elmondta, hogy Bridgeman testvér ezt az összejövetel-sorozatot vasárnap zárja le, és szeretne engem felkérni az evangélikaióra. Megegyeztünk abban, hogy hat napon prédikálok a jövő hétfőtől kezdve.

Aztán visszatértünk Moore testvér házába, hogy ott éjszakázzunk. Moore testvér elmondta, hogy barátja nem jelentkezett, de még vár rá másnap reggel 8-ig. Másnap sem jelent meg a vevő. Moore így szólt:

- Furcsa! Pedig úgy láttam, hogy végérvényesen elhatározta a ház megvételét.
- Oral, szeretnéd ezt a házat?
- Lehet róla beszélni - feleltem.
- Megegyeztünk.

Tulsában 1922 óta nem volt nagyobb gyógyító összejövetel, mikor is Raymond T. Richey lázba hozta az egész várost. Én most voltam éppen gyógyító szolgálatom kezdetén. A következő kedden megindítottam egy hatnapos összejövetelt Pringle testvér számára, az ő sátra alatt. Ez a sátor a manapság általunk használt óriási sátorral összehasonlítva olyan volt, mint a vízcsepp a teknőhöz képest. De abban az időben a legnagyobb sátor volt, melyet az evangélikai munka területén láttam! Ezer férőhely volt benne.

Esős nap estéjén kezdtünk, és az emberek nem ismertek engem. Kevesen gyűltek össze aznap este, de bennem volt valami, amiről ők nem tudtak. Tűz égett a lelkemben. Isten felszólított, hogy gyógyítsak betegeket és űzzek démonokat. Ezen az estén igehirdetésem és imáimon keresztül az Úr megmutatta mindenható erejét és az erő betöltötte az egész sátrat. Elbocsátásuk után az emberek úgy távoztak, hogy azt mondogatták egymásnak: látták Isten csodálatos munkáját és hogy Isten engem felemelt, és ide, Tulsába küldött.

Az újság tűzként terjedt szét Tulsában. A harmadik estén már megtelt a sátor, rákövetkező vasárnap nem csak a sátor volt telve, hanem a környező telkeken csapatokba verődve álltak az emberek, megkísérelve a bejutást. Pringle testvér odajött hozzám és azt mondta: „Oral, nem zárhatjuk le ezeket az alkalmakat. Isten avatkozott a dolgunkba. Ő küldött téged ide. Maradnod kell még egy hétre.”

Beleegyeztem, hogy még egy hétig maradok. Második héten az egész helyiséget ellepték az emberek. Hallották az itt történő dolgokat különböző más államokban is, és nyolc államból gyülekeztek össze az emberek. Egyik este egy Kansasból érkezett vak férfiert imádkoztam. Egyszer csak felkiáltott:

- Látok! Látok!

Mint villamos ütés, úgy érte ez a tömeget. Felugrottak helyükről és Istent dicsérve vonultak körbe. Embereket, akiket hordágyon hoztak be, talpra állított Isten. Több különös csoda történt Jézus nevében. Néhányan a legismertebb városi evangélikai lelkészek közül eljöttek, bár már egyháztagok voltak, és kiöntötték a szívüket. Az emberek, amint beléptek a sátorba, egyetlen táborba olvadtak össze és elfeledték, hogy melyik egyházhoz tartoznak. Életem legmegszenteltőbb

állapotát éltem meg. Isten kegyelme estéről estére rám szállt. Minden este másfél órát prédikáltam olyan szellemi elragadtatásban, hogy az emberek szinte lenyűgözve hallgatták, amit mondok. Az Úr felfedte Igéinek olyan kincseit is, amelyeknek létezéséről azelőtt nem is tudtam. Pringle testvér minden héten kijelentette, hogy nem hagyhatjuk abba és így én 9 egész hétig maradtam. Órák hosszat olvastam a Bibliát térden állva. Volt úgy, hogy csak akkor keltem fel mellőle, amikor már a sátorba kellett sietnem, de még nem volt beszédtemám. Az utolsó pillanatban Isten ott nyitotta fel előttem az Írást, ahonnan egyszeriben átláttam a dolgokat és úgy prédikáltam a sátorban, mint egy másik világból való ember.

Egyik este prédikálás közben hatalmas erők szálltak meg. Szemközt velem az utcán egy férfi állt. Revolvert rántott, rám célzott, és elsütötte a ravaszt. Csupán rövid arasszal tévesztette el a célt, és a golyó pontosan a fejem felett szakította be a sátrat. A sajtó értesülve a dolgokról nagyban kezdte tárgyalni az ellenem elkövetett merénylet történetét. A *United Press* (Sajtószövetség) végig vitte a hírt az egész országban. Soha sem tudtuk meg, hogy ki volt az az ember, aki rám lőtt. De nem is kerestük. Az Úr hatalma ránk áradt, hogy gyógyítsuk az embereket és mi tudtuk, hogy ezt a munkát senki fel nem tartóztathatja. Levelek kezdtek érkezni szerte a környékről. De táviratok és telefonhívások is jöttek. Felajánlották, hogy fizetik a repülőutam költségeit, ha elmegyek hozzájuk és imádkozom értük. Mások táviratilag érdeklődtek, hogy elhozhatják-e a repülőterre szereteteiket, hogy már érkezésemmel találkozhasanak velem.

Több államból igehirdetők hívtak meg evangélizáló összejövetelre. Evelyn és én nap mint nap ott ültünk a 12 dolláros kis íróasztalnál, és próbáltuk megválaszolni a postánkat. De ez olyan mértékben növekedett, hogy képtelenek voltunk megbirkózni vele. Összejöveteleink állandó látogatói közé tartozott három fiatal lány is, gyorsírónők Tulsából. Önként felajánlották segítségüket. Én diktáltam a leveleket és a lányok legépeltek. Az ebédlőt elborították a levelek. Hamarosan külön gépirókat szerződtettem, de a posta csak egyre növekedett és a munka nem fért el többé az ebédlőben. Postánk tömege úgyszólván kiszorított a házból. Elhatároztuk, hogy a garázst irodává építjük át. Merész lépés volt ez számunkra. Több száz dollárba került, de a hitünk erős volt és belekezdünk. Levelezésünk most már olyan arányokat öltött, hogy újabb leánysegédcapatot is igénybe kellett vennünk.

Hogyan ért hozzám Isten hangja

Háromszor hallottam Isten hangját. És mindig május hónapban. 1935 májusában azt mondta az Úr: „Fiam, én meggyógyítlak és az Én gyógyító hatalmam te közvetíted majd embertársaidnak!” 1947 májusában azt mondta: „Fiam, ez órától kezdve betegeket gyógyítasz és ördögöket űzol ki az Én hatalmam által.” A harmadik eset 1948 májusában történt. Éppen a betegekért imádkoztam, amikor Ő harmadszor szólt hozzám. Alig néhány percig imádkoztam, amikor egy fiatal anya jött hozzám. Elhozta a kisfiát azért, hogy a süketégből kigyógyítsam. A gyermek bal fülére már alig hallott. Prédikációm sem hallotta, mert szavak helyett legfeljebb csak hangok jutottak el a füléhez. Kezemet előre nyújtottam, hogy imádkozzam érte, amikor hirtelen meghallottam Isten hangját. Világos volt, és tisztán érthető. Azonnal megálltam imádságomban és teljes csendben maradtam: „Fiam, te hűséges voltál mindezideig és most érezd hatalmam a te jobb kezében. Felismered a démonok jelenlétét, megtudod számukat és nevüket, és meg lesz Tőlem a hatalmad ahhoz, hogy kiűzd őket!”

Különös szavak voltak, de én nem kérdezősködtem Istentől. Soha semmit sem kérdeztem Tőle, ha beszélt hozzám. Most egy pillanatig még csendben álltam a helyemen, majd kinyújtottam kezemet a fiúcska felé. Amint ezt tettem, jobb kezemben valóságos kapcsolatot éreztem Isten erejével. Mint az elektromos áram, olyan volt. Isten ereje végigfutott jobb kezem minden porcikáján. Testemnek egyetlen más részén sem éreztem ezt. Ott álltam, nézve jobb kezemet és magamban így szóltam: valóság, hogy Isten szólt hozzám, és ha a jobb kezemben ez a furcsa érzés Isten ereje, akkor ez a fiú

hallani fog. Jobb kezemet süket fülére tettem és e percben megint éreztem azt az elektromos bizsergést a jobbomban, míg a bal kezemben semmit sem. Majd a másik füléért imádkoztam, rátéve a jobb kezemet. Újra másodsor is áthatott rajtam az Úr ereje. Olyan bizonyos voltam a fiú gyógyulásában, hogy magam felé fordítva őt, megkértem az anyát, hogy beszéljen a fiához. Erre egészen halk hangon kezdett hozzá beszélni. A fiú hirtelen megfordulva ismételte mindazt, amit az anyja mondott neki. Én ismét magam felé fordítottam a gyermeket és az anya tovább beszélt hozzá. A fiú minden egyes szót megértett. Mikor végre mindketten észbe kaptak, hogy gyógyulás történt, szemük csillagként ragyogott, egymás nyakába ugrottak és arcukon patakzottak az öröm könnyei. Soha el nem felejthető látvány volt ez.

A tömeg azonnal örömjongásban tört ki. Egy szót sem szóltam nekik arról, hogy Isten beszélt hozzám, vagy arról, ami a jobb kezemmel történt. Valójában megfélelkeztem arról, hogy egyáltalán jelen vannak. De amikor a fiúért imádkoztam és Isten hatalma megszállta a jobb kezemet, ezt az egész tömeg megérezte és úgy reagált erre, akár az acél a mágnesre. Pontosan a hátam mögött egy öregasszony ült, akit tolószékben hoztak ide. Izületi gyulladás miatt meg voltak merevedve az ízületei, és már nyolc éve nem bírt járni. Ránéztem és láttam rajta, hogy erős a hite. Szemtanúja volt éppen most a csodának, ahogy Isten hatalma még a jobb kezemben bizsergett. Oda léptem az öregasszonyhoz, gyengéden megérintettem a homlokát, majd a térdét és parancsoló hangon mondtam: - Légy újra ép! Mintha hirtelen lökést kapott volna egész testében. Felpattant a székéből és rohanva száguldott végig a sátor hajóján, s kezét égnek emelve áldotta Istent.

A közönség körében zűrzavar tört ki úgy, hogy legalább öt percig senkiért nem tudtam imádkozni. Arrafelé néztem, ahol a feleségem ült. Olyan volt, mint egy angyal. Mintha boldogságában éppen elrepülni készülne.

Olyan erősen éreztem jobbomban Isten hatalmát ezen az estén, hogy azt hittem, leszakad a kézfejem.

Éjjel órákig feküdtem a szobámban, egyre csak arra a különös érintkezési pontra gondolva, amelyet Isten a jobb kezembe adott. Hozzám intézett első szavai ezek voltak: „Fiam, te hűséges voltál!” Én igyekeztem hűséges maradni. Amikor senki sem értette meg a szolgálatom és amikor erős kritika ért minden oldalról, híven kitartottam. Amikor úgy tűnt, hogy saját tévedéseim sodornak romlásba, híven kitartottam. Mindezidő alatt Isten örködött felettem és hűségesnek talált azokban az időkben is, amikor nem értettem Istennek Szellemeivel kapcsolatos szándékait. Csekély ismereteim birtokában is híven kitartottam. Szavai: „Fiam, te hűséges voltál mindeztől kezdve”, a leggyönyörűbb szavak, amelyeket valaha is hallottam. Majd azt mondta, hogy érezni fogom az Ő hatalmát a jobb kezemben. Ez olyasmi, ami letagadhatatlan. Éreztem, hogy Isten érintkezést teremtett bennem szellemi hatalmával. Isten azt is megmondta, hogy felismerem a démonok jelenlétét, és meg tudom számukat és nevüket. Felismertem minden démonról megszállott egyént, aki ma este a gyógyítósorban elém került. Meg tudtam ítélni a bennük rejlő démonok számát és szabadulást hozhattam részükre. Egész életemben féltem a démonoktól. Félttem attól is, hogy démonoktól megszállott emberekért imádkozzam. De ezen az estén olyasvalamit éreztem, amit még soha. Úgy éreztem, hogy kész volnék bármilyen és bármennyi démonnal szembeszállni, mert Isten megszabadít tőlük.

Másnap este, amikor felálltam hogy prédikáljak, új emberré váltam. A bizonytalanság, amely időnként rámjött és gyötört, eltűnt. Eltűnt belőlem minden gátlás és félelem. Isten megmondta, hogy jelenlétét érezteti a jobb kezemben, és én láztól vibráló kézzel álltam odafenn a szószéken. Sohasem feledhetem el a roppant bátorságot, amely lelkemet megszállva tartotta. Hangom új zengést kapott, beszédem parancsoló erőt. Az emberek szóvá tették a hangomban megnyilatkozó változást, és azt a különös valamit, ami prédikációm alatt őket áthatotta. Azt mondták, hogy úgy hullámozott át rajtuk Isten hatalma, mint a szellő fuvallata. Amikor ezen az estén imádkoztam a gyógyulásukért, az isteni hatalom jelenlétét az épületnek még a legtávolabbi sarkában is érezte a nép.

Ezen az estén rámszállt az Úr Szelleme, hogy egy démonok által megszállt lányt megszabadíthassak. Felismertem a benne lakozó démonok számát is, és azt is, hogy hány éve tart a megszállottsága. Úgy jelentettem ki ezeket a tényeket, mintha könyvből olvasnám. Minden szavam helyességét elismerte ő is, meg a hozzátartozói is. Mikor a démonok eltávoztak belőle, testét majdnem szétszaggatták. Húzták, hasogatták minden porcikáját. Úgy zuhant a földre, mintha letaglózták volna, de Isten azt mondta nekem, hogy érezhetem az Ő erejét a jobb kezemben. Éreztem is. Ott vibrált a jobb kezemben, akár a villamos áram. Lementem a lányhoz, felemeltem a földről. Ugyanakkor isteni sugárzás öntötte el arcát, a szellemét pedig isteni hatalom. Nyílegyenesen állt előttem, azt kiáltva, hogy megszabadult a démonoktól, és hogy azok már soha többé nem fogják gyötörni. A roppant tömeg olyannyira a csoda hatása alá került, hogy helyükből felugorva hangosan dicsőítették Istent.

Azóta tízezrek érezték - fejük búbjától a lábuk hegyéig - Isten jelenlétét abban a pillanatban, amikor jobb kezemmel megérintettem őket. Jobbomban mindenkor érzem, ha Isten jelenlétének kegyelme eláraszt. Ha pedig nem áraszt el Isten kegyelme, akkor kezemben sem érzem az erejét. Amikor gyógyító szolgálatomban Isten erejének érzése nélkül a jobbomban imádkozom, akkor az emberek lelke nem igen mozdul meg, és csak igen kevés csoda történik. De ha az a bizonyos hatalom eltölti a kezemet, a népek tömege azonnal érzékeli, hogy az Úr jelen van és gyógyításra kész.

Jacksonville-ben (Florida, USA) az első ott tartott összejövetelem estéjén Isten ezt a jobb kezemben levő érintkezési pontot arra használta fel, hogy az egész jelenlévő néptömeget megmozgassa és gyógyítson. Gyógyító szolgálatomnak már majdnem a végére jutottam, amikor a jobbomat rendkívüli módon megcsapta az Ő ereje. Néha elektromos hullámként éri kezemet ez az erő, néha mintha folyadékként hatolna be, néha pedig, mintha maró tűz égetné. Ezen az estén, mint égető tűz jelentkezett. Előzőleg csak kevés alkalommal éreztem még így. Imádkoztam, miközben percenként jelentkezett kezemben az isteni erő. Mint a tűz, úgy égtem. Majd hirtelen olyan erővel ütött belém, hogy teli tüdőből elkiáltottam magamat:

- Emberek! Itt valami lesz! Emberek, itt valami lesz!

Hangom a megszokottól eltérő lehetett, mert hallatára tömeg mintha felkorbácsolódott volna, azonnal megérezte, hogy itt most valami nagy dolog történik. Másodszor olyan erővel érte Isten hatalma a jobb kezemet, hogy torkom-szakadtából kiáltottam:

- Emberek, itt van! Emberek, itt van!

Mintha földrengés rázta volna meg a sátrat. A népet, mint egy elmosódott foltot láttam magam előtt. Jobbomban Isten ereje vibrált és bizsergett. Az emberek felemelkedtek a helyükről és a sátor hajóján keresztül áradtak felém. Kezdték a ruhámat húzni, fogdosni.

Mint hatalmas vízár zúgása, olyan hangot hallatott a tömeg. Leugrottam a főemlévényről az első emlévényre és várakozva álltam ott. Az emberek körém tolongtak, és én mindazokat, akiket csak tudtam, megérintettem a jobb kezemmel. Mintha tüzes golyók áradtak volna kezemen keresztül és minden megérintett ember érezte általam Isten gyógyító hatalmát. Jézus gyógyító ereje kezem érintésének pillanatában áthatotta őket, s ők ujjongva és szökdécselve mentek tőlem tovább. Jobboldalt fordultam, hogy néhány ott lévő emberért imádkozzam. Egy férfit és egy nőt láttam meg toloszékeikben. Könyörögtek, hogy valaki vigyen hozzájuk, hogy megérinthessem őket. Én kinyújtottam a kezemet és mindketten megragadták. Egyetlen szó nélkül felemelkedtek székükről és azután már csak azt láttam, hogy végig száguldanak a sátor hajóján. Mögöttem valaki elkiáltotta magát, hogy lát. Hátra fordultam. Egy vak férfi volt, aki egyre azt kiáltozta, hogy látja a fényt, látja az emberek arcát.

Süket dobhártyák nyíltak meg, béna és elaszott lábak egyenesedtek ki, a sátor egész népe érezte, hogy csodálatos hatalom hoz rájuk szabadulást. Mindez néhány percig tartott. Olyan volt, mint amikor angyal zavarta fel a tó vizét a bibliai időkben. Aki csak tudott, a közelemben férközött és aki hitt, meggyógyult. Majd eljött a pillanat, amikor egyszerre csak megszűnt minden. Amikor Isten

Lelke elszállt tőlem, senki sem kísérelte meg hogy hozzám jöjjön. A mikrofonhoz léptem, és felszólítottam a népet, hogy emelje fel kezét és dicsérje Istent azért, amit most cselekedett miértünk. Dicséretetek tömege árasztotta el a sátrat, szélében, hosszában. Azt gondolhatná az ember, hogy ilyen esetben nehéz dolog ellenőrzés alatt tartani a tömeget. Ám itt tökéletes rend uralkodott. Az óriási sátorban mindenki a legteljesebb áhítattal viselkedett.

Döbbenetes látvány fogadott, amikor másnap néhány percre kimentem a sátorhoz. Halomban feküdtek a mankók, botok, hallókészülékek, szemüvegek, néhány tolószék és más hasonló holmik. Néma tanúi annak, hogy Isten hatalma leszállhat erre a földre is, hogy gyógyítsa a beteg és szenvedő emberiséget.

Amikor Isten ereje eltölti a jobb kezemet, ezzel beáll nálam az érintkezési pont. Amikor ezt érzem, igen erős a hitem. Eltűnik előlem Oral Roberts, elfelejtem kételyeimet, kisebbségi és féltékenységi érzéseimet, Krisztussal vagyok Istenben. Ő segíti hitemet szabad szárnyalásra, és ez az a hit, amelyet Isten az emberek gyógyítására felhasznál.

Ugyanerre az összejövetelre Papa és Mama is eljött néhány napra Jacksonville-be. Ők kedvelik szolgálomat, és hiszik, hogy Isten kiválasztott engem. Egyik este, amikor prédikáció után visszamentem az emelvény háta mögé, hogy a rokkantakért imádkozzam, Papa lépett hozzám, és így szólt: „Oral, gyere gyorsan! Egy fiú van itt, akin kitört az eszelősség és akit a rendőrök tartanak lefogva a sátor végén. Azt akarják, hogy te gyere oda és nézd meg, hogy mit tehetsz érte.” Jacksonville-ből több rendőr látogatta az összejöveteleket és mély hatást tettek rájuk a látottak. Közülük kettővel-hárommal már találkoztam, amikor egyik-másik estén a sátorba léptem. Miközben a fiúhoz siettünk, Papa elmondta, hogy mi történt. A fiút idehozták a szülei, hogy itt gyógyulást nyerjen, de ő az igehirdetés alatt megszökött tőlük, és a sátorból kirohánva leszaggatta magáról a ruháit és teljes erejéből elkezdett üvölni. A jelenlévő rendőrök ezt észrevéve utána szaladtak és lefogták őt, amiben a fiú apja is segítségükre volt. Mire odaértem, a fiút a rendőrök karjában találtam.

20-22 éves lehetett. Szemét vadul forgatta, ruhadarabjai pedig rongyokban lógtak testéről. Tudtam, hogy tisztátalan szellemek szállták meg és az, hogy ezek őt elhagyják, csakis a Názáreti Jézus Krisztus hatalma által lehetséges. Minden félelem nélkül közeledtem feléje. Egyszerre csak megindult jobbkezemben az isteni erő hullámváza. Fejére tettem jobbjomat és imába kezdtem. Ő megmarkolta a kezemet és le akarta húzni a fejről. Bár a marka finom acélként szorított, jobb kezemmel nem tehettem semmit. Jézus Krisztus nevében szóltam a démonokhoz, rájuk parancsoltam, hogy jöjjenek ki. A fiú egész testében remegve vonaglani kezdett. Húsát tépték, facsarták a démonok, el akarták őt még imám elvégzése előtt pusztítani. Apja megijedt, de én - megérintve vállát - meggyőztem őt, hogy minden az én ellenőrzésem alatt történik. A rendőrök azt sem tudták, hogy elfussanak-e, vagy maradjanak. Papa a bal oldalamon állt és szíve mélyéből imádkozott. Én nem vettem le kezemet a fiú fejről. Kezem alatt úgy reszketett a teste, mint a szélben a falevél. Végül megparancsoltam a démonoknak, hogy jöjjenek ki, és soha ne térjenek vissza. Azután kijöttek, a fiú pedig kisiklott a kezem alól, és a földre zuhant. Az apa azt hitte, hogy meghalt. Megnyugtattam, hogy semmi baja. Lenyúltam érte, felemeltem és amikor ezt tettem, az Úr hatalma megérintette a fiút, aki hirtelen felegyenesedett. Apja megragadta őt és keblére ölelte. Gyönyörű látvány volt.

Én megfordultam és elmentem. Papa ott maradt még, hogy lássa, miként viselkedik a fiú. Teljesen eszénél volt és józanul beszélgetve állt ott apjával. A rendőrök egymásra néztek, s könnyekre fakadtak. Azt mondták, hogy ilyen csodát még sohasem láttak. A csoda híre elterjedt a hatalmas sátorban. Ezen az estén elmenetelemlő ezernyi ember tódult körém és kocsim köré, és azon igyekeztek, hogy megérinthessék a ruhámat. Azok a rendőrök, akik szemtanúi voltak a fiú gyógyulásának, a szó szoros értelmében behúztak a kocsimba. Papa hozzám rohant.

- Oral - szólt -, az a fiú teljesen normális. Az apját kéri, hogy próbálja őt közeledbe juttatni, hogy megköszönhesse azt, amit érte tettél.

Papa, Mama és én a szállodába mentünk. Papa rövidesen bejött szobámba. Éppen pizsamát húztam, hogy az ágyba bújjak, amikor Papa így szólt:

- Fiam!

- Tessék, Papa!

- Oral, tedd a kezedet a fejemre és imádkozz értem!

- Mi a baj, Papa?

- Fiam, szeretném, ha imádkoznál értem. Amit Isten ma este a sátorban tett azért a fiúért, az a legnagyobb csoda, amit valaha is láttam. Mikor láttam a fiút teljesen ép észre térni, s apját arra kérni, hogy engedje hozzád megköszönni imáidat, akkor elhatároztam hogy megmondom neked: tedd a kezed a fejemre, hogy Isten kegyelme rám áradhasson.

- Papa, - feleltem - ennek a kegyelemnek a birtokában vagy, amióta csak emlékezni tudok.

- Oral, ilyen kegyelem sohasem volt a birtokomban. Tedd kezedet a fejemre fiam, és imádkozz!

- De Papa, hiszen te az én saját atyám vagy!

- Ez nem változtat a dolgokon. Fiam vagy, és az Isten hatalma veled van és én azt akarom, hogy te most imádkozzál értem!

Ott álltam egy helyben és néztem őt. Isten ereje még nem hagyott el. Némelykor még órákig velem maradt, miután visszatértem a szobámba.

Láttam, hogy Papa őszintén beszél, és hogy halandó mivoltában vágyva tekint a Királyok Királya felé. Kezemet fejére tettem és imába kezdtem. Ő széttárta két karját és így térdelt le elém, átölelve lábaimat. Arca sugárzott, mint az angyaloké, tekintete elragadtatást tükrözött. Azt mondta, hogy sohasem érezte még ennyire Isten kegyelmét, és hogy ez a kegyelem most minden porcikáján áthatol.

- Fiam, - folytatta - évekkkel ezelőtt megmondtam neked, hogy egykor te szerzed meg korunk legnagyobb újjáébredését. Fiam! Légy alázatos Istennel szemben. Minden gondolatod az Úr legyen, légy alázatos! Figyelned kell, hogy Isten mit akar rajtad keresztül cselekedni.

Ezekkel a szavakkal távozott.

Nemrégiben papbarátaink egyike eljött hozzánk, és megkérdezte tőlem: biztos vagyok-e abban, hogy Isten szólt hozzám, és hogy az Ő jelenlétét érzékelem a jobb kezemben? Azt feleltem rá, hogy igen, biztos vagyok benne. Erre ő azt mondta, hogy más papok nem érzik így Isten jelenlétét és szerette volna tudni, hogy azok hogyan juthatnának hozzá. Mondtam neki, hogy más papok nevében nem beszélhetek, csak a saját magaméban. Azt pedig nem tagadhatom, amit Isten adott nekem. További faggatására így szóltam:

- Jól van! Ha te feleletet akarsz a jobbkezemben levő érintkezési pontra vonatkozólag, akkor kérlek, mondd meg, hogy miért adatott Mózesnek a vesszeje, Illésnek a köpenye, Péternek az árnyéka, Pálnak a kendője, meg a kötők. Mert ez mind érintkezési pont, amelyen keresztül Isten hatalma mozdult meg, hogy áldást árasszon az emberiségre.

- Helyes, de mindez a Biblia korában történt - válaszolta.

- Isten nem halt meg - mondtam én, - és az emberiség éppen úgy vár ma is szabadulásra, mint akkor; és Isten ma is ugyanúgy kiválaszthat egyes embereket, mint azt akkor tette.

Elmondtam, hogy nagyon gyakran próbát tettem saját magamon. Ha ez szabadulást hozott az embereknek és Istenhez vezette őket, nem elegendő bizonyíték és eredmény ez? Ha a szolgálatom eredmények híján volna, én lennék az első, aki azt mondanám: Tévedtem! Jézus azt mondta: „Ha nekem nem hisztek is, higgyetek a cselekedeteknek” (Jn. 10:38) Én pedig azt mondom mindenkinek aki nem hisz nekem, mint egyénnek, hogy higgyen a munkáimnak, amelyeket végzek, mert ezek

bizonyítják, hogy Istentől valók és éppen ezért hoznak áldást az emberiségre. A papok némelykor túlságosan elmerülnek felekezetük ügyeibe. Elfelejtik, hogy Isten szabadítót választ majd ki ezekre az utolsó napokra.

A nagy sátor

Amikor lezártam a 9 hetes gyógyító szolgálatot Tulsában, meghívásokkal árasztottak el Amerika minden részéből. Kezdttem templomokban és városi előadótermekben, de valamennyi túl szűknek bizonyult arra, hogy befogadja a roppant nagy tömeget, amely mindenhol összegyűlt, ahová csak mentem. A városi előadótermek nem voltak alkalmasak az én táborozásom számára.

A nép csak nagyon korlátozott számban jelenhetett meg bennük, nem volt külön hely, ahol a megtérni akarókkal imádkozzam és a gyógyító szolgálat is többnyire csupán rögtönzött helyen történhetett. Szívemből vágyakoztam egy nagy sátor után. Egy ilyenben gyógyultam meg magam is, 12 évvel ezelőtt az oklahomai Adában. Első sikeres gyógyító szolgálatom is sátorban történt. Steve Pringle sátrában, Tulsában. Isten látomásszerűen tárta elém az új nagy sátor vízióját és megmutatta minden részletét. Ő sugallta, hogy a földkerekség legnagyobb sátrát szerezzem meg, és hogy ezt vigyem el nagyvárosok területeire.

Így érhetem csak el az elveszett és szenvedő emberiség nagy tömegeit, akik mindenünnen eljőnnének, hogy lássák és hallják Isten csodálatos munkáját. Eredeti tervemben szerepelt egy Harmond orgona, egy Steinway zongora, 3000 összecusukható szék, egy hordozható világítási berendezés, nagyméretű pótkocsik és kézikocsik. Közöltem hallgatóságommal, hogy mire készülök és ők nem hagyták válaszolatlanul problémáimat. Őszintén és becsületesen beszéltem, és ők hittek bennem. Az új felszerelés összköltsége 50.000 dollárra rúgott, ez ideig. Hallatlan összeg ilyenfajta evangélizációs felszerelésekre. Néhány hónap alatt elegendő pénz jött be a felszerelések oroszlánrészének kifizetésére.

Az új sátrát Durhambe (Észak-Karolina) vittük. Amerika legnagyobb méretű vándorsátra volt ez. A hitnek valóságos csodája kellett ahhoz, hogy létrejöjjön. Külön regényt írhatnék arról, hogy mi mindent kellett művelnem ahhoz, hogy elkészüljön. De végül is 1948. júniusában készen állottunk első táborozásunk elindítására. Egész családomat magammal vittem a kocsimon Durhambe. Akkor még csak két gyermekünk volt: Rebeca Anna és Ronald Dávid. Richard Lee a következő év, 1949. novemberében született, Roberts Jean pedig 1950. decemberében jött a világra. Most négy gyermekünk van.

Geneva és Roberts Milland-ot kértük fel az orgonán és a zongorán való játszásra, Genevát már Tulsából vittük magunkkal, de Roberts csak Durhamben csatlakozott hozzánk. Vasúton jött a nebraskai Lincolnból.

Sohasem dicsekedhettem kezűgyességgel. Hiányzik belőlem minden technikai készség. Hozzáláttunk a sátor felállításához, de nem tudtam megmondani embereimnek, hogy hogyan is kell ezt csinálni. Akkor még nem volt hozzáértő szakemberünk és azt gondoltam, hogy a dolog nem lehet valami bonyolult. Kiderült azonban, hogy egy 100 láb széles, és 220 láb hosszú (31,6 m x 69,5 m) sátor felállítása nem megy olyan egyszerűen. Az újságokban az összejövetelek kezdetét csütörtök estére hirdettük meg. Egyik cég tolószerkezeti rudakat adott el nekünk. Úgy mondták, hogy ezek lényegesen megkönnyítik a sátor felszerelését, felhúzását. Nekiláttunk tehát a sátorvászón feltologatásának és ez csak a talaj és a rúd hegye között lévő különbség egyharmadáig sikerült. Ott maradt lógva a hatalmas vászontömeg félúton. Toltuk, emeltük, az erőlködéstől majdhogynem darabokra szakadt a testünk. Olyan sokáig ügyködtünk a vászontömeg alatt, hogy egyik emberünket ki kellett vinnünk. Elájult a hőségtől. Már besötétedett ezen az első estén, és a sátor csak egyharmad magasságig állt. Képtelenek voltunk tovább boldogulni vele. Emlékszem, hogy amikor kibújtam a vásznak alól, elvonultam, hogy magamban kieszeljek valamit, hogy mit

lehetne tenni. Józan kritikám azt mondta, hogy a sátort sohasem tudjuk felállítani. Azt is mondta, hogy sohasem tarthatok sikeres összejövételt az észak-karolinai Durhembben. Azt is mondta, hogy a szolgálataimnak nincs sok jövője, és még sok minden egyebet is mondott. Itt álltam az egyharmadáig felhúzott sátorral és semmi reménységem sem volt arra nézve, hogy az valaha is elérje a szükséges magasságot. Pénzem éppen csak arra volt elég, hogy családomat és Robertát meg Genovát vasárnapig élelemmel ellássam. Soha életemben nem voltam tökéletesebben elcsüggedve, mint akkor, a fejem felett függő sátor alatt. Újból zsákutcába kerültem. Ha elég pénzzel rendelkezem, odahivattam volna egy olyan szakembert, aki tisztában van egy ilyen sátor felállításával. De nem rendelkezttem pénzzel.

Azt mondtam: „Uram! Nem tudom, hogyan csinálom meg, de megcsinálom. Ezt a sátort felállítom. Az összejövételt megtartom.”

Nem vettem észre, hogy egy férfi áll a hátam mögött és figyel. Meghallotta imámat. Annyira meghatódott, hogy könnyekre fakadt. Én csak akkor eszméltem fel, amikor a vállamat megérintve így szólt:

- Nézze, prédikátor, ne aggódjék. Felhúzzuk mi ezt a sátrat.

A férfi neve Koo Maynor volt. Sarkon fordult és tovább ment. Majd hallottam, amint magához hívja embereimet. Mire odaértem, azt mondta nekik:

- Emberek! Én szereztem egy kis pénzt. Szerződteünk még néhány munkást. Ennek a prédikátornak van valami a lelkében, az Úr küldte őt ide. Én mellé állok, és ti, legények?

Az emberek magatartása egy csapásra megváltozott. Elővették erszényeiket és kezdték számolni a pénzüket. Másnap reggel odatelepítettek egy sátor-szakembert és a munka megindult. Csütörtök délben állt a sátor, az emelvény kiegyenesítve, az ülőalkalmatosságok elhelyezve, csak egyetlen dolog volt még hátra. Az egyik velünk tartó pap hozzánk rohant és közölte, hogy a villanytársulat nem kapcsolja be addig a világítást, amíg be nem fizetünk 97 dollár letétet. Ugyanígy kérhettek volna tőlem egymillió dollárt is, hiszen nem volt több pénzem, mint amennyi ennivalóra kellett vasárnapig. Feltekintettem az égre tornyosuló sátorra. Mellettem az egyik ember azt mondta, hogy:

- Olyan, mint egy óriás sátorkatedrális.

Olyan hatalmas, olyan szép volt, annyira más, mint minden amit eddig valaha is láttam, hogy elszorult a torkom. Magamban ezt mondtam: - Végül is felállítottuk a sátrat és az összejövételhez elkészült minden, s most nincs világításunk. Mit tegyék?

Hangosan azonban így szóltam: - Emberek! Egy órán belül visszajövök.

Gyorsan a szállodába siettem és elmondtam Evelynnek, hogy mi történt. Megkérdeztem tőle, hogy mit gondol, mit tehetnénk? Így felelt:

- Oral, én nem tudom!

Majd megkérdeztem:

- Nincs semmi pénzünk azon kívül, ami vasárnapig élelemre kell?

- Nem mondtam neked - válaszolta -, hogy a tulsai bankban van még a nevünkön 97 dollár.

- Írd meg hamar a csekket, - szóltam - megkaptuk a világítást!

- Helyes - felelte - vagy együtt elveszítjük mindenünket, vagy együtt mindent megnyerünk.

Tudtam, hogy igazat mond. Minden javamat kockára tettem. A világítást bekapcsolták és visszasiettem a szállodába, hogy átöltözzem és előkészüljek az esti szolgálatra.

Bezárkóztam Istennel, Bibliát olvastam és imádkoztam. Kis idő múlva éreztem Isten tüzének lángolását. Annyira belemerültem a sátor felszerelésének technikai részleteibe, hogy már úgy tűnt, mintha sohasem érezhetném többé az Ő mindenható jelenlétét. Most pedig, amint fel és alá

járkáltam a szobámban, égnék emelt kézzel szólítva Istent, hogy álljon mellém, egyszeriben egész valómat áthatotta az Ő ereje. Úgy éreztem, hogy roppant nagy hegység tornyosul előttem, amelyet azonban hitem könnyedén el tud mozdítani. Sohasem felejthetem el az első este izgalmait.

A kocsiból kiszállva körülnéztem. Rengeteg kocsi állt mindenütt. Emberek sokasága sietett a sátor felé. Összejövetelünk menedzsere Hag Hanson vezette az ének-szolgálatot. Megkerültem a sátrat, úgy mentem be. Fűrészpör szaga ütötte meg az orromat. Remek illat volt. Jeleztem Hansonéknak, hogy ha készen vannak, én is kész vagyok. Aztán elhangzottak Hanson testvér szavai:

- Bemutatom Istennek erre az órára küldött emberét: Oral Roberts tiszteletet.

Az első percben nem tudtam elképzelni, hogy én vagyok az, akit bemutatnak. Nem tudtam teljesen felfogni, hogy a nagy sátor tényleg áll, és hogy a benne lévő óriási tömeg rám várakozik. Felmentem az emelvény hátsó lépcsőjén és kiléptem az embertömeg elé. Emlékszem még, hogy mire gondoltam akkor: ezek az emberek nem éreznek ellenségesen velem szemben. Arcuk sugárzik a várakozástól. Hiszik, hogy lakozik a lelkemben valami, és azért jöttek ide, hogy ezt hallják és lássák. Kezemmel felállásra intettem és akkor elénekeltük ezt az éneket: „Amerre a gyógyulás vizei folynak.”

A Szellem megindította munkáját a hallgatóságban. Leültek, majd belekezdtem a beszédbe. Saját tudatom mindjobban elhalványult és én éreztem rámsugározni Isten kegyelmét. Ajkam izzó szénként tüzelt. Jobb kezemben Isten ereje és hatalma vibrált. Másfél órát prédikáltam és amikor befejeztem, megkértem a népet, hogy hajtsák meg fejüket amíg imádkozom. A roppant sátorkatedrálisban olyan csend uralkodott, hogy még a légy zümmögését is meg lehetett volna hallani. Amikor bevégeztem a bűnösökért való imámat és felszólítottam azokat, akik imádságomat kérik még a ma esti megtérésükért, hogy emeljék fel a kezüket, majd hogy álljanak fel és jöjjenek előre, valóban elámultam. Megtelt a sátor felemelt kezekkel, és amikor szóltam, hogy jöjjenek elém az imához, mindenhol tolongva áradt felém a nép. Mindig erre vágytam. Vágytam prédikálni és érezni az emberek Isten iránti tiszteletét és hódolatát.

Hanson testvér ezután a gyógyulni kívánókat hívta és én elkezdtem a betegekért imádkozni. Imádkoztam egy mankón bicegő fiatalemberért, aki eldobta mankóit és örömujjongásban tört ki, szaladt sebesen lefelé az emelvényről. Szinte érezhető volt, ahogy fokozódott a jelenlevők hite. Néhány perc múlva egy hatvan év körüli süketnéma férfiért imádkoztam. A jelenlevők közül sokan ismerték őt, és kíváncsian várták, hogy mit tudok érte tenni. Minden szavamat hallotta és ismételte is, legtöbbször teljesen érthetően. Ha nem is volt ez kifejezetten csoda, de mégis elképesztő valami a mi világunkban, hogy egy süket ember egyszerre hallóvá váljon.

Ennek az összejövetelnek jellegzetes vonása az a speciális szolgálat volt, amelyet Durham színesbőrű lakossága érdekében vezettem. Közülük több százan jelentkeztek telefonon, kérve, hogy egyik estén számukra is nyissam meg a sátrat. Ebben a körzetben olyan nagy számban voltak a színesek, hogy nem engedték őket a fehérekkel vegyesen belépni a sátorba. Így az egyik hétfő estén kizárólag a színesek számára nyitottam meg a sátrat.

Mikor aznap este 8 óra körül megérkeztem, a szertartás már megindult. Hanson testvér vezetése mellett a „*Shine on me*” című gyönyörű néger spirituálét énekelték. Úgy hangzott, mintha vagy tízezren énekeltek volna. Kocsimból kiugorva, hanyatt-homlok rohantam a sátorba. Láttam, hogy szorongásig megtelt színesekkel. Sokan a külső sarkokban álltak. Soha életemben nem láttam még ennyi színes embert egy helyen összegyűlve. Mikor Hanson testvér észrevette, hogy ott vagyok, jelezte ezt a hallgatóságnak. Erre külön nekem még egyszer elénekelték a „*Shine on me*” -t. Akkor zendítettek rá, mikor az emelvényre léptem. Olyanok voltak, mint az ébenfából faragott angyalok. A hangjuk is, akár az angyalok hangja. Torkukból és szívéből csodásan gördült a dal gyönyörű szövege: „Ragyogjon rám világosságod”. Felnéztem egyenesen a sátor mennyezetére és nem lettem volna meglepve, ha egyszeriben égi zene ontotta volna szét sugarait erre a földi helyre. Hátgerincemen fel-le futott a hideg. Úgy éreztem, hogy a Menny megnyílik és az Úr dicsőségével telik meg a helység. Hanson testvér odasúgta nekem, hogy 63 néger pap van jelen. Elhozták

magukkal a gyülekezeteiket is, hogy végighallgassák prédikációm. Valamennyien készek Isten szavának befogadására.

Megkezdtem a prédikációm. Mintha karjukat felém tárták volna, hogy szívükre vonjanak, minden szavam megértésre talált. Csak úgy zengett a sátor az ámenektől. Gyorsan erőt gyűjtöttem magamnak, mert egy órás prédikáció után kezdtem berekedni. Ők ugyanis egyre hangosabbá váltak és így én is kénytelen voltam felemelni a hangomat. Egyszerre csak félbeszakítva beszédemet, így szóltam hozzájuk:

- Emberek, ha nem hagyjátok abba a folytonos ámeneket, én halálra prédikálom magam.

Ők azonban sajnos továbbra is harsogták az ámeneket. A beszéd, mint zuhatag gördült ki számból aznap este. Az oltár elé híváskor 300-an vonultak ki ünnepélyes megtérésre. Ezt követőleg kihirdettem, hogy valamennyi jelenlévő betegért imát mondok. Úgy látszott, hogy a sátorban mindenki beteg. Ezernél többen álltak fel és jöttek felém, hogy meggyógyítsam őket. Fogalmam sem volt, hogy mit is kezdjek a betegeknek ekkora tömegével. Egyenként imádkoztam értük, sorjában. Kimerültségemben már összetörhettem volna, de kitartottam. Elhatároztam, hogy mindegyikükért imádkozom. Tudtam, hogy ez az ő egyetlen estéjük, és ha ezen az estén nem imádkozhatom értük, többé nem nyílik rá alkalom. A négereknek egyszerű a hitük. Mikor azon az estén felsorakoztak, hogy imádkozzam értük, azt mondtam nekik, hogy rájuk teszem a jobb kezemet, majd egy rövid imát mondok meggyógyulásukért, és hiszem, hogy az Úr meggyógyítja őket. Láttam, hogy a hosszú sor minden egyes tagja bólintott a fejével. Megértették, hogy itt nem halandó ember gyógyít, hanem maga a Mindenható Úr Isten.

Nem szoktam hozzá az ilyenfajta fizikai megnyilvánulásokhoz, ugyanis amikor megérintettem jobбомmal a fejüket és röviden imádkoztam, olyan ugrándozásba kezdtek, mintha puskagolyót röpítettek volna közéjük. Némelyek fel-le ugráltak, mások kiugrottak karjaimból, lerohantak, keresztül vágva a tömegen, ordítózva és kezükkel integetve. Némelyek egyenesen a padlóra zuhantak. Azt megjegyeztem magamnak, hogy kivétel nélkül mindegyiknek sugárzott az arca, ragyogott a szeme, s hogy mindegyik vidám és boldog volt. De zajos megnyilvánulásaik közepette nem tudtam megállapítani, hogy meggyógyultak-e vagy sem.

Egyszerre azonban egy fiatalasszony állt elém vak kisfiával. Sohasem fogom elfelejteni őt. Szívemet facsarta az, amit szünet nélkül mondott: Ó, Istenem, csak azt kívánom, hogy ő lásson! Ó, Istenem, csak azt kívánom, hogy ő lásson! Isten embere! - így szólt, szemét rám szegezve - Én nem kérek mást, csak azt, hogy ő lásson.

Azt hittem, hogy kiugrik a szívem a helyéből. Belenéztem a gyermek világtalan szemébe és könnyeim patakként folytak végig arcomon. Majd a fiatal néger nő forogni, inogni kezdett előttem és egyre énekelte a kétségbeesett imáját: „Ó, Istenem, csak azt kívánom, hogy ő lásson!” Amikor a kisfiú szemét jobb kezemmel megérintettem és imádkoztam, mintha eleven villanyáramot érintettem volna meg. A gyermek felkiáltott: látok, látok! A kicsiny néger anya reszketett az örömtől és az egész tömeg talpra ugrott. Testüket ide-oda himbálták, kezükkel integettek, volt aki kiabált, volt aki énekelt, volt aki sírt. Lecsillapítottam őket azzal, hogy elénekeltettem velük a „Shine on me”-t. Dráma és öröm váltakozva vonult át a hallgatóságon.

Gyógyító szolgálatom vége felé mulatságos eset történt. Szétnézve, egy mankóján bukácsoló néger öregasszonyt láttam meg. Isten Lelke azt súgta nekem, hogy az Úr meggyógyítja őt.

Mikor elém került, kezemmel gyorsan megérintettem és elküldtem. Nyilván azt gondolhatta, hogy egyedül az érintésem által nem gyógyulhat meg.

- Ha úgy tetszik, eldobhatod a mankódat!

Tovább bukácsolt. Újra szóltam neki:

- Ha úgy tetszik, eldobhatod a mankóidat.

Az egyik ajtónálló megállította és felém fordította:

- Ha úgy tetszik, eldobhatod a mankóidat.

Kérdően nézett rám, mire azt mondtam:

- Igen, eldobhatod őket!

Jobb lábát felemelte, megrázta, rendben találta és visszarakta a földre. Bal lábát is felemelte, megrázta, rendben találta és visszatette a földre. Szemeit felém forgatta és mintha valami jelszóra várt volna. Bólintottam a fejemmel és mosolyogtam. Örömujjongásban tört ki. Mankóját eldobva száguldani kezdett végig a sátor hajóján. Az utolsó, amit láttam belőle, a sátorból kifelé kigyózó fekete sávocska volt.

Vihar Amarillóban

Még Durhamben elhatároztam, hogy a sátorot végigviszem a parton. 1948. júniusában volt ez. Ez év hátralevő részében az illinoisi Granite Cityben, a minnesotai Minneapolisban, az oklahomai Adában és a texasi Dallasban vezettünk táborozásokat. 1949. első hónapjaiban a sátrat Floridába vittük. A világ minden részéből gyűltek itt egybe az emberek. Számomra ezen a helyen kínálkozott a legjobb alkalom arra, hogy a szabadítás híret minél nagyobb tömegek előtt hirdethessem. Az éghajlati viszonyok kedvezőek voltak és én Florida négy legnépesebb centrumában vezettem az összejöveteleket. Miami, Tampa, Jacksonville, Tallahassee. Mindezekben a városokban zsúfolásig megtelt a sátor. Hamarosan felismertem, hogy a 3000 ülőhellyel bíró sátor túlságosan szűk. Jacksonville-ben rekordot ért el a létszám. Tizes és húszas sorokban álltak körül a sátor, amelynek belseje már két órával a kezdés előtt teljesen megtelt. Jacksonville-ben egyetlen estén nyolcszáz bűnös tért meg. Azt hittem, hogy ez a csúcsteljesítmény, de a következő hónapban Tallahassee-ben egyetlen este ezer ember vonult fel, hogy átadja szívét Jézus Krisztusnak. Emberek gyógyultak meg a nézőtérrel ülve, a sátor körül álldogálva és ezrek a gyógyító szolgálat keretében.

A második sátor 1500 ülőhellyel volt nagyobb, 4500 ülőhely volt benne. A texasi Fort-Worthben esténként 10.000-re becsülték a tömeget. A kaliforniai Vakersfieldben még többre. Egyik este, mielőtt beléptem a sátorba, megkíséreltem összeszámolni a kívül állókat. Huszonkettes sorokban szorongtak. A sátor kerülete 800 láb (252,8 m) volt, elképzelhető tehát, hogy mennyi ember gyűlt össze a sátor belsejében elférőkön kívül.

A harmadik sátor amelyet rendeltem, már 7000 ülőhellyel rendelkezett és én azt gondoltam, hogy most már biztos, hogy elférnek az emberek. Columbiába (Dél-Karolina) vittük a sátrat először. Ott Billy Graham éppen akkor zárta le összejövetel-sorozatainak egyik legsikeresebb evangéliumi hadjáratát. Ezek után gondolkodóba ejtett, hogy lesz-e aki eljön és meghallgatja a prédikációm. Az első estére csaknem megtelt a sátor. A második este már a kezdés előtt fél órával teljesen megtelt. A harmadik estére már a sátor közelébe jutás is nehézségekbe ütközött. Utolsó este az eddigi legnagyobb létszámot értük el: 22.000 ember gyűlt össze. Minden egyes felszólításomkor ezernél többen jöttek előre a megtérésre. Az utolsó este minden rekordot megdöntött, ami addig Amerika történetében előfordult.

Péntek este a „*Negyedik férfi*”-ről prédikáltam. Több, mint 1400 bűnös jelentkezett megtérésre. Szombat este az „*Egy ember élete*” c. prédikációt mondtam el. 1600 ember tért meg. Vasárnap, a záróestén „*Dávid és Betsabé*” esetéről, a szenvedélyek harcáról tartottam beszédet és a megtérők száma túlhaladta az 1200-at. Egyre jöttek az oldalhajókon, amíg csak teljesen be nem telt a hely. Amennyit lehetett, az ima-sátorba küldtem, de ott is csak a fele fért el. A fősátorból az ima-sátorba vezető átjáró megtelt bűnösökkel, az emelvényt teljesen körülvették, valamennyi oldalhajó zsúfolva volt velük és még mindig jöttek. Végül is maradtak, akik nem tudtak bekerülni az imasátorba és még térdelésre sem jutott helyük. Mind azt mondták: „Óh, Istenem, légy irgalmas hozzám, bűnöshöz”. Soha ilyen felemelő látványban nem volt részem.

Columbia hírlapjai feltűnő jóindulattal kezelték szolgálatomat. Írtak a megjelent óriási tömegről. Közölték a megtérések számát, részletezték szolgálatomnak Columbiára és egész Dél-Karolinára gyakorolt hatását.

1950 szeptemberében a nagy sátrat a texasi Amarillóba vittük. Amikor a tizedik estén a záró összejövetelt tartottuk, vihar szakadt ránk. Dübörögve jött az orkán észak-nyugat felől. A szószéken álltam. Hirtelen kialudt a világítás. Vakító villám csapott le az égből és az óriás sátor hirtelen

felrepült a levegőbe. Majd a magasból szép lassan visszaereszkedett a földre. Ez csoda volt. Tekintettel arra, hogy a világosság kialudt, az első pillanatokban a nép nem tudta, hogy a sátorral mi történt. Mintha csak teljes nyugalomban várta volna a sátor összedülését. Egyáltalán, mintha ezer láthatatlan kéz örködött volna a jelenlévők felett. Jobban folyt le minden, mintha ezer embert képeztünk volna ki a jelenlévők védelmére. Az alumínium sarok-oszlopok gyengéden estek vissza a földre és a darabonként ezer font (560 kg) súlyú acélból készült középoszlopok csodálatos lassúsággal érkeztek a helyükre. Isten jól tudta, hogy ez a vihar lecsap ránk. Kötelességünk ösvényén járva, az Ő akaratát cselekedtük. Az amarillói táborozás az Ő dicsőségét hirdette. Máris több, mint 2450 lélek szabadult itt meg bűneitől. Pontosan öt perccel a vihar betörése előtt 400 nő és férfi vonult előre és adta át szívét Jézus Krisztusnak, majd visszaültek a helyükre. Kivételes gyógyulási csodák történtek és emberek ezrei érezték az Úr hatalmát. Emlékszem arra a kijelentésemre, melyet egyik prédikációmban tettem ezen a táborozáson. „Az élet viharai mindenkit elérnek, úgy a bűnöst, mint a megtértet, azokat, akik Isten akarata szerint élnek és azokat, akik az ellenkezőjét cselekszik. Az egyetlen különbség abban rejlik, hogy Jézus a keresztyének bárkájában van és ez a különbség az egész világon érezteti hatását.”

Éreztem, hogy az Úr velünk jár ezen az estén. Helyzetem ugyanaz volt, mint Jóbé, akire lecsapott az ördög hatalma, miközben Isten útján haladt. Ugyanazt éreztem, amit Pál érezhetett, amikor a vihar elpusztította a hajóját, de életében nem tudott kárt tenni. Azt hiszem, angyalok léptek a színre azon az estén. Mikor a vihar meglepett és én sejtettem, hogy komolyra fordulhat a dolog, mondtam a jelenlévőknek, hogy elhagyhatják a sátrat, de senki sem akart elmenni.

Elkezdtek énekelni az „O When the Saints Go Marching In” c. dalt (Mikor a szentek bemenetelnek), és éreztük, hogy az Úr közöttünk van.

- Mindenki maradjon ülve, és gondoljon Istenre! - kiáltottam.

Megfogadták a szavamat. A következő pillanatban megszakadt az áramszolgáltatás. Villámló fénykévek vakító sugarait láttam. Közben láttam a sátrat az ég felé emelkedni. Odafenn hullámozott a levegőben, majd óvatos lassúsággal könnyedén alászállt. A következő dolog, amire emlékszem, hogy magával seprte az emelvény felett elhelyezett óriási neon-táblát. Éreztem, hogy hátrafelé zuhanok! Uram! Így vagyunk, - mondtam magamban. Egyszerre csak az alsóbb emelvényen feküdtem. Mintha láthatatlan kezek fektettek volna le gyengéden oda. Kezemben volt a mikrofon. Nem sebesültem meg. Mialatt a villámlás fénycsóvái egy percre sem szüneteltek! Ó, Uram! Mentsd meg a hétezer embert! - fohászkodtam. Majd többszáz ember énekét hallottam. Mellettem egy férfi Istent dicsőítette. Kimásztam az emelvény alól, amely a helyén maradt. Roberts Millard a zongora alól felém szólott:

- Roberts testvér! Semmi bajom!

Hátra nézve a tömegre, az alumínium oszlopok szép lassacskán a székeken ülő emberek fölé ereszkedtek. Az ezer font súlyú hatalmas acél középoszlopok pedig ugyanilyen lassan a föld irányában. A sátor egyik része a székek köré csavarodott. Láttam, amint az emberek igyekeztek kimászni alóla, derekasan küzdve azért, hogy a fejüket kiszabadíthassák a vitorlavászon burokból. Pániknak híre sem volt.

Igen, angyalok voltak ott, akik irányították le felénk a tartóoszlopokat, hogy azok a székekre essenek. A hallgatóság soraiban lévő sok száz csecsemő és kisgyermek közül egyetlen egyre sem sújtottak le az oszlopok. Sokan hirtelen a székek alatt találták magukat. Ugyanazon székek alatt, amelyen néhány pillanattal előbb még ültek. A székek össze-vissza sodródtak, de embert nem sértettek meg. Angyalok láthatatlan keze örködött az emberek felett. Mindenki élve került elő. Ötven ember sebesült meg, de egyik sem komolyan. Másnap csak egyetlen személyen állapítottak meg komoly sérülést. Egyik csoporttól a másikhoz rohantam, hogy az emberekkel imádkozzam és dicsérjem Istent, hogy épségben hagyott bennünket. Majd hirtelen eszembe ötlött, hogy nem tudom, hogy feleségem és gyermekeim hol vannak.

Evelyn a kis Richard Leével jött el az összejövetelre. Kiáltozni kezdtem: Evelyn! Evelyn! Kimentem hátul a sátorból és ott Vadennel találkoztam. Rámkiáltott:

- Oral! Evelyn és Richard Lee sértetlenek. Millie Ma-val együtt az emelvény alatt vannak!

Kihúztam őket onnan, és beraktam őket a kocsimba, ahol már Geneve Millard is menedéket talált. Közben jégzápor esett. Az emberek székeiket a fejükre húzva védekeztek ellene. Valaki felszólított, hogy imádkozzam a sebesültekért. Megtettem, és tapasztaltam, hogy csak kevesen és túlnyomó többségük könnyen sérült meg. Kiszállt a helyszínre a tűzoltóság is, átkutatta a sátrat és bejelentette, hogy senki sem maradt alatta. Egy rendőr szaladt hozzám és azt mondta:

- Nagytiszteletű Roberts testvér! Ez a legsodálatosabb dolog, amit valaha is láttam!

Elmondta, hogy a kevesek közül akik megsebesültek, alig volt olyan, akit a sátorban ért a sebesülés. Többen közülük amikor a kocsijukhoz rohantak, akkor csúsztak, vagy estek el az iszapos talajon. Éjfél körül járt az idő, amikor Evelyn és én a szobánkba jutottunk. Bekapcsoltuk a rádiót. Ötven sebesültet jelentettek, de egyetlen súlyos esetet sem. Hálát adtam Istennek. Máris mint csodát emlegették. Megemlékeztek a connecticuti Bratfordban történt cirkuszi tűzvészről, amelynek száz halálos és száz sebesült áldozata volt. Bámulatukat fejezték ki afelett, hogy a sátorban lévő 7000 ember kivétel nélkül megmenekült.

A riporterek is rámtaláltak. Elmondtam nekik, hogy hogyan történt. Az egyik majdnem elsírta magát:

- Roberts testvér, Isten volt ott - szólt.

A következő reggel az „Amarillo Times” első oldaláról számúzva a háborús híreket, a mi esetünket hozta ott vastagbetűs címmel:

A HÉTEZER EMBER CSODÁLATOS MEGMENEKÜLÉSE!

Másnap reggel megnéztem a „hajóroncsot”. Oszlopok, rudak, tépett vitorlavásznak feküdtek a székeken. Hogy kerülhetett ki innen bárki is élve? Erre az a mondás az egyedüli válasz, hogy: A legnagyobb csoda, amit valaha is láttam! Az egyik biztosítási ember így szólt hozzám:

- Roberts tiszteletes! A jószágos Úr Isten őrését állított itt tegnap este.

Visszafelé menet a kocsiban átolvastam néhány sürgönyt, amelyet kaptam. Majd ezt mondtam magamban: Már megint zsákutcába kerültem. Mihez kezdjek? Hova menjek? Evelyn azt kérdezte:

- „Mit szándékozol tenni, Oral?”

- „Nem tudom, Evelyn.” - feleltem. - „Éppen azt találgattam, hogy vajon mit is tervez velem Isten.”

Egész halom táviratot adtak át. Hozzáláttam, hogy felbontsam. Tartalmuk meglepett. Sürgönyileg üzenték, hogy imádkoznak értem, hogy el ne csüggedjek. Kelljek fel a megtépett sátor alól és folytassam a munkámat. Néhányan arról értesítettek, hogy pénzt küldenek egy nagyobb és jobb sátorra. Elgondoltam, hogy mi maradt a sátorból, és könnyes lett a szemem. Öreg sátor, mondtam magamban, eltűntél, de nincs mit megbánnom. Velem együtt vívtad meg a csatát. Vitorlavászon védelmed alatt negyvenezernél több lélek tért meg Jézushoz az elmúlt március óta. Eltűntél, de ezek emlékeznek majd rád! Az Úrhoz pedig így szóltam: Uram! Nincs mit megbánnom. Amikor negyven hónappal ezelőtt elindultam, semmim sem volt, csak a hitem. De az a hitem most is megvan. Hétezer embert őriztél meg és közülük csak kevesen szenvedtek sérülést, s azok is csak könnyebben. Uram, semmiféle prédikációm sem ért volna fel ezzel az egyetlen hatalmas csodával. Mert ez jobban meggyőzi a népet arról, hogy Isten él és örökös, törődik övével, mintsem ezer prédikáció, amit elmondhatnék. Az Úr adta, az Úr elvette, áldassék érte az Ő szent neve.

Egyetlen távirat volt már csak hátra. Felbontottam. Colorado-Springsből küldte egy férfi: „Drága Roberts testvér! Maga nem bukhat el, mert egyre emelkedik!” Valami nagyon megdobogtatta a

szívemet. Ha ez a férfi itt termett volna, átöleltem volna. Evelynhez fordultam, és így szóltam hozzá:

- Rendelek egy vadonatúj sátrat. Nagyobbat, erősebbet, olyant, amely ellenáll minden orkánnak. Gyerünk, vágjunk neki.

Braxton Lee, megtudva a történeteket, repülőgépbe szállt és hozzám repült Észak-Karolinából, Whiteville-ből.

- Roberts testvér! - mondta - Nem hagyhatod abba. Nagyobb és jobb sátrat kell szerezned. Az emberek várnak a szabadulásnak erre az üzenetére. Nem engedheted, hogy a sátán most megtorpantson.

Én pedig azt mondtam:

- Megcsináljuk, Lee. Valahol, valaki előteremt nekem egy sátrat, amely állja az orkánt.

Érintkezésbe léptem az *Egyesült Államok Sátor és Ponyvatető Társulatával*. Azt mondták:

- Roberts testvér, megpróbálunk Önnek olyan sátrat készíteni, amely jobban állja a vihart, mintha téglából épült volna. Lehet, hogy ezt különösnek találja, de mi tudjuk, hogy képesek vagyunk az elkészítésére. Kioktatjuk a sátor kezelésére, és hisszük, hogy szilárdan kiállja a szeleket, bárhova helyezi majd el.

Azóta már két sátrat készítettek számunkra, és mindkettő nagyobb, mint minden más sátor, amelyet eddig használtunk. Persze azt nem tudhatom, hogy mi fog történni a jövőben. Csak arról beszélhetek, ami azóta történik, amióta ezt a két nagy sátrat használjuk. Mindkét sátor több ízben ért meg kétszer olyan erős és ádáz orkánt, mint a régi sátrunk Amarillóban, de ez meg sem moccant.

Én Isten kezének tulajdonítom ezt is. Tudom, hogy Isten engem választott ki, hogy kortársaim számára szabadulást hozzak. Tudom, Ő rendelte el, hogy ezeket az óriás sátrakat metropoliszok körzeteibe vigyem, és ott az Ő dicsőségére használjam fel.

Ő kötötte ezt a szívemre 1948-ban, és a terhet azóta sem vette le rólam!

További táborozások

Összejöveteleinkről riportot közölt a *LIFE* folyóirat. Negyedik, 10.000 ülőhelyes nagy sátrunkat éppen a georgiai Atlantában állítottuk fel, amikor a *LIFE* folyóirat egyik munkatársa látogatott el hozzánk. Megsürgönyözte New York Citybe, amit nálunk látott. Az óriási embertömeget, a csodákat és az atlantai táborozás általános hatását. Megkérdezte lapjától, hogy küldhet-e tudósításokat az összejöveteleimről. Választávirat érkezett: az engedélyt megkaptam.

Ez az ember fényképészt is hozott magával, olyat, aki egyszerre két géppel is dolgozott. Prédikálás közben akartak engem fényképezni. Mögém állt a fényképész, azután az egyik, majd a másik oldalra, végül elé. Egy időben két gépet használt és prédikációm alatt összesen ötszáz felvételt készített. Lefényképezte az óriási tömeget, a gyógyítószolgálatot és az összejövétel egyes megkülönböztethető látogatóit. Mindez a *LIFE* magazin 1951. május 7-i számában jelent meg, négy egész oldalon. Júliusban már a *Look* folyóirat is közölt riportot összejöveteleinkről. Ők a nashville-i (Tennessee) táborozásunkat keresték fel, fényképeket készítve a sátorról és a jelenlévő sokaságról. Megjegyzésre méltó tény, hogy a világi sajtó élénkebben érdeklődött a táborozásaink iránt, mint a vallásos kiadványok legtöbbje.

A negyedik sátor is szűk lett immár és így az újat 12.500 ülőhelyesre rendeltük. Nagyobb, mint egy futballpálya. Harmincnyolc mérföldnyi (kb. 58 km) kötél és tizenkilenc yardnyi (kb. 16460 m²) vitorlavászon van benne. Több, mint hatszáznegy és fél láb (137 m) hosszú oszlopot használunk hozzá. Az oszlopok alumíniumból vannak, az acélból készült középoszlopok kivételével. Az emelvény is alumínium. Kiloncsozható széket viszünk magunkkal. Ennek a felszerelésnek a szállítására (évenként az egyik óceántól a másikig visszük) hét nagy pótkocsink és sok kézikocsink van. Ez a felszerelés százhetvenöt tonnát nyom, és negyedmillió dollárt ér. Igen szép felszerelés.

Észak-Karolinában, Fayetteville-ben állítottuk fel először ezt az új nagy sátrat, ez év (1952) áprilisában. Megtelik-e vajon? Eljönnek-e, elárasztják-e majd úgy az emberek, ahogyan a többi sátorral tették? Ilyen kérdések jártak akkor is a fejünkben. Az első estén 9000 ember, a harmadikon 14.000 ember. Bementünk a városba, hogy ott minden széket, ami iskolában vagy temetkezési vállalatoknál elérhető volt, kibéreljünk. Végül is 11.000 székünk lett. Padokat ajánlott fel használatra Palconból (Észak-Karolina) a *Pentecostal Holiness Camp Meeting* (Pünkösdi Szentség Tábor), és így 12.000 ülőhely állt az emberek rendelkezésére.

Öt, vagy hat nappal az összejövetelek megnyitása után, már két órával a kezdés előtt 12.000 ember ült a sátorban és az egész sátot embergyűrű vette körül. Harmincas sorokban kerítette be a sokaság. A rendőrség több estén 25.000 -re becsülte a látogatók számát. Három és fél mérföldnyire esett a sáttól az a szálló, amelyben megszálltam. Másfél órával a kezdet előtt kellett elindulnom, mert a szállómtól a sátorig, és azon túl még három és fél mérföld távolságig a közlekedés úgyszólván el volt torlaszolva. Kettős sorokban mentek a kocsik, s így három és fél mérföldet csak másfél óra alatt tudtam megtenni.

Beszédeim ezen a táborozáson átlag másfél óráig tartottak, de úgy tűnt, mintha csak öt percig beszéltem volna. Ilyen tökéletes tiszteletadást még sohasem tapasztaltam a közönségtől. Úgy hallgatták minden szavamat, mintha azt érezték volna, hogy ez az utolsó evangéliumi szó, amit ebben a világban hallanak. Amikor oltár elé szólítottam őket, emberek százai özönltek ki az oldalhajókon és könnyáztatott arcokkal jöttek felém, hogy megtérjenek. Tizenhat nap alatt hétezeren tértek meg.

A Fayetteville-i táborozás egy jelentős csodája egy vakon született kisgyermek gyógyulása volt. Imádkoztam érte, majd szóltam az anyának, hogy menjenek a helyükre és ott megtudja, hogy a gyermek, aki még pólyásbaba volt, lát-e. Karján gyermekével a helyére ült, de hamarosan futva rohant vissza, teljes erőből kiáltozva:

- Lát a kisbabám, lát a kisbabám!

Ez és hasonló csodák megmozgatták a sokaság lelkét és a hitét megerősítették.

A táborozás utolsó nagy napján eleredt az eső. A város végén, egy nagy mezőn állt a sátor. 24 órán belül az egész mező agyagossá és iszapossá vált. Tovább esett. 48 órán belül egy láb mély lett az iszap. Emlékszem, hogy a sátor legénységéhez tartozó egyik fiú azt mondta: „Na ez majd lecsökkenti a létszámot”

Esett egész nap és a fiú négy órakor ezt mondta:

- No, ma este senki sem jön el. Ez egyszer nem telik meg a sátor.

Én is így gondolkodtam, s ezért a szokásosnál később indultam el. Ma nem hemzseg majd az út a kocsiktól - szóltam magamban. Alig hogy kocsimba szálltam, máris belekeveredtem a közlekedési zsúfoltságba, amely a sátorhoz vezető utat eltorlaszolta.

Egy óra hosszat tartott, amíg odaértem. Megérkezésemkor a fiú, aki azt mondta, hogy a tömeg elmarad, így fogadott: „Senki sem jött el ma este - csak 15.000 ember van itt!

Aki nem fért be a sátorba, az kint állt a végében. Akárhogy áztak az esőben, nem tágítottak. Amikor az oltár elé hívtam őket, sokan jöttek esőtől ázottan és ajánlották fel szívüket Jézus Krisztusnak.

Kerr Scott, Észak-Karolina kormányzója is látogatta az összejöveleket. Ő üdvözölt engem hivatalosan az állam részéről. Sok szép dolgot mondott. Takmadga kormányzó Georgiából és Browning kormányzó Tennessee-ből szintén látogatták táborozásunkat Atlantában és Nashvilleben. Mi készíti vajon az embereket arra, hogy eljőjenek meghallgatni engem? A Názáreti Jézus kegyelme az emberek életében. Ha ez a kegyelem megszűnne, az emberek sem jönnének többé.

Először a legfontosabbat!

Táborozásainkon mindig a legfontosabb dolgokat végeztem el elsőnek. Egy elveszett lélek megmentése: Isten legnagyobb csodája. Sohasem imádkozom addig a betegek gyógyulásáért, amíg nem hirdetem az evangéliumot és nem vezetem Jézus Krisztushoz őket. Miután prédikáltam, hitem mindig ekkor a legerősebb. A Szent Szellemtől ihletett evangélium-hirdetés segíti a hallgatókat és az én saját hitemet is. Megteremtí közöttünk azt az összeköttetést, amely szükséges a hit szabadon szárnyalásához.

Egyik este, amikor az Észak-Karolinai Durhamben prédikáltam, megszállt engem az Úrnak Szelleme és felfedtem előttem némely dolgot, a még meg nem térteket illetően. Beszédem elmondása után az Úr felfedte előttem, hogy hallgatóságom körében akadnak olyanok, akik Őt visszautasítják, és nekem ezeket fel kell szólítanom, hogy lépjenek előre. Tisztán és világosan jöttek ajkamra a szavak. Még ma is épp oly tisztán emlékszem rájuk, mint ahogy az Úr nekem akkor este sugalmazta azokat. Mert Ő mondta nekem, hogy ezekkel a szavakkal szóljak a néphez:

„Itt pontosan 71 olyan ember van a jelenlévők között, akik Istent visszautasítják. Ez a ti estétek! Ha ma este nem tértek meg, úgy örökre elvesztek. Ha ma este megtértek, akkor megmenekültök. Ez az este a tiétek! Ha nem használjátok fel jól, úgy saját sírokat ássátok meg, mielőtt még felkel a nap. És mi hallani fogunk erről!”

Szokásos felhívásomra már sokan jelentkeztek megtérésre. De ez soron kívüli eset volt. Isten különösen hívott egyeseket. A 71 embert különös érzés hatotta át, úgy mint engem is. Talpra ugrottak és elindultak az oldalhajókon. Megszámoltuk őket: pontosan hetvenegyen voltak. Isten ezen a táborozáson háromszor parancsolta, hogy hasonlóképpen szólítsam fel az embereket a Krisztushoz való megtérésre.

Ez az összes következő táborozáson egy vagy két esetben történt csak meg. Felhívásomra már ezer ember tért meg ezen az estén, amikor az Úr szólt hozzám. Ha érzem, hogy Isten megszólít, nem ijedek meg. Sohasem kételkedem a sikeres kimenetelben. Tudom, hogy az emberek eleget tesznek a hívásnak. Csupán két ember utasította vissza hívásomat, amikor az Úr szólt hozzám, hogy hívjam őket. Mondtam nekik, hogy ha nem jönnek, úgy a saját sírukat ássák meg. És be is teljesedett. Az egyik őrvjngési rohamban tört ki néhány óra leforgása alatt, a másik erőszakos halált halt a következő napon.

Más alkalommal, egyik vasárnapi összejövetelünkön megjelent egy férfi, aki gúnyolódva ült végig a szertartást. Mikor a bűnösöket megtérésre hívtam, nagy számban jöttek elé. Isten azonban figyelmeztetett, hogy Ő még másokat is vár. Hívtam azokat, beleértve ezt a bizonyos férfit is. Gúnyosan nevetgélve maradt a helyén. Egyenesen a szemem közé néztem, és mondtam neki, hogy ő most megkapta Istentől a meghívást. De ő csak tovább nevetett. Ezen az estén a következő szolgálat két óra múlva kezdődött. Zongoristánk, Roberts Millard, olyan erős felelősséget érzett ezért a férfiert, hogy egész délután imádkozott, kérve Istent, hogy nyújtson számára valami váratlan megtérési lehetőséget ezen az estén. Amikor este belefogtam a prédikációmba és akkor is, amikor megtérésre hívtam az embereket, valahogyan mindig arrafelé kellett mennem, ahol az az ember ült. Végül is személy szerint szóltam hozzá:

- Isten adott még számodra egy utolsó haladékat. Ha még ma este megbánod bűneidet, megmenekülhetsz, ha nem, többé nem lesz rá alkalmad!

A gúnyos mosoly megint ott ült az ajkán. Gyorsan, mint a villámlás, szállott meg Isten Szelleme és egyszer csak hallottam saját magamat így beszélni:

- Ebből a sátorból úgy visznek majd ki téged, hogy soha többé nem tudsz járni!

Erre ismeretlen hatalom sújtott a lábaiba és rettenetes gyötrelmeket szenvedett. Hangos ordításban tört ki, majd feleségét magával vonzólva vonult az oltár elé. Azután bement az imahelyiségbe és dicsőségesen megtért.

Isten mindentudó hatalmán keresztül képes voltam felismerni hallgatóságom köréből azokat, akik öngyilkossági gondolatokkal foglalkoztak és ilyen esetekben megtérésre hívtam őket. Az észak-karolinai Goldebroban felfedte előttem az Úr, hogy a hallgatóságából három ember készül az éjjel öngyilkosságra. Az oltárhoz való híváskor közöltem a jelenlévőkkel, hogy közülük hárman: két férfi és egy nő azt tervezik, hogy innen távozva eldobják életüket. Ha az oltár elé lépnek, az Úr megmenti őket, ha nem, úgy elvesztik lelküket. Ez a három ember felállt és azonnal engedett a hívásnak. Az egyik férfi kihúzta zsebéből revolverét és az előtte lévő székre tette, amíg imádkozott és átadta szívét Istennek. Ezen az estén mindhárman megtértek és megmenekültek.

Ugyanezen a táborozáson egy börtönből való szökés világosodott meg előttem. Fiatal lány jött a megtérők sorában elém, és kért, hogy börtönbe vetett fivéréért imádkozzam. Láttam magam előtt, hogy a fivér szökésre készül. Azt mondtam a lánynak, hogy azonnal látogassa meg testvérét és figyelmeztesse, hogy ne hajtsa végre a tervét, mert ha megteszi, akkor megölik.

A lány, amilyen gyorsan csak tudott, ment a börtönbe és elmondta fivérének, amit tőlem hallott. Fivére pedig megvallotta, hogy szökést tervezett, de belátta, hogy ha ezt tenné, úgy egyenesen az örök karjaiba szaladna, akik nyomban lelőnék. Ennek az esetnek a hatására a fiatalember megtért.

Valamennyi beszédem előtt órákat töltök a prédikációm előkészítésével. Minden alkalommal szószeros értelemben átadom magam az imának és Isten Igéjének, ezért, mikor felállok, hogy prédikáljak, mindig van új mondanivalóm. Szívemet és elmémet teljesen betölti Isten üzenete és az Ő Szelleme. Beszédemről azt mondták az emberek, hogy az Jézust egyenesen hozzájuk viszi. Ő nincs többé millió mérföldnyi messzeségben tőlük, hanem egyszeriben és pontosan közöttük van. Ez azért lehetséges, mert számomra Jézus olyan nagyon eleven valóság. Jézussal meghittebb viszonyban vagyok, mint feleségemmel, gyermekeimmal, szüleimmal, vagy bárkivel is ezen a földön. Minden napnak van néhány órája, amikor bezárkózom a szobámba Jézussal. Beszélgetek Vele, és Ő velem. Kezemet felé nyújtom, és érzem, amint Ő azt megszorítja. Bejön a szobámba, érzem jelenlétét, tudom, hogy Ő ott van. Sokszor fel és alá járva könyörgök az Ő hatalmáért és jelenlétéért, s érzem, hogy Ő ott van velem.

Pontosan mellettem van. Valóságos személy Ő az én számomra. Élő személyiség. Aki jelen van mellettem. Ha Vele vagyok, elszáll minden félelmem. Ha Bibliát olvasok, gyakran térdre borulva teszem ezt, és addig nem kelek fel, ameddig a Biblia történetei valósággá nem válnak előttem, mert csak így tudom azokat olyan módon közvetíteni a hallgatóimnak, hogy általuk segítséget nyerjenek. Megfogadtam Istennek, hogy sohasem lépek szószékre, prédikálásra, amíg nem érzem jobb kezemben az Ő hatalmát. És mindezideig éreztem. Mindenkor velem volt Ő, amikor a néppel szemközt álltam.

A kisgyermek mindig szerették a szolgálatomat. Gyakran arra gondolok, hogy ők jobban megértik prédikációimat, mint a felnőttek. Egy kislány így szólt egyszer hozzám:

- Roberts testvér! Én úgy szeretem a te prédikációdat!

- Miért, kedveském? - kérdeztem.

- Mert te olyan egyszerűen beszélsz, és olyan másképen, mint a mi lelkészünk.

- Mi a különbség, kedveském?

- Ő nagy szavakat használ, te pedig kicsi szavakat használ - felelte a kislány.

Mikor a floridai Miamiban voltunk, a táborozás elnökének kisfiára mély benyomást tett a nagy sátor. Apja a nyáron egy csupán két középoszlopos, kisebb sátorban vezetett ébredési összejöveteleket. A kisfiú azt mondta:

- Papa! Roberts testvér a világ legnagyobb prédikátora.

- Miért? - kérdezte az apa - Úgy emlékszem, ezelőtt azt mondtad, hogy én vagyok a világ legnagyobb prédikátora.

- Többé nem hiszem, - szólt a gyermek - mert Roberts testvér a világ legnagyobb prédikátora.

- De magyarázd meg, hogy miért? - kérte az apja.

- Jól van, megmagyarázom. Te, Papa, két-oszlopos prédikátor vagy, Roberts testvér pedig öt-oszlopos prédikátor.

Ezideig három emberünk volt táborozásunk megszervezésére. Reg Hanson volt az első, aki Amerika egyik legismertebb üzletembere volt. Hanson testvér akkor vált hívémmé, amikor Kansas Cityben végeztem szolgálatomat. Ő kezdeményezte az egész Amerika területére kiterjedő összejöveteleinket. Ő segített hozzá olyan módszer meghonosításához, amely által jobban tudjuk szolgálni az embereket. Amikor gyógyítási szolgálatom alkalmával mellettem állt, a rajta erőt vett izgalomtól majdnem teljesen átszellemült. Az üzleti életbe visszatérve óriási segítségére vált szolgálataimnak.

A következő összejövetelek már Dr. C. E. Sproul szervezésében történtek. Ő nem csupán korunk egyik nagy embere. Az, hogy ő vállalta táborozásaim megrendezését, olyan megtiszteltetés volt számomra, amilyen eddig csak kevésszer ért. Dr. Sproul mint fiát, úgy szeretett engem. Velem maradt mindaddig, amíg bírta erővel, azután visszavonult, hogy kipihenhesse magát. Búcsúzáskor megkérdeztem tőle:

- Mit gondol, ki vehetné át a helyét mellettem?

- Bob De Weese a washingtonbeli Tacomából - felelte.

- Az, aki az összejövetelünkön elnökölt?

- Úgy van, Roberts testvér. Ez az ember az.

- Miért gondolja, Sproul testvér, hogy ő is hajlandó lenne velem tartani?

- Ha Isten így akarja, - mondta - akkor hajlandó lesz.

Felkértem De Weese testvért és ő már alig néhány perc múlva határozott. Később elmondta, hogy amikor szóltam neki, ő azonnal kész volt velem tartani. De Weese testvér és De Weese nővér ma is velem vannak, és munkateljesítményük felülmúlhatatlan. De Weese testvér a délutáni összejövetelen készíti elő a hallgatóságot az én esti szolgálatomra, és pedig úgy, ahogyan én azt mindig is szerettem volna. Lénye sugárik az örömtől és Isten szellemisségétől. Ihlet és lelkesedés forrása számomra.

Akadtt néhány remek fiatalemberünk a sátor felszerelésének kezelésére is. Ma a nagy sátor, a székek ezrei és az egész mozgó felszerelés összesen 175 tonnát nyom.

Vaden bátyám már első táborozásom egyikén megtért. Feladta foglalkozását és elkezdett velem együtt utazni. Négy évig mellettem maradt, majd visszatért magánfoglalkozásához. Vaden műszakilag igen tehetséges, és sok újítással gazdagította felszerelésünket. Legényeivel csaknem éjjel-nappal a sáornál volt, és gondoskodott arról, hogy a megállapított időpontot sohase késsük le, bárhova is mentünk Amerika területén. Ő és a fiúk vitték a felszerelést, de én sohasem aggódtam, mert tudtam, hogy mire odaérek, a sátor már a helyén fog állni. Tőlem való távozása előtt egy Collins Steele nevű fiatalembert alkalmazott, akit betanított a felszerelés kezelésére. Steele testvér valóságos lángész volt a felszerelés ügyeiben. A legnagyobb könnyedséggel és gyorsasággal kezeli azt. Kevés a legénysége, de minden egyes ember érti és elvégzi a munkáját.

50.000 wattot igényel a sátor világítása. Hatalmas reflektorokkal világítanak rám, úgy, hogy a sátor legtávolabbi sarkaiból is mindenki tisztán láthat engem. A közönséghez való szólás pedig olyan jól van megoldva, hogy még a legcsekélyebb suttogás is hallható.

Amikor a világon a legelső *bibliai szabadtásról* szóló filmet forgattuk, táborozásunk filmre vevésének helyéül az alabamai Birminghamet választottuk. (*Ventures in Faith*) Óriási néptömeg árasztotta el a sátort. Micsoda látvány! 12.000 ember ült a sátorban és ezek álltak a sátor körül. Külön elmentünk New Yorkba, hogy ott olyan világítási berendezéseket béreljünk, amelyekkel a sátor belsejét ragyogó világossággal tudtuk ellátni. Olyan tündöklő fényben úszott a sátor, mint délidőben a természet. Műszaki embereink arra használták fel nagy gépeiket, hogy minél tökéletesebben örökítsék meg az összejövetel egész lelkületét és az emberek arcát, amint figyelik és hallgatják Isten csodálatos dolgait. Ha megnézik ezt a filmet, úgy megláthatjátok rajta a mindent elárasztó embertömeget. Láthattok engem, kezemben a mikrofonnal, prédikálás közben. Az oltárhoz való szólítást, amikor az oldalhajókon ezrek vonulnak fel, hogy átadják szívüket Jézusnak. Láthatjátok a gyógyító szolgálatot, amikor a szenvedő emberek felém ömlenek és én jobb kezemet rájuk téve, szabadulásért imádkozom. Saját szemetekkel láthattok sok döbbenetes gyógyulási csodát, és mindezeket keresztül megtapasztalhatjátok táborozásaink légkörét és szellemét.

Az elmúlt öt év alatt táborozásaink látogatóinak száma körülbelül hatmillióra tehető. Ötszázezer körül van azoknak száma, akik gyógyulásért jöttek, a megtértek száma pedig több, mint kétszázezer. Ezeket a sorokat 1952 októberében írom. Ez az év hozta szolgálataim eddigi legnagyobb látogatottságát, a legtöbb megtérést és a legfeltűnőbb gyógyítási csodákat. Tizenkétezer ember jött el esténként.

Most már rádión keresztül is beszélek az emberekhez. Kétszáz tekintélyes rádióállomás közvetíti a *Healing Waters* (Gyógyító vizek) adásait Amerikában, Kanadában és még néhány idegen országban. Televízióra is készülök.

Filmünk mostanában került bemutatásra az oregoni Portlandben, több, mint 10.000 néző előtt, akik közül sokan megtértek.

„*If You need healing - do these things*” (Ha gyógyulásra van szükséged, ezeket cselekedd) című könyvecském negyedmillió példányszámot ért el és ezer példány fogy belőle hetenként. Ennek anyagi haszna a *Healing Waters* céljára van felhasználva. Második könyvem, a „*The fourth man*” (A negyedik férfi) szintén egyike a leginkább vásárolt könyveknek. Mindezt mélyszégyen hálát érzek Isten iránt.

Táborozásunk felszerelése, vagy a tulsai hivatalos helységeink berendezése nem a saját, vagy a családom tulajdona. Pedig lehetett volna. De én szabad akaratomból Istennek ajánlottam fel azokat és nem bántam meg. Mindezek, és egész társulatunk törvényes ellenőrzés alatt áll, amely szolgálatom befejezése vagy halálom esetén felszámolja a *Healing Waters*-t és a többi hozzám tartozó dolgokat. Ez a felügyelet az összes jövedelmet a szolgálataimért kezeskedő egyes egyházak között osztja szét. Ezek pedig elaggott lelkészeik eltartására fordítják majd az összeget.

Ha élek, és Isten továbbra is megtart az Ő szolgálatában, úgy minden felszerelést és segédeszközt a veszendőben lévő és szenvedő emberiség megszabadítására akarom felhasználni. Ha meghalok, az agg lelkészek látják majd szolgálataim anyagi hasznát.

Mostanáig naponta átlag ezer, imáimat kérő levél érkezik hozzám. Egyetlen levél sem marad válaszolatlanul és minden imakérés teljesítést nyer. Üzleti könyveimet pedig havonta átnézik hivatalos szervek, de ezek különben is minden felelős személy számára mindig rendben vannak.

Isten középarányossági törvénye

Már szolgálatom legelején rádöbbsentem arra, hogy egy bizonyos ténnyel számolnom kell. Azzal, hogy gyarló emberi lény vagyok. Istenbe vetett hitem erején keresztül emberek ezrei tértek meg és találtak gyógyulást. De képtelen voltam arra, hogy mindenkin egyaránt segítsek. Néhány esetben nem sikerült.

Van úgy, hogy agyon gyötröm magam a táborozáson összezsúfolt tömegért való imádkozásaimban. Ha pedig túlságosan kimerülök, akkor a hitem sem végzi munkáját kellőképpen. Van úgy, hogy az emberek nincsenek sem lelkileg, sem szellemileg felkészülve arra, hogy higgyenek Istenben. Ilyenkor egy időre jelen van a hitetlenség, csakúgy, mint amikor Jézus visszatért Názáretbe. Nem is tehetett ott semmi csodát, csak néhány beteget gyógyított meg, úgy, hogy rájuk tette a kezét. És csodálkozott az ő hitetlenségükön. (Mk. 6,5-6) Nem lehetek én sem különb az én Uramnál, hitem nem tud munkálkodni konok hitetlenség közepette.

Megesett, hogy kudarcot vallottam és nem tudtam az okát. Lehet, hogy bennem volt a hiba, lehet, hogy a jelenlévő emberekben. Mindenesetre Isten ereje nem szállt belém, az Ő hatalma nélkül pedig nem szabadíthatok meg senkit. Egyéni hatalmam nincs, gyógyítani egyedül csak Isten tud. Nem szűnhetek meg hirdetni az evangéliumot azért, mert nem minden ember fogadja el azt. Nem szüntethetem be az emberek megmentésére irányuló igyekezetem azért, mert közöttük olyanok is akadnak, akik elutasítják Istent.

Betegéért való imáimat sem szüntethetem be azért, mert némely esetben nem teljesülnek. Megteszem, amit legjobb akaratommal tehetek, az eredményt pedig az Úrra bízom. Az, ami mindenkor segített lelki egyensúlyom megtartásában: *Isten középarányossági törvénye*, amely szerint jó és rossz váltakozva éri az embert, és ezért a rosszban sem szabad reményt vesztettnek lenni. Én hiszek ebben a törvényben. Érvényesülhet az én életemben is, ha bízom benne.

Babe Ruth, a sportban közismert baseball-matador is vallotta ezt a törvényt. A sajtó előtt több ízben is hivatkozott erre, mikor magyarázatot adott egyes ténykedéseire. Magam is hiszek a középarányosság törvényében. Hiszem, hogy minden gyermeke számára tartogat Isten ilyen törvényt.

Az észak-karolinai Goldsboróban a B-29-es hangárban táboroztunk, 1949. decemberében. A goldsboroi táborozás szolgálatom egyik legnagyobb szabású és legkiemelkedőbb táborozása volt. Bár a nagy hangár 6000 ülőhellyel rendelkezett, túlon túl szűknek bizonyult a hatalmas tömeg számára. Mégis, az egyik estén igen nehezemre esett a prédikáció. A helységet zsúfolásig megtöltötték az emberek. Sok lelkész jött el. Akadtak köztük ridegek, kritikusok. Mialatt prédikáltam, mintha valami gonosz hatalom az arcomba vágta volna vissza a szavaimat. Ha ilyesmi történik velem, mindig különös hatással van rám. Akkor is tovább prédikálok, ha az az életembe kerülne. Most is, összeszedve minden bátorságomat, elhatároztam, hogy elmondom a beszédemet, még ha belehalok, akkor is. Prédikációm végeztével 300 bűnös jelentkezett megtérésre. Majd a gyógyító szolgálat következett. Úgy látszott, hogy senki sem gyógyul meg. Imádkoztam, de imám a semmibe vészett el. Szívem majd megszakadt. Pontosan tudtam, hogy hol a baj. Tudtam, hogy a hallgatóság soraiban figyelő egyes lelkészek rideg kritizálása és közönye megbontotta szolgálatomat, megdermesztette a légkör melegét. Ismerem a hitetlenség hatalmát. Meg tudja Isten népének kötni a kezét, ha csak el nem távolodik az útból.

Egyik beteg a másik után vonult el, láthatólag minden csodálatosabb eredmény nélkül. Az ördög megsúfolt. Első gondolatom az volt, hogy abbahagyva az egészet, hazamegyek. Majd azt mondtam

magamban: nem tehetem. Istennek dolgozom. A gyógyulásra áhító emberek nem felelősek azért, mert a hallgatóság között levő egynémely pap rideg és kritikus. Gyógyulásért jöttek ide és én Isten segítségével meggyógyítom őket.

Hirtelen eszembe ötlött a középárányosság törvénye. Kudarcot vallottam, de ha kitartok és tovább hiszek a törvényben, minden jóra fordul. Végignézttem a felvonulók során. Láttam, amint egy asszony jön nyomorék kisgyermekével. Szívemet megdobogtatta. Tudtam, hogy mire elém kerülnek, célt érek.

A mankóin bicegő kisfiú anyja kíséretében nemsokára előttem állt. Egyik lábacska szíj-félével volt körülcavarva, amelyet a vállára hurkoltak. Szóltam, hogy bontsa ki a gyermek kötését, vegye el mankóit, és őt magát nyújtsa fel nekem. Olyan fölényel mondtam, mintha egy pohár vizet készültem volna kiinni. Néhány perccel ezelőtt félig sem ilyen nehéz esetekkel álltam szemben, és képtelen voltam a gyógyításukra. Most nyugodt voltam, és a sikerben teljesen biztos. Sproul testvér a térdemre tette a kicsi fiút. Átkaroltam a gyermeket, majd feltekintettem Istenre, kérve Őt, hogy gyógyítsa meg a béna kisfiút és engedje meg, hogy járni tudjon. Egyik lába teljesen élettelen volt. Éreztem, hogy bénán lóg le a csípőjéről, amikor megtapintottam a kezemmel. Tudtam, ha Isten úgy akarja, kiegyenesítheti ezt a kis lábat. Életet önthet belé, és lehetővé teheti, hogy a gyermek éppen úgy szaladgáljon és ugrálhasson, mint a többi gyermekek. Imádságom közben Isten hatalma villámként futott át kezemen, és én éreztem, hogy a kisfiú képes lesz a járásra. Visszaadtam Dr. Sproulnak, aki az emelvény felett tartotta. Székemből felkelve leugrottam hozzájuk az alsó emelvényre és véletlenül rápillantottam az anyára, aki magánkívül volt az izgalomtól és így nem lehetett segítségünkre.

Imádkoztam érte is gyorsan, és leküldtem az emelvényről, hogy lent várja meg, amíg a gyermeke odamegy hozzá.

- Dr. Sproul! Hiszi, hogy ez a fiú járni fog?

Majd így szóltam a fiúhoz:

- Fiam! Hiszed, hogy Isten megcselekszi veled még ma este, hogy járni tudjál?

- Igen, hiszem - mondta a gyermek.

- Helyes. Akkor indulj el. Nem azt akarom, hogy járj, hanem, hogy szaladgálj. Fiam! Szaladj anyádhoz!

Szaladni kezdett. Valaki odanyújtotta neki a mankóit, ő a vállára vette azokat és úgy rohant végig az oldalhajókon ezrek szeme láttára.

A B-29-es nagy hangár egész nézőtere egyetlen pillanat alatt talpon volt. Minden kudarcomat elfelejtették. Ugráltak, kiáltoztak, szaladgáltak, dicsőítették Istent. A férfiak a levegőbe dobálták kalapjukat, a nők zsebkendőikkel integettek. Így tartott ez néhány percig. Végül azt mondtam:

- Emberek! Kérlek szépen, nem ülnétek vissza a helyetekre?

Akár a zúgó óceánnak beszéltem volna. Látva, hogy nem csendesednek le, azt mondtam:

- Akkor hát csináljatok, amit akartok!

Lee Braxton később említette nekem, hogy először látott engem olyan helyzetben, amikor elveszítettem uralmam a néptömeg felett. De ezen az estén senki sem tudta volna féken tartani ezeket az embereket. Hitem győzött.

Amit gyógyulásomnak köszönhetek

Életemet, mindenemet gyógyulásomban való hitemnek köszönhetem. Sohasem vágytam a megtérésre, amíg nem kezdtem abban bízni, hogy meggyógyulok. Nem szerettem addig Istent, amíg Mama nem mondta nekem azt, hogy, ha megtérek és Istennek adom át életemet, az Úr talpra állíthat engem és felhasznál valamilyen célra. Akkor először vágytam arra, hogy megtérjek. Gyógyulásomba vetett hitem fordított Isten felé. Véleményem megváltozott róla, mert rájöttem, hogy Ő jóságos Isten.

Így jutottam el a Biblia tanulmányozásához és annak felfedezéséhez, hogy Jézus az Ő földi szolgálatának kétharmad részét betegek gyógyítására szánta. Gyógyulásomba vetett hitem adta vissza nekem az élet ígétét. Mert mindenemet elveszítettem már: egészségemet, vágyaimat, álmaimat. Megtérésem és felgyógyulásom után kezdtem el prédikálni. Jól munkálkodtam, de nem eléggé jól.

Híveim száma csekély volt, eredményeim gyengék. Kielégületlen voltam. Tudtam, hogy ahhoz, hogy az emberek lelkét megmozgassam, hasonlónak kell válnom Jézushoz és mint Ő, a népet Isten hatalmából való jelekkel és csodákkal kell megszabadítanom. Vívódásaim csúcspontjára Amerika egyik nagy egyetemének osztálytermében ülve érkeztem el. Ott és akkor dobant a szívembe az érzés, hogy ugyanazt tudnám cselekedni az én generációmmal, mint amit a tanítványok az ő kortársaikkal cselekedtek az első században. Hogy elérhetném a Názáreti Jézus kegyelmi állapotát, ha elég erősen kívánnám.

Kívántam. Kerestem.

Nem volt könnyű, sok mindent fel kellett adnom. Sok barátomat is. Majdnem hogy egyedül kellett élnem. Van otthonom, szép és tágas otthon, és a farm, ahol feleségem és gyermekeim élnek. Havonta csak nyolc napot töltök ott. Magányos szállodai szobákban lakom. Többnyire egyedül étkezem. Csaknem minden társadalmi érintkezéstől - ami az embereknek oly sok örömet okoz, - el vagyok zárva. Családomtól távol élek. Gyermekeim nélkülük nőnek fel.

Egyetlen célért élek!

A VESZENDŐ ÉS SZENVEDŐ EMBERISÉG MEGSZABADÍTÁSÁÉRT!

Mindent alárendelek ennek a célnak. Szeretem a földet, szeretem a szép szarvasmarhát, otthonunkat és farmunkat. De mindez nem ad békét és kielégülést nekem. Néhány napig jól érzem magam otthon, lovagolunk a gyerekeimmal, széles, puha ágyon alszom. De alighogy megkezdtem a pihenést, máris rámjön az az érzés, amelyet egész életemen át ismertem.

Evelyn észreveszi távolba néző tekintetemet és azt mondja:

- „Gyerekek! A ti Papátoknak csak a teste van itt velünk, lelke már a népeknél van!”

Nem tehetek róla. Láttam a világ sebeit. Éreztem a veszendő és szenvedő emberiség szívverését. Hallottam Isten hangját! „Fiam, meggyógyítlak és te tovább viszed az Én gyógyító hatalmammat a te generációdnak!”

Mennem kell, nincs más választásom. Tűzben égek, nincs nyugtom. Isten hívó szava, hogy segítsek az embereken, éjjel-nappal a fülemben cseng. Mennem kell.

Napjaink egyik híres prédikátorától megkérdeztem:

- Mít csinálsz majd a betegekkel?

- Oral, rád hagyom őket - felelte.

- Köszönöm, vállalom őket - mondtam.

Nem tudom, hogy meddig nem jön még el Jézus, azt sem, hogy meddig hagy engem életben, de amíg eljön, vagy én elhagyom ezt a világot, addig prédikálom, hogy Isten jó Isten és az ördög rossz ördög. S hogy a legnagyobb újjáébredés előtt áll a világ, és hogy jelek és csodák, csodás gyógyulások és lelkek megszabadulásának újjáébredése lesz ez.

Meglásd ember, - és ez prófécia - hogy igazi hatalmad nem tankjaidban és bombáidban, pénzedben és fegyvereidben rejlik, hanem Istenbe vetett hitedben és bizalmadban. Isten azért állított engem talpra, hogy nemzedékem, kortársaim számára elhozzam az Ő gyógyító hatalmát!

Örökké Övé a dicsőség!!!

Forrás: Élő Magdolna (www.istenigyogyulas.extra.hu)